

ala yekîti

Hejmar: 28 İlon 1992 Bîha: 3 DM

Sayı: 28 Eylül 1992

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

ŞIRNAK KATLIAMININ VE PROVAKASYONUNUN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Faşist-sömürgeci Türk Devleti, gelişmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin önünde aciz duruma düşmekten kurtulamazken, Kürdistan halkına karşı yürüttüğü barbarca saldırılarına, büyük katliam serilerine aralıksız bir şekilde devam edegelmektedir. Kuruluşundan beri başta Kürt halkı olmak üzere tüm diğer ezilen halkların kanını içerek yaşamını idame ettiren T.C. Kuzey Kürdistan'ın dört bir tarafında aynı iğrenç yüzünü göstermeye devam ediyor. 18 Ağustos'ta Şırnak'ta başlayan katliam ve yerleşim yerlerini yerle bir etmeyi, Dargeçit, Çukurca ve civarındaki köylerin bombalanıp yerle bir edilmesi izliyordu. Şırnak tamamen yaşanmaz bir kent haline getirilmiş, her taraf harabeye çevrilmiştir. Şırnak halkı ise, T.C.'nin, kendisine yönelik azgınca yürüttüğü saldırılara boyun eğmeyeceğini göstererek, kendisine dayatılan pasifikasyon ve teslimiyeti ayak altına alıp, Şırnak şehri ni topluca terkederek "politik göç yürüyüşüne" koyulmuştur. Esaret altında yaşamaktansa, onurlu bir şekilde direnişi ve dağlara çıkmayı tercih etmişlerdir.

Şırnak 18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece, faşist-sömürgeci güçler tarafından ateşe verildi. Uçaklar, tanklar, toplar, Şırnak ve çevresine bomba yağdırdı. Taranmamış, harap edilmemiş ev kalmadı. Heştan, Dağkonak, Toz-tepe, Dirşen ve Balveren köyleri havadan bombalanarak yerle bir edildi. Üstelik bombalanma haberleri, faşist-sömürgeci devletin eli kanlı elebaşlarından biri olan, Kürdistan'daki katliamlardan tutun da, İstanbul ve Anka -

İÇİNDEKİLER

* Durum ve Görevler	Sf. 4
* Yeniden Enternasyonal	Sf. 7
* "Özgür Kadın" Toplantısı Sonuç Duyurusu	Sf. 11
* "Yeni Dünya Düzeni" ve Kürdistan	Sf. 14
* Seroku Encumenî Netewî Pêşewa u Têkoşîna Rîzgarîya Netewî	Sf. 20
* Kürdistan Bağımsızlık Şehitleri	Sf. 22
* Enternasyonal Çizgi ve Sosyal Şoven Yansımalar	Sf. 23

ra'daki sokak infazlarını bizzat yöneten, rejimin içişleri Bakanı olan İsmet Sezgin'in ağzından kamuoyuna bir övünç vesilesi olarak açıklandı. Faşist-sömürgeci Türk-Devletinin "uygar Dünya" ve "çağdaş Türkiye" adına yaptıklarının somut ifadesi; en son Şırnak katliamında da belgelendiği gibi kan ve vahşetten başka bir şey değildir. Çocuk, yaşlı-kadın demeden öldürülen yüzlerce insanımız, T.C.'nin bu iğrenç ve aşağılık yüzünü çok açık sergilemektedir. Keza sömürgeci devletin siyasal savunmasına soyunmuş Türk burjuva basını ise kendi adına yaraşır şekilde, çok büyük bir kibirlilikle, böbürlene böbürlene piyasaya sundukları, "geri Kürt'ün Dünyasına" karşı "çağdaş, uygar ilişkilere sahip, ekonomik ve siyasal açıdan gelecek vaat eden Türkiye'nin" ortaçağ vahşetini aratıcı cinsten olan vahşet sahnelerini; "kahraman" ordularının savaş zaferi olduğunu açıklamaktan ve propagandasını yapmaktan geri kalmadılar. Büyük bir şövenist kampanyayla da sömürgeci ordularına Güney Kürdistan'a yürümenin tavsiyesinde ve propaganda-sında bulundular.

Faşist-sömürgeci T.C. Devleti Şırnak katliamını ve provakasyonunu nasıl tezgahladı? Kamuoyuna da yansıdığı kadarıyla, bu katliamın öyle sıradan ve kendiliğinden değil, veya sadece Şırnak'da üstlenmiş bulunan faşist-sömürgeciler tarafından da değil, bizzat rejimin Başbakanı Demirel tarafından bölgeye gönderilen Devlet Bakanı Orhan Kılercioğlu ve bölgede bulunan generallerin Şırnak'ta yaptığı toplantının akşamı katliamın ve provakasyonun sahneye konulması olayını bizzat devletin kurmayları tarafından tezgahlandığını göstermektedir. Şırnak olayının ilk akşamı faşist-sömürgeci T.C.'nin temsilcileri "PKK'nın 1500 gerilla ile Şırnak'ı bastığını ve Şırnak'ı ele geçirmeye çalıştığını, buna mukabil olarak da Şırnak'ın havadan dahil bombalandığını ve de kuşatıldığını" belirtirken, ikinci gün gerilla sayısının "600-700 olduğu" lanse edildi. Üçüncü gün ise ele geçen kiç kimse yoktu, üstelik şehiri "basanlardan" iz kalmamıştı. Kendilerinin yarattığı provakasyon bahanelerinin, gerekçelerinin aslı astarı olmadığı kısa zamanda görüldü. Şırnak ve çevresi, basına ve mensuplarına çok sıkı bir şekilde kapatılması da işin bir diğer yanıydı. Bütün bunlara rağmen T.C.'nin katliamcı yüzü hemen açığa çıktı. Uygulanmakta olan bu dizginsiz vahşet halkımızın dağda, ovada, şehirde ve kırdı yaşamın her alanında faşist-sömürgeci devlete karşı yürüt-

tüğü mücadelenin terörize edilip pasifikasyon ve teslimiyete uğratılması için uygulanıyor. Ama nafile!

Kan, vahşet, terör, işkence ile mayası yoğrulmuş T.C.'nin bu türden saldırılarını yeni olmadığı gibi, son da değildir. Nihayet son da olmadığını Şırnak katliamının hemen akabinde gösterdi. Aynı türden katliam denemelerini, yerleşim birimlerinin yerle bir edilmelerini Dargeçit ve Çukurca'da uygulamaya koydu. T.C.'nin kudurmuş terör politikasının hiç bir sınır ve kural tanımadığını, kendisinin koyduğu yasaları bile çiğnediğini son olaylar bir kez daha gösterdi. "Demokratikleşme" ve "Şeffaf Türkiye" vaat ederek, T.C.'nin iktidar erkine nöbet teslimini ANAP'tan devralan DYP-SHP koalisyon hükümetinin de kitleleri oyalama, T.C.'nin varlığının ve şiddet politikasının ömrünün uzatılmasının bir varyasyonu olduğu yalın gerçeğini kitleler görebilmektedirler. DYP-SHP Koalisyon Hükümeti vaat ettikleri "reformları" uygulamayı bir yana bırakarak, T.C.'nin şiddet ve terör politikasını tam olarak uygulamaları, hiç kuşkusuz rejimin yönetiminin hükümetler tarafından değil, daha çok ordu-MIT-Kontr-Gerilla tarafından yönetildiği, T.C.'nin politikasını da, T.C.'nin Genel Kurmayının belirlediğini göstermektedir. "Hükümet"de daha çok işin "hukuki kurallar" denilen yanını gölgeleyip devletin bürokrasi çarkının işletilmesiyle uğraşmaktadır. Nihayet hükümetin üyelerinin tam takır Türk Genel Kurmayının (MGK) önünde selama durup, yeni kanlı direktifleri yükümlenmesi de bu gerçeği göstermektedir. Haliyle öne sürülen veya vaat edilen "reform" komedilikleri de ancak T.C.'nin Genel Kurmayının onayı çerçevesinde bir biçim alacaktır, tabii ki buna da "reform" denilebilirse!

Durum buyken, DYP-SHP Koalisyon hükümeti'nin Demirel'in bizzat söylediği gibi tek parti hükümeti demek daha doğru! "Kürt realitesini" T.C. adına kabulü, T.C.'ye nefes aldırmada manevra yapma olanağı verirken; geline sürece o tarihten bu güne, dizginlerinden arsızca boşanmış devlet vahşeti ve terörünün gümbürtülü "demokratikleşme, çağdaşlık ve gelecek umudu" demogojisi eşliğinde hız kazandığını, devrimcilerin, yurtseverlerin, insanların katlinin T.C.'ce övünç kaynağı haline getirildiğini; "Kürt realitesi"ni kabul etmeyle anti-Kürt kampanyalarının en uç noktasına varıldığı bir dönemde Şırnak katliamı ve canavarlığı sergilenmiştir. Büyük bir Türk şövenizmi kampanyası eşliğinde metropollerde "Kürt soykırımı"

tehdit unsuru olarak fiilen kullanılırken Şırnak Provakasyonu ve katliamı sahneye konmuştur.

T.C. Şırnak provakasyonu, gelişen, yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini sekteye uğratmaya çalışmaktadır. T.C. Şırnak Provakasyonu ve katliamıyla varmak istediği, elde etmeyi planladığı noktalar şunlardır;

Birincisi; bu katliam ve yıkımla birlikte kitleyi sindirmeyi, pasifize etmeyi düşünmektedir. Ve giderek, Şırnak-Çukurca örneği Kürdistan'da tüm yerleşim yerlerine bir korku misali olarak gösterilecek, sinmedikleri ve teslim olmadıkları taktirde aynı şeylerin onlar için de uygulanabileceğinin kanıtı olarak gösterilecektir. Bu yöntem Kürdistan halkının yabancı olduğu bir yöntem değildir. Bir kaçakçı için bir köyün yakılması, bir bildiri dağıtımından tüm şehirde 7'den 70'e herkesin işkenceden geçirilmesi, Kürdistan halkının yaşadığı günlük olaylar, Güney Kürdistan'da Baas rejiminin kurtarılmış bir Halepçe'yi kimyasal silahlarla bombalaması. Peşmergelere aralıksız onlarca yıl bannak olan ve destek veren Qala-Diza'nın yerle bir edilmesi neyi gösteriyorsa, Şırnak katliamı ve harabe edilmesi aynı mantığın ürünüdür. Bu vahşet ve korku cenderesini halkımız iyi tanımaktadır. Devrimci Ulusal Kurtuluş meşalesinin devamlı yandığı Botan bölgesinde Şırnak, Çukurca önemli yerleşim birimleridir. Saddam'ın Güney Kürdistan'da yaptığını, aynı kanlı yöntemlerle T.C. Kuzey Kürdistan'da uygulamaktadır.

İkincisi; Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yükseklerde seyrettiği Botan bölgesinin "insansızlaştırılmasını" sağlayıp hiç bir canlının yaşayamadığı, otların bile yeşemediği bir bölge haline getirip gerillanın bölgede zayıflatılmasını ve yok edilmesini öngörmektedir. Bu caniyane planın bir parçası hiç şüphesiz Botan bölgesinden sürülen yığınların pasifize edilip, metropollerde eritilmesini, etkisizleştirilmesini içermektedir.

Üçüncüsü; Güney ile Kuzey Kürdistan arasında tampon bölgeler yaratarak Kuzey-Güney ilişkisini denetim altına almak; Güney'deki gerilla kampları ile Kuzeyin ilişkilerini kesmek olacaktır ki son provakasyon ve katliam denemelerinin ülkemizin Kuzey ile Güneyini ayıran hat üzerindeki yerleşim birimlerinde tezgahlanması bu durumu daha net açıklamaktadır. (Bu katliamların ve provakasyonların çok önceden tasarlandığı her halinden bellidir. Katil elebaşı İsmet

Sezgin "Bunlar 3-4 aydır içeriye silah yığımlar, hazırlıkları yapmışlar" derken aslında kendilerinin, T.C.nin öteden beri bu türden katliam ve provakasyonlara hazırlandığını göstermiştir.) Örneğin aynı günlerde PKK gerillalarının Hilvan ve Patnos'a baskınları olduğu halde, T.C. aynı provakasyon ve katliamı buralarda sahneye koyamamıştır. Ama pekala, Şırnak'ta, Çukurca'da ve Dargeçit'te bunu uygulamıştır.

Dördüncüsü; PKK'nın şehirleri ele geçirme, belli bir süre elinde tutma eylemine karşı faşist T.C.nin bu türden provakasyonlarla cevap vereceğini, büyük katliamlar yapacağını korkusunu yaymadır. Ki bu T.C.'nin şehirlerin kurtarılması karşısında duyduğu korku ve panikten, içine düştüğü acizliğin verdiği bir sonuçtur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi aynı şeyi Saddam Güney Kürdistan'da yapmıştı.

Beşincisi; kendisinin yarattığı provakasyonları Güney Kürdistan'a saldırı ve işgal etme nedenleri için kullanmaya çalışmaktadır. Hele hele, Musul ve Kirkük'ü "Misak-ı Milli" içine katan sayıda "demokrat" yazarlar ve de kafacıklar olunca, T.C.'nin bu konudaki iştahının da ne düzeyde olduğu açığa çıkmaktadır. Buna bizim bazı Güneyli Kürt liderlerin hem kendileri hem de Kürdistan halkı için "talihsiz" olan T.C.yi Güneye davet eden açıklamalarını da eklersek, bu bölgede T.C.nin katliamlarını ve provakasyonlarını daha net anlayabiliriz.

Kısacası T.C. kendisinin yarattığı "sisli havada" zihinleri de karıştırarak, her türlü aşağılık yöntemleri meşru görerek varmak istemektedir. Nihayetinde de "sımr"a çok sayıda zırhlı araç, mekanize askeri birlikler, komando tuğayları, "köy korucuları" aktarılmış bulunmaktadır. Bu güçler Güney Kürdistan'a saldırının ve bom-

balamanın sonuçta da işgal etmenin hazırlıkları içerisinde dirler. Zaten hergün yaptıkları hava bombardımanlarını karadan yürütecekleri askeri operasyonlarla besleyip sonuç almaya çalışmaktadırlar. Bundan önce de olduğu gibi, tüm çabaları sonuç vermeyecektir. Çünkü Kürdistan halkı topyekün olarak ayağa kalkmış ve bu direnişini de zaferle taçlandırmanın bilincini taşımaktadır.

Şırnak'taki katliam ve yıkımdan sonra halkın sineceğini, teslim olacağını bekleyen T.C., halkımız kaahramanca direnmiş, dağılmış değil

toplucu şehri terk edip Cizre yönünde ilerlerken, eylemlerine politik nitelik vermesini bilmiştir. Bu gelişmeler karşısında T.C.nin tüm kurmayları telaşa düşmüştür. T.C.nin uyguladığı provakasyon planının bir parçası hiç değilse bir ölçüde bozulabilmiştir. Sömürgeci güçlerin Şırnak Valisi'nin kendisi "Şırnak halkını kaybettiklerinin" itirafını yapmıştır.

T.C.'nin içine girdiği panik bu noktada kalmayınca, T.C.nin kurmayları alalacele Diyarbakır'da toplandılar. Faaliyetlerinin yürümeyen yönlerini gözden geçiren bu kan emici takım, yeni katliamların yapılacağını haber vermekten geri kalmadılar.

Katliamlarını her tarafta "şehirde, dağda, yurt dışında, yurt içinde" yapacaklarını beyan etmekte tereddüt etmiyorlar.

Kürdistan'ta olup biten bu katliamlar karşısında dünya yine sessiz kaldı. Uluslararası demokratik kamuoyunun bu katliamlara karşı duyarlı bir tavır görebilmek mümkün değil! İnsan Haklarını şemsiyesi altına aldığı söyleyen Birleşmiş Milletler'in misyonerleri bölgede cirit atarken, Şırnak katliamı konusunda hiç bir konuda hareket etmemeleri, sessiz kalmaları da bu kurumun sahteliğini çok

açık sergilemektedir. Katliamlar karşısındaki bu korkunç sessizlik hiç kuşku yok ki suç ortak olmaktadır.

Bütün bu gelişmeler, önümüzdeki günlerde, Kürdistan halkının yeni katliamlara ve provakasyonlara maruz kalacağını göstermektedir. Ve de katliamların boyutu da Şırnak'taki katliamı hayli hayli bastıracaktır. Diyarbakır'da Özal'ından, Demirellerine, Güreşlere uzanan "olağanüstü" (olağanlaştığını söylemek daha doğru!) toplantıda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı saldırı ve şiddet tonunu sertleştireceklerini (ki mübarekler sanki şimdiye kadar yumuşak davranıyorlarmış da!)

belirttiler. Başta'da belirttiğimiz gibi, T.C.'nin politikasının temelini katliam, şiddet ve terör teşkil etmektedir. Kimi çevrelerce iddia edildiği gibi, T.C. "Ez ve Çöz" mantığından ziyade "ez ve bitir" politikasını temel almıştır. Kürdistan halkının soykırımını T.C.'nin gündeminin esasını teşkil etmektedir. Ama kahraman halkımız katliamlara, hain saldırılara gereken cevabı veriyor, verecektir. Gelecek halkımızdır!...

Eylül-1992

DURUM VE GÖREVLER

Bugün gelinen yer, pratik sonuçları da gösteriyor, genel olarak Ulusal Kurtuluş Devrimimiz ve ona önderlik eden, farklı düzeylerde de olsa katılan güçleri, mevcut durumlarını, taktik yönelimlerini gözden geçirmeye zorluyor. Her şeyden önce, ulusal kurtuluş devrimimizin birincil düşmanları, geleneksel yöntemlerini, döneme uygun taktik çıkışlarla tamamlamaya, inisiyatifi elden bırakmama çalışıklarına göre, deyim yerindeyse devrimci hareketin de, kendine çeki-düzen vermesi gerekiyor. Kuraldır, savaşta başarıyı, zaferi garantilemek istiyorsak, düşmandan da öğrenmeye çalışacağız. İçinde hareket ettiğimiz ortamın bir yanı, düşman güçler tarafından temsil ediliyor. Dolayısıyla anlaşılması gerekir, stratejik ve taktik hattımızın, tam olarak döneme denk gelip, mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermesi için, yalnızca, devrim cephesinin değil, karşı-devrim cephesinin de dikkate alınması gerekli.

Dünya çapında meydana gelen hızlı alt-üst oluşlar ve yarattığı sonuçlar, en çok kendisini Ortadoğu'da hissettirdi. Doğu Bloku da denilen revizyonist kampın hezimetini ile birlikte, ABD eksenli geliştirilen "Yeni Dünya Düzeni", "düzenleme"yi Ortadoğu'da başlattı. Zira, bölge hem ulusal ve hem de uluslararası ilişkilerin yoğunlaşmış, düğümlendiği ve hem de öteki bölgelere nazaran, devrimci mücadelenin seviyesinin yüksek olduğu bir alandır. ABD, öncelikle bu durumun bir sonucu olarak, bölgeye yöneldi, her konuda, her anlaşmazlıkta taraf olduğunu ortaya koydu. Kuveyt krizi ya da Körfez krizi olarak adlandırılan süreç, "Yeni Dünya Düzeni"nin ana yönelimi olan, istikrarı sağlaması bir yana, istikrarsızlığı derinleştirdi, birçok sorunun çözümünü ertelemek olarak gündemin merkezine koydu.

Revizyonist kampın çöküşüyle birlikte, tek kutupta dünyaya doğru yöneliş, emperyalist sistemin siyasal ekonomik özünün niteliği gereği, uzun süreli olamazdı. Soğuk savaş döneminde, üstü nispeten örtülen ve fazla derinleşmeyen, batılı kapitalist ülkeler arasındaki çelişki, yeni dönemde, daha da belirginleşti, etki ve nüfuz alanları, ayrıcalıklar için savaşımın sonuçları ve boyutu, su altındaki buzdağının gövdesi gibi gittikçe gün yüzüne çıkıyor. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, Japonya ve İtalya'nın öncülük ettiği irili-ufaklı kapitalist haydutlar, kıyasıya bir rekabet ve dalaşın içindedir. Batının eskimiş siyasal-ekonomik kamp ve aygıtları, -NATO, BAB, AET gibi- yeni dönemde stratejilerini gözden geçirerek, varlıklarını korumaya çalışırken, başta Almanya ve Japonya'nın artan ve gelişen siyasal-askeri-ekonomik durumu, yeni

kamplaşmaları, örgütlenmeleri gündeme getiriyor. Nitekim, Almanya'nın NATO'nun dışında askeri ve ekonomik bir blok kurma çabaları, İngiltere-ABD ikilisinin, Almanya karşısında daha fazla birbirine yakınlaşması, Japonya'nın ekonomik-tekniğin alanda üstünlüğü ve ABD karşısındaki üstünlükleri, Uzak Doğu Asya'nın dışına taşarak, Latin Amerika, Orta Doğu ve Avrupa'da inisiyatifi geliştirmek istemesi, bunun görünen bazı belirtileridir. Almanya'nın dünyanın başka bölgelerine askeri güç göndermesini "yasallaştırma"sı askeri aygıtını, militarist-intikamcı geleneğinin ürünü olarak sağlamlaştırması, özellikle, dağılan doğu bloku ülkelerindeki, ekonomik-siyasi atağı, Ortadoğu'ya taraf olduğunu hissettirecek "çıkış"ları, bu gelişmenin sonucu olarak görülmelidir.

Revizyonist kampın dağılması ile birlikte, belirgin olarak ortaya çıkan, ulusal sürtüşme ve çelişkiler, emperyalistlerin bu bölgelere yerleşmeleri için uygun ortamı fazlasıyla yaratmıştı. Rusya eski ayrıcalıklarını koruması ve öteki kapitalist devletler karşısında güçlü olabilmesi için, Kafkaslar ve Balkanlar'daki ulusal çelişkilerin, "yumuşak" çözümü yönünde davir geliştirdi. ABD ve Almanya başta olmak üzere kapitalist dünyanın öteki tiranları ise, bulunmaz bir fırsat bulmuşlardı. Tavşana kaç, tazyıya tut siyasetine uygun olarak, bölgesel çelişkileri alabildiğine kışkırtıp, kendileri açısından müdahale ve yerleşmenin koşullarını oluşturacak bir siyaset izlediler ve izliyorlar. Ulusal eşitsizliklerin, tarihsel düşmanlıkların olduğu Kafkaslar ve Balkanlar, kıyasıya bir savaşım, didişmenin içindeler. Kapitalist dünyanın oyunlarına uygun olarak, güçlü olan, güçsüzü etkisi altına alıp, ezmek ve hatta yok etmek istiyor. Kapitalizmin, ulusal sorunları çözebilecek bir yarıda olmadığı daha iyi görülüyor. Aksine, hemen hemen tüm kapitalist ülkelere, ulusal baskı ve asimilasyon politikası uygulanıyor, etki ve nüfuz alanı peşinde koşuyorlar. Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen devrimden sonra, ulusal baskı ve esaretten kurtulup özgürlüğe ulaşan halklar, keza, Balkanlar'da ve Doğu Avrupa'da faşizme karşı mücadele içinde özgürlüğünü kazanan halklar, devrimin kazanımlarının süreç içinde tasfiye edilip, önce bürokratik-kapitalist ve bugün artık "hür dünya"nın (!) üyeleri olarak serbest-kapitalist yapıya geçmeleri ile birlikte, yeniden ulusal baskı ve köleleştirilmenin hedefi haline geldiler. Yüzyıllar boyu oluşmuş, katliam ve soykırımlarla beslenmiş ulusal önyargular ve düşmanlıklar, kapitalist burjuvazinin elinde, yeniden diriltiliyor ve savaş malzemesi haline getiriliyor. Askeri-ekonomik yönden, ya da nüfus ve siyasi vb. yönünden güçlü olan devletler, kendilerinden zayıf olan halkları yeniden Çarlık

günlerine, ya da eski Balkanlar'daki kölelik günlerine döndürme yönünde, soykırma varan bir savaşın içindeler.

Bu durumdan bazı sonuçlar çıkarmak gerekirse, ulusal baskıya, esaret ve köleliğe karşı gelişen mücadelede devrimci proletaryaya yerine, burjuva ya da küçük-burjuva akımların önderlik etmesi, ikili bir karakter taşır. Bir yandan ulusal zulme karşı mücadele ederek, demokratik ve ulusal niteliği ile haklı ve demokratik gelenek, fakat bunun da kısır karakteri ve yeni bağımlılıklara gebe olması, çoğu durumda daha mücadele içinde dönüştürmesi, öte yandan, kendisinden daha zayıf uluslara karşı izlenen baskıcı, asimilasyoncu politika ve sonuçları, örneğin; Azeri burjuvazisi, Rus egemenliğine karşı ulusal bir hareket geliştirirken, öte yandan tamamen ırkçı ve gerici bir tavırla, Ermenilere saldırmaktadır. Ya da, Hırvatlar, Sırp egemenliğine karşı ulusal bir konum alırken, hem kendilerinden zayıf olan Boşnak vs. gibi halkların aleyhine ayrıcalıklar talep etmekte, aynı zamanda batılı kapitalist dünya ile sıkı ilişkiler geliştirerek, ulusal bağımlılığın bir başka türüne doğru evrimleşmektedirler. Bu kapitalizmin doğası gereğidir. Her kapitalist ulus, kendisi için bir dış pazar arar ve kendisinden güçlü olanın yamağı haline gelir.

Öte yandan, emperyalistlerin bölgeye müdahale edip, etki alanlarını genişletmek istemeleri, bunun için gerektiğinde, ulusal hareketleri desteklemeleri ya da öyle görünmeleri, yanısıra, örneğin; Sırpların, sözümlerine ona "anti-emperyalist" çıkışları, gerçekte emperyalist bir çıkıştır. Zira, Sırp kendi güç ve çaplarında, çevrelerinde egemenlik kurmak istemektedir, onlar da etki ve nüfuz alanı peşinde koşmaktadırlar. Bunun için mutlaka denizaşırı bölgelere gitmeleri gerekmiyor, Kosova, Bosna-Hersek, Hırvatistan vb. şimdiki durumda yeterli oluyor. O halde, yüzeysel bir bakış ile, "kim kimi destekliyor, kime karşı çıkıyor" diye görüntülere takılan tavır, sorunun, neden ve niçininin her olayın iç gelişim seyrini incelemeyen yaklaşım, hatalı sonuçlar doğurur, Sırp "anti-emperyalist" ilan edebileceği gibi, Bosna-Hersek, Ermeni vs. gibi ulusların, uzlaşmacı, giderek Batı yanlısı tavir ve karakterlerine bakarak, ulusal-demokratik yanlarını da görmez. Kapitalist sistemin sınırları içinde gelişen ulusal hareketler ile, proletaryanın önderlik ettiği ulusal-demokratik süreçleri ayırmadan, ikisini birden aynı kalıpları içerisine sokmak ciddi hatalı sonuçlar doğuracaktır. Ülkemizdeki süreçte ve egemen ulusun, sosyal-şöven tavrılı "sol" bakış açısı da yukardaki sorunlarla, kendine özgü farklılıklarına rağmen, benzerlikler arz etmektedir.

Sonuca, ülkemizdeki gelişme-tarışmalarla da ilintili olarak ilave edilmelidir ki, burjuva-kapitalist sistemin içinde

gerçekleşecek çözümler, "federasyon, otonomi vs." ulusal sorunları çözemez, aksine yeniden üretir, ulusal baskı ve yayılmanın toprağını canlı tutarak, yeni savaşların ve düşmanlıkların zemini olur.

Genel olarak sol hareketin içinde ve çevresinde değerlendirilebilecek, bir çok akım ve grubun, özellikle de burjuva, küçük-burjuva aydın kesimin devrime ve sosyalizme sırt çevirmelerinin gerekçesi haline getirdikleri, Doğu Blokundaki çöküş, Batı'daki "demokratik yükseliş"(!) kısa sürede, bu sahte görüntüye kapılanların umutlarını da boşa çıkaracak şekilde, kapitalizmin tarihsel gelişim eğrisine uygun olarak sonuçlar vermeye başladı. Doğu Bloku sadece ulusal baskı ve çatışmaların yurdu haline değil, kitlesel açlıkların, işsizliğin, tüm ekonomik-demokratik hak ve geleneklerin tasfiyesine doğru yol alan bir sürece girmiş bulunuyor. Sosyalizme karşı tarihsel bir "zafer" kazandıklarını sananlar, kapitalizmin yarattığı sonuçlar karşısında çözümsüzlük üretiyorlar. İstenilen düzeyde ve hızda olmasa da ve daha, tüm bu gelişmelerden gerekli dersleri çıkarmış yetkin bir öncüden yoksun olsalar da, bu ülkelerin bazılarında özellikle de Rusya ve çevresinde devrimci mayalanma yeniden kabarıyor, kapitalist-emperyalist dünya sık sık komünizm tehlikesi ile uykusundan uyanıyor. Kitleler, -sosyalizmin kazanımlarını yaşayan kesim daha net olmak üzere- iyice görüyor ki, kapitalizmde, açlık, işsizlik, fuhuş özgürlüğü vardır. Gerisi ise, yabancılığa, korku, yalınlık ve karamsarlıktan başka bir şey değil. Kısa sürede olmasa da, bu ülkelerin proleteryası ve halkları yeniden kendisini toparlayacaktır.

Gel gör ki, kapitalist dünyanın batılı devleri de, aynı düzeyde olmasa da, benzer sorunlar ile boğuşuyorlar. ABD, İngiltere, Fransa'da bu durum daha rahat görülebiliyor. Krizin sonuçlarını atlatmak için rakipleri aleyhine ayrıcalıklarını geliştirmek istemeleri, çelişkileri derinleştiriyor, aynı zamanda kapitalist dünyanın metropol "refah"ının ana kaynağı olan, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki yağmalar, dünyanın bu bölgelerinde, devrimci patlamaların, hoşnutsuzlukların olgunlaşmış, büyümesine neden oluyor. M.L. teori ile donanmış öncüsünden yoksun olsa da ve bunun sonucu olarak, ulusal ve demokratik hareketlere çoğu yerde düzen içi reformist, dinci, küçük-burjuva önderlikler tarafından yön verilseler de, kapitalist dünyanın yumuşak karnını oluşturuyorlar.

Dünyadaki sıcak noktaların önünde duran ülkemiz Kürdistan'da da karşı-devrimci güçler, ivmesi her geçen gün ileriye dönük olarak kabaran mücadeleme karşı, hummalı faaliyetlerine ara vermeksizin devam ediyorlar. Sözüm ona dünyadaki "yumuşama"ya da kendini uydurmuş göstererek, teşhir ve tecrit olmuş Eylül Cuntası'nın ve "sivil" uzantılarının uç noktasına vardıkları imha ve inkar siyasetlerini "yumuşatacak"larını, "demokratikleşme"ye geçeceklerini, SHP-DYP koalisyonu aracılığıyla açıkladılar. Her kesim ve siyasi yapılanmada

olmasa da, uzak görüşlü davranamayan, sağlam bir bakış açısına ve programatik hedefe, TC'nin sınıfsal niteliği, siyasi yönelimi konusunda net bir tahlile ulaşamayan güçler de yanılısamalı bekleyişlere geçti.

Sömürgeci rejimin "demokratikleşme" paketinden; Newroz katliamı, özel-kirli savaşın tahkim edilerek derinleştirilmesi, Türkiye devrimci hareketine karşı fiziki tasfiye, Kürdistan devrimine, onun öncülerine karşı hizbi-kontra cınayimleri çıktı. Önceden planlanmış ve doğrultusu belirlenmiş şekilde, T.C.'nin sömürgeci siyaseti, hükümetler tarafından değiştirilemez, daha tam ifadesi, T.C.'de her türlü kurum ve kuruluşun başı olan, Millî Güvenlik Kurulu hükümetleri de atar ve memurları olarak çalıştırır. Aslına faşist T.C.'nin bir tek kurumundan dar anlamda bahsedilebilir. Kemalist T.C.'nin kuruluşu, inşaatı ve yayılması ordu üzerindedir. Polis teşkilatı genişletilmiş, üniversiteler, basın, parlamento, yargı gibi kuruluşlar, tepedeki organın, bir pramit misali yukarıdan aşağıya parçalarıdır. Pramidin tepesine karşı, kısmi özerklikleri dahi yoktur. Bu yöndeki gelişmeler ve halk hareketlerinin önlenememesi karşısında, "Generaller Cuntası", her şeyi el koyup, "devletin bekası" nı kurtarırlar.

SHP-DYP koalisyonu ile çehresini makyajlayan sömürgeci rejim, iç ve dış siyasetinde bir dizi atak geliştirme çabasında. İğdiş edilmiş H.Çetin aracılığı ile, Kürdistan konusunun dünya gündeminde önemini yitirmesi için diplomatik girişimlerine, "insancıl" maskeler giydirerek, dikkatleri, Karabağ, Nahçıvan, Bosna-Hersek üzerine çekmeye çalıştı. Hem bu bölgelere ilişkin, boyundan büyük yayılmak hedeflerine ortam ve zemin hazırlanmak istendi, hem de Kürdistan sorununun önemi, çeşitli uluslararası kuruluşların gündeminden düşmesi için çalışıldı.

Dış siyasette, diğer önemli gelişme ise Kıbrıs yükünden kurtulma çabasıydı. Kıbrıs'taki işgalci konumu dolayısıyla, teşhir olan, Yunanistan'ın da engellemeleri ile, gerekli yardımı alamayan T.C. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin açmazından kurtulabilmek için, Kıbrıs'ta taviz vererek, uzlaşma eğilimindedir. Gerçi, taviz verse de "garantörlük" hakkını koruyacaktır. Ayrıca, Yunanistan'la arasındaki gerginliğin azalması, askeri gücünü tümüyle, Kürdistan'a yöneltmesi konusunda kendisini rahat hissedecektir. Tüm bunlara, işgalci, yayılmacı karakterinin, uluslararası arenada bu vesile ile unutturulmaya çalışılması eklenirse, sorunun T.C. açısından önemi anlaşılır.

Dışarıya yönelik faaliyetin en yoğunlaşmış muhataplarını, Kürdistan sorunundaki ortakları olan, Suriye, Irak, İran ile yapıldığı belirtmeye dahi gerek yok. Kuzey Kürdistan'daki mücadeleden cephe gerisini kesmek için Suriye ile yapılan pazarlıklarda, kopartılan fırtınalara rağmen istedikleri sonucu alamamışlardır. Bugünkü güç dengelerinde, anlaşarak -öncelikle Irak'la- mücadelemizi bastırmak istemesine rağmen, mümkün görünmemektedir. T.C., Irak sömürgeci rejimi ile

arayı sıcak tutarak, Güney Kürdistan'daki Kürdistan'lı güçleri yanına alıp, PKK ile çatıştırmak istemektedir. Aslında sömürgeciler, ülkemizin değişik parçalarındaki ulusal güçlerin hata ve zaaflarından yararlanarak her zaman bir birine karşı, kullanmak istemişlerdir.

Ne yazık ki bugün bu durum, pratik olarak, Kürdistanı Cephe ile PKK arasında tehlikeli boyutlara varmıştır. T.C.'nin güneyli güçleri sıkıştırması ve onların T.C. ile geliştirdikleri pragmatik ilişkiler, verdikleri bazı vaatler, rejim hakkında yaydıkları sahte hayaller ve hatı T.C. ile "birleşebilecekleri" yönündeki açıklamalar, Güneylilerin önemli zaafalarını oluşturuyor. Tarihlerinde defalarca benzer yenilgilere düşenlerin, yeniden aynı hataya düşmeleri, bir yerde aşamadıkları, otonomist, parçacı mantıklarının ürünüdür. Gerçi, Kürdistanı Cephe, pratik düzeyde PKK ile çatışmaya girmedi, ama, yukarıda kısaca belirttiğimiz tavır ve eğilimler ile bunun ortamını hazırladı.

PKK ise öteden beri Güneyli güçlerin nitelikleri konusundaki anlayışı ile, Kürdistanı Cephe ile mesafeli ve çelişmeli bir konumdaydı. Son dönemde, Güney Kürdistan'a, Kuzey Kürdistan'dan giden karayolu ile ticareti engellemesi ve böylece Güney'in dış dünya ile tek hayatı bağlantısını kesmek istemesi şeklinde davranışının yanlışlığı görülmektedir. Gelinek yerde bu davranışın terkedilmiş olması ise olumludur.

Burda sormak gerekiyor, sömürgeci güçler arasındaki çelişkilerden dahi "yararlandık"larını söyleyenler, nasıl olur da, Kürt ulusal güçleri arasındaki birliği sağlayamıyorlar. Gerçekte, tam da "yararlanılan çelişkiler" ve bu ilişilere yolaçak mantık, ulusal güçler arasındaki birliğin önündeki en önemli engeldir. Öncelikle bu ilişkilere, buna yol açan mantığa son verilmelidir ki, Kürdistanlı ulusal güçler arasındaki anti-ışgalci birlikler sağlam temeller üzerinde kurulsun.

Genel olarak savaşta kuraldır, düşman cephesini daraltıp, hedefi yalnızlaştırmak, ara güçleri kazanmaya çalışmak, hiç olmazsa tarafsızlaştırmak, tek doğru siyasetti. Peki ama, bugün izlenen siyasetin bununla benzerliği var mı? Biz, Kürdistanlı siyasal akımların arasındaki farklılıkların uzlaşmacı eğilimlerin, devrimi sınırlayan anlayışların üstünün örtülmesinden yana değiliz. Her örgüt, örgütsel-siyasal bağımsızlığını korumalı, bağımsız ajitasyon ve propagandasını yapmalıdır. Ama, sömürge bir ülkede, devrimin sivri ucu işgalcilere ve onların uşaklarına yöneltilmelidir. Hedefi genişletmek, devrime değil, karşı-devrime hizmet eder.

KAWA, başlangıcından buyana ulusal güçler arasındaki, kurulması gereken ulusal cephe ve konseyin tavizsiz savunucusu olmuştur. Teorimiz ve pratiğimiz bu yöndedir. Her şeye rağmen bu yönde olmaya devam edecektir. Bugün de gündemin ana sorunu merkezinde devrimci güçlerin olduğu tüm ulusal güçlerin birliğini sağlamaktır. Bölge hakları ile

kurulması muhtemel devrimci bağlaşıkların yolu, aynı zamanda, düşman güçler arasındaki çelişkilerden yararlanmanın yolu da burdan geçiyor.

Yeniden T.C.'nin siyasetini irdelemeye geçsek, bir yandan Güneyli güçlerle PKK'nın arasındaki çelişkilerin derinleşmesi için malzeme sunup, ortamı kızıştırıyor, öte yandan ise, "sınır ötesi"ne işgalci saldırılar düzenliyor. Bölgedeki sınırlar üzerine titrediğini her vesile ile belirtir. "Irak'ın toprak birliğini" savunan emperyalistler, T.C.'nin işgalci saldırıları karşısında susmakla kalmıyor, siyasal ve askeri destek veriyorlar. Tüm uluslara kendi kaderini tayin hakkı, ayrılıp devlet kurma hakkı tanıdığını iddia eden emperyalistler, kendilerinin ve uşaklarının çıkarları zedelendiği için, Kürt'lere devlet kurmayı çok görüyor, tehdit anlamına da gelecek şekilde, imkansız olduğunu söylüyorlar.

Emperyalistlerin ve uşaklarının bu yönelimine ve dolayısıyla da sınırlar baz alınarak, parçasal düzeyde bir çözümün, çözümsüzlüğüne rağmen, dahası Güney Kürdistan'da fiili olarak bir devlet kurulmasına rağmen, sorunu Irak'ın ya da Türkiye'nin iç sorunu olarak koymak, büyük bir tutarsızlık ve açmazdır.

T.C. tam da (aynı zamanda Irak, İran ve Suriye) bu gelişmelerden de hız ve güç alarak, askeri saldırısını tırmandırıyor. Güney Kürdistan'a havadan ve karadan saldırmakla kalmıyor, yasak şehirler, boşaltılmış köyler uygulamasının alanını genişletiyor. Diyarbakır'da, halkın gerillaların cenazelerine sahip çıkıp, eylem geçeceğini görünce, tüm giriş ve çıkışları yasaklayıp, telefonları dahi dış dünyaya kapatıyor. Hitlervari katliamları denemek istiyor. Kürdistan'lı siyasi hareketlerin soğukkanlı tavırları ile amaçlarına ulaşamadıkları gibi, geniş bir kesimin katılımıyla kepenkler kapatılarak, protesto ediliyorlar.

T.C. kirli ve namert geleneğine uygun olarak, bir zamanlar Türkiye devrimci hareketine karşı denediği MHP taktiğini, "İslamcı Kürt" maskesi altında, "Hizbullah" kılığında, Kürdistan devrimine karşı denedi. Bugüne kadar yüzlerce devrimciyi, yurtseveri kalleşçe katletti. Kürdistan devrimci hareketinin intikamı ve halkımızın öfkesinin verdiği korku ile, eylemlerine dahi sahip çıkamıyor. Her faşist-kontra cinayetin arkasında "failli meşgul, karanlık güçler" deniliyor. Aslında, karanlık güç T.C.'dir. Failli ise, karanlık gücün ödek maşalarıdır. Halkımızın dini duygularını kullanarak kendilerine kitle temeli edinmeye çalışan ve bu amaçta Silvan, Batman, Nusaybin gibi yerlerde kısmen de başarılı olan, sömürgeci güçler, halkımızdan ve onun öncülerinden gereken dersi alacaklardır. Ancak belirtmek gerekiyor, islami motifler ve anlayışlar sömürgeci rejimin her zaman kullanabileceği bir karaktere sahiptir. Zaten islam, Kürdistan'da esasta yapılandırıcı ve ulusal uyanışı engelleyici bir rol oynamış, klasik niteliğine de uygun olarak, halkın ahyonu olmuştur. Dolayısıyla, dini motif ve anlayışlarla propaganda etmek, dinde

olmayan özellikleri ona vermek, dinsel gericiğin Ortadoğu'daki kimi ayaklarını, ABD ve batılı devletlerle olan kısmi çelişkilerini olduğundan çok göstererek, onlarda olmayan misyonu biçmek, bizden çok öncelikle düşmana yarayacaktır. Ve böyle de olmuştur. Ortadoğu'daki dinsel hareketin başlarından birisi olan İran gericiliği yalnızca Doğu Kürdistan'da değil, Güney ve Kuzey Kürdistan'da da faaliyet içindedir.

Son dönemlerde T.C.'nin çıkış aradığı alanlardan birisi de "ikinci cumhuriyet" tartışmalarıdır. TUSİAD kaynaklı bu yönelim, Kemalist yapının makyajlanmasını, günümüz koşullarına uyarlanmasını, devrimci hareketin reformize edilerek tasfiye edilmesini, buna yaşama-yanların ezilmesini içeriyor. Kürtlere ise bu işte figüranlık rolü veriliyor.

Kürdistan halkı ve onun öncü örgütleri, bugün kendi cumhuriyetlerini kurma yönünde önemli adımlar attıkları bir dönemde, daha da önemlisi Bağımsız Birleşik-Demokratik Kürdistan doğrultusunda dört parçada ileriye doğru hızlı gelişmeler olduğu sömürgeci güçlerin açmaz içinde oldukları bir dönemde, böylece bir hileden sökmeyecek, halkımız yürüyüşünü zaferle taçlandıracaktır.

Halkımızın, devrimci iradesini yansıtmayan, ülkemizin parçalanmasına son vermeyen, "ikinci cumhuriyet" ya da "islami Cumhuriyet" farketmez başka bir isim altında da sunulabilir. Halkımıza yabancıdır. Ve reddedilecektir. Kürdistan halkının önündeki ilk adım, parçalanmış yapıyı aşarak, ulusal-demokratik bir cumhuriyetin kurulmasıdır. KAWA, bu cumhuriyetin sosyalizme doğru kesintisiz olarak geçmesi için çalışmakta, ulusal kurtuluşu, sınıfsal kurtuluşun zeminine oturtmaktadır.

Bugün, ulusal kurtuluş devrimimizin vardıgı boyut, örgütsel ve siyasal olarak ulaştığı seviye, kurtuluşu yakınlaştırmış, yakın dönemin menziline koymuştur. Ne var ki, bunun başarılabilmesi için, devrimin öncülerinin kısaca yukarıda çizmeye çalıştığımız yönelim doğrultusunda hareket etmeleri gerekiyor.

Bugünkü taktik doğrultunun ana yönünü iki faktör oluşturuyor; Birincisi; sömürgeci rejimin sahte "reform"larına, katliam ve savaşına karşı, devrimci mücadeleyi yükseltmek, silahlı mücadeleyi temel alarak, mücadelenin öteki biçimlerini de geliştirmek ve ikincisi; sömürgeci rejim'ler içte ve dışta hedef tahtasına yerleştirilerek, ulusal güçler arasındaki birliği sağlamak için çalışmak. Bu iki faktör, birlikte, mücadelenin sürekli bir üst aşamaya varması, gelişip-hedefe doğru ilerleyebilmesi için temel siyasal hedefi, halkımızın siyasal iktidarı üzerine yoğunlaştırmalıdır. Bunun yerine, çeşitli ekonomik-demokratik istemleri ya da, sömürgeci rejimlerin ömürlerini uzatacak "çözüm"leri gündeme almak, mücadeleyi kısırlaştıracak, sorunu karmaşıklatacacak, mücadelenin ivmesini düşürecek ve hedefin yönünü değiştirecektir.

T.C. rejiminin, kendi halkına karşı uyguladığı faşist zulüm, Kürdistan'daki

savaşın yükünün kendi halkının üzerine yıkılması, Türk kapitalizminin vahşi sömürü yöntemleri, başta işçi sınıfı ve memurlar olmak üzere, kitleler arasında geniş bir muhalefete yol açmıştır. Nitekim son dönemde memurlar da, işçiler de hareketlilik ve eylemlilik yoğunlaşmaktadır. Buna son örnek, Belediye işçilerinin grevidir. Esası ekonomik ağırlıklı olan, kimi sendikal istemler, kısmi siyasal motifler de taşıyan grev esas olarak, ekonomik istemlerle sınırlıdır. Devrimci hareketlerin subjektif müdahalelerinin cılız olmasının da etkisiyle, işçi eylemleri, önceki örneklerinde de olduğu gibi ekonomik istemlerin kısır döngüsü içinde kalmakta, sönüp gitmektedir. Türkiye devrimci hareketi, sınıfa yönelip, onu siyasal iktidar hedefleri doğrultusunda ayağa kaldırdığı ölçüde, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki esas yapılandırıcı bağ olan şövenizme yoneldiği ölçüde, marjinallikten kurtulup, siyasal iktidarın adayları arasına girebilecektir.

Son olarak kısaca da olsa, Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde durursak, NEWROZ Devriminden bu yana, Saddam'ın saldırı ve katliamlarına rağmen emperyalistlerin sınırlayıp, söndürme istemlerine rağmen, seçimlerde yapılarak, hükümet kuruldu. Bu gün Kürdistan'da fiilen ulusal devlet, bir parça da olsa kurulmuştur. Yalnız önderlik eden güçlerin reformist ve uzlaşmacı karakterlerinden dolayı, mücadelenin tıkanma ihtimali vardır. Kürdistan Cephe, bölgedeki sömürgeci devletlerin ve emperyalistlerin dayatmalarını aşamamakta, "otonomi", "federasyon" vs. arasında gidip-gelmektedir.

KAWA, halkımızın hangi siyasal devlet biçimini seçeceğini, kendisinin karar vermesi gerektiği, söz ve karar vermenin halka ait olması gerektiğini özellikle vurguluyor. Kimse halkımızın bağımsızlık, birlik ve sosyalizm istemlerini, emperyalist merkezlerde esen rüzgarların kölesi yapamaz!

Aksine, Kürdistan halkının derinliklerinde yatan ve bugün Zağros'lardan Cudi'ye esen devrimci rüzgar, sömürgeci-leri ve emperyalistleri ezcek güçtedir.

Yeter ki, buna uygun stratejiye, örgütsel yapıya, siyasal cesarete sahip olunsun. KAWA, bunu gerçekleştirmek azmindedir. Halkımızın istemi de budur.

10 Ağustos 1992

YENİDEN ENTERNASYONAL

Setxan DOZ

Yalnızca içinde bulunduğumuz coğrafyada değil, dünyanın hemen bütün alanlarında milliyetçi kabarmanın yaşandığı günümüzde, ulusal ve uluslararası anlamda, bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde, proleteryanın enternasyonalist görevlerini somut olarak tespit etmek, bu doğrultuda pratik adımlar atmak -günümüz gelişmeleri ile birleştirildiğinde- yakıcı bir görev olarak önümüzde duruyor.

Uluslararası proleteryanın Kürdistan kolu olarak hareketimiz KAWA, içinde bulunduğumuz devrim -ulusal kurtuluş devrimi- aşamasında somut olarak besleyip, büyüten dar ulusalcı sapmanın niteliğini de göz önüne alarak, işçi sınıfımızı ve genel olarak devrimci hareketi enternasyonal bir bakış açısıyla eğitmeye, etkilemeye çalışmaktadırlar. Bu görev somutta, ittifaklar siyasetinden, propoganda ve ajitasyona kadar geniş bir alanda izlenen taktiklerle hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Kürdistan'da enternasyonalizmin, uluslararası sınıf dayanışması ve kardeşliğinin propogandasını yapmak sadece, işgalci ülkelerin emekçi sınıf ve tabakalarına ilişkin ir yaklaşıma sığdırılmaz. Bir yandan, Kürdistan devrimini, dünya devrimci sürecin bir parçası, bileşeni olarak genele bağlamak gerekiyor, öte yandan, Kürdistan içindeki azınlık milliyetlere ilişkin de devrimci, enternasyonalist bir çizgi ve pratik izlemek gerekiyor. Özellikle Kürdistan'da, Kürt ulusunun dışında yaşayan azınlık milliyetlere ilişkin devrimci bir çizgi ve bunun sonucu olarak devrimci ir programa sahip olmak, devrimin şartı olarak kapıyı çaldığı günümüzde oldukça acil ve bir anlamda devrimin kaderini de belirleyecek etmenlerden birisi. Kürdistan'da, Kürt ulusunun ve öteki azınlık milliyetlerinin işçi sınıfının öncü örgütü KAWA, bugünden, azınlıklara ilişkin olarak her türlü baskıya, eşitsizliğe karşı çıkmakta, azınlıkların her alanda özgürce gelişebileceği devrimci bir programı savunmaktadır. Bunun gelecekte alacağı biçim ise, bugünden tümüyle hesaplanamaz. Azınlık milliyetler, özerk bölgeler şeklinde örgütlenip, iktidara katılabilecekleri gibi, daha başka içimlerde

bulunabilir. Bugünden bu alanda demokratik ve devrimci çizgi izleyenlerin, gelecekte daha kötü bir konumda olacaklarını şimdiden söyleyebiliriz. zira, bir akımın genel olarak muhalefette izlediği teori ve pratik, iktidarda yapacaklarının ilk belirtisi ve habercisidir.

Bugüne kadar ulusal anlamda izlememiz gereken enternasyonalist çizgi konusu teorik ve pratik olarak hayata geçirilmeye çalışıldı. Şüphesiz bu konuda daha yapacağımız çok şey var. Ancak üzerinde yeterince durmadığımız, tartışmadığımız pratik bir görev olarak önümüze koyup çözümünü yönünde bizden beklenen düzeyde adımlar atmadığımız, proleteryanın uluslararası enternasyonal görevleri ve bunun somut ifadesi olarak Enternasyonal bir Örgütlenme yönünde de görevlerimizin artık bilincinde olmalı ve daha atak bir konuma gelmeliyiz.

Komünist hareket (son elli yıllık zaman dışarda bırakılırsa) ilk çıktığı, şekillendiği tarihten itibaren enternasyonalist bir hareketti. Bu doğrultuda örgütlenmelere sahipti. Marx-Engels döneminin 1.Enternasyonalı, o dönemin özgün koşullarının mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap veren bir örgütlenme idi. Marx ve Engels, tüm dikkatlerini teorik ve pratik çalışmalarını enternasyonal üzerinde yoğunlaştırdılar. Tek, tek partiler, Enternasyonalin birer üyeleri olarak eleştirildi, desteklendi. Marx ve Engels, 1.Enternasyonalin oluşumunda, teorik, programatik hattının biçimlenmesinde belirleyici derecede rol aldılar. Aynı zamanda, Enternasyonal içindeki sapmalara karşı da amansız bir mücadele yürütüldü. 1.Enternasyonalı 2.Enternasyonal izledi. Başlangıçta özellikle Avrupa'da işçi hareketi içinde hatırı sayılır bir ağırlık kazanan 2.Enternasyonal, Bresteinci revizyonizme karşı da mücadelenin merkezi oldu. 2.Enternasyonalin önde gelen kuramcısı, otoritesi Kautsky'di. Kautsky, 2.Dünya Savaşı'nın başlangıcına kadar -birçok hatalı yaklaşımına rağmen- marksit bir hattı savundu. Barışçı dönemde doğup-gelişen 2.Enternasyonal, dünya kapitalizminin bunalımının derinleştiği, devrimin pratik bir görev olarak kendini dayattığı dünya savaş

yıllarında daha önceki teorik yaklaşımının aksine kendi ülkelerindeki tekelci burjuvazinin "sosyal" uzantılarına dönüştüler. Proleteryanın Enternasyonal görevlerine sırtını çeviren 2.Enternasyonal, emperyalist-tekelci burjuvazinin anavatanlarının kurtarılması, sömürge ve etki alanlarının korunması ve genişletilmesini savunacak kadar soysuzlaştılar. Lenin, öteki ihanetçi teori ve pratikleride, dikkate alarak, bu nedenle, 2.Enternasyonal çizgisini Sosyal-Emperyalist bir çizgi olarak teşhir etti. Gerçekte, savaştan önce de 2.Enternasyonalde, teori ile pratik arasındaki bağ kopmuş, 2.Enternasyonalde, teori ile pratik arasındaki sendikal mücadele ile kendilerini sınırlamışlardı. Daha 1907 yılında sömürgeler konusunda sosyal-emperyalist bir eğilim baş göstermişti. Başta Lenin olmak üzere marksizme, onun devrimci özünü bağlı kalan künistler, bir dizi ilkesel konuda tavizsiz mücadele yürüttüler. Ne zamanki 2.Enternasyonal, emperyalist burjuvazinin savaş atına koşuldu, Lenin, Enternasyonalin tarihi rolünün bittiğini, bölünmenin kaçınılmaz olduğunu belirtti.

2.Enternasyonalin ardından Kientel ve Zimmarwald toplantıları ile, yeni bir Enternasyonal için temeller atıldı. Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin insiyatifi ile 1919'da III.Komünist Enternasyonal (Komünntem) kuruldu. Uluslararası işçi hareketinin bilinçli öncülerini bir merkezde, devrim ve sosyalizm için birleştiren, oportünizme, sosyal-şovenizme, revizyonizme karşı, dünya proleterya diktatörlüğünün gerçekleşmesi yolunda, bir "dünya partisi" olarak kurulan K.Enternasyonal, 1943'te aldığı bir kararla kendisini dağıttı. Dağıtma kararının tartışmalı niteliği ve K.Enternasyonalin çeşitli hata ve eksiklerine rağmen, Enternasyonal, yalnızca pratik başarılar ve üstünlükler bırakmakla kalmadı, aynı zamanda, derin bir teorik miras bıraktı.

Özellikle, sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde devrimin sorunları, yeni tipte demokratik devrim ve sosyalizme kesintisiz geçiş, sömürge sorunları konusunda oldukça detaylı ve teorik bakımdan M.L.in daha da geliştirilmesine tekabül eden bir hat iz-

ledi. Yanısıra, emperyalist savaş ve ona karşı mücadele taktikleri, faşizm ve faşizme karşı mücadele, dünya komünistlerini bir program etrafında birleştirme konusunda tarihi adımlar attı. 1928'deki 6.Dünya Kongresinde kabul edilen K.Enternasyonal Programı, hala daha en kapsamlı dünya çapında bir program olarak önemini korumaktadır.

Belirtmeye gerek yokki, o günden günümüze meydana gelen değişmelerle, program bugün bir çok soruna cevap veremez durumdadır. Tam da bu konu, -yani bir program- enternasyonal çapta kolektif bir çalışmayı ve ortak bir iradeyi gerekli kılıyor. 28 Programı, ne sosyalist ülkelerde meydana gelen geri dönüş sürecini ve sonuçlarını açıklayabilir, ne de emperyalizmin II.Dünya Savaşı'ndan sonra geliştirdiği tezi, sömürgecilik siyasetini ve onun günümüze geldiğinde aldığı özgün biçimlidir.

Komünist Enternasyonal'in yerine kurulduğu varsayılan Komünform'da(Sosyalist ülkelerin Komünist ve İşçi Partilerinin Enternasyonal bürosu) sonraki yıllarda, Sovyetler Birliğinde meydana gelen değişmelerle birlikte dağıtıldı. Sovyet revizyonistleri, özellikle Komünform'un aldığı, Yugoslavya Kararının kendilerinde bıraktığı rahatsızlık ve Tito revizyonizmine olan mihnet borçlarını ödemenin bedeli olarak Komünform'u dağıttılar. Zira, birçok bakımdan Kruşçev revizyonizminin önceli, başlangıcı Tito revizyonizmidir.

Lenin'in ölümünden sonraki III.Enternasyonal, pratiğinde ve Komünform'un oluşumunda Stalin'in önemli bir yeri var. Ama aynı şekilde hatalarda da, katıldığı ve onayladığı oranda Stalin'in rolü vardır.

Bugün yeniden III.Enternasyonal ve Komünform pratiği değerlendirilirken belirtmeli ki, bu süreç eleştirel bir süzgeçten geçirilmelidir. Ne günümüz koşulları o güne taşınabilir, ne de günümüz koşulları günümüze. Teorik bakış açımız, yöntemimiz tabii ki aynıdır. Ama günümüz dünyasında meydana gelen değişmelere ve komünist hareketin uzun yıllar edindiği teorik ve pratik tecrübelerinde ışığında teorimiz ve programımız geliştirilmeli ve olgunlaştırılmalıdır.

Komünist hareketin geçmişi değerlendirilirken iki noktaya dikkat çekilmeli. Birincisi; hatalar tespit etmek adına tamamen burjuva dünyanın, Troçkist akımın materyalleri ve sözde 'kanıtları' ile soruna yaklaşmak, inkarcı bir yaklaşımdır. Ve çoğu

kere bu yola girenler, ideolojik perspektiflerini de kaybederek, 'geçmiş aşmaya çalışırken, kendilerini aşarak' başka bir dünyaya doğru yola çıkıyorlar. O halde, o dönemdeki gelişmelere, önce o günün somut koşullarını dikkate alarak yaklaşılmalı, sonra da bilimsel süzgeçten geçirilmelidir. İkincisi ise, geçmişi olduğu gibi tekrarlamak isteyen, geçmişin hata ve pratiklerine mazeret arayan, kaba slogancı yaklaşımdır. Teorik olarak azla bir derinliği olmayan bu yaklaşım, tarihi ve tartıştığı konuları kabalaştırıp, karikatürize ettiği oranda, burjuva kronun ekmeğine yağ sürmektedir. Bizim bakış açımız, eleştirici, tahlilci ve devrimci olmak zorundadır. Geçmişten öğrenilmeli, ama geçmiş sorunların içinde boğulup kalınmamalıdır. Geçmişe ilişkin teorik inceleme, araştırma ve eleştiriler bugünkü ve gelecekteki pratiğe hizmet etmeli, pratik görevlerimizin önüne geçmemelidir.

Geçmiş, elbette sadece Komünform ve Komünform dönemi değildir. Kruşçev revizyonizmine ve mirasçılara karşı yürütülen mücadelede eleştiriler bir tahlilden geçirilmelidir. Örneğin, neden yeni bir Enternasyonal birlik kurma, teori ve pratiği merkezileştirme yönünde adım atılmadığı ilk dikkat çeken noktadır. Ve bu "miras" günümüzde de aynen devam ettirilmektedir. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede, leninist yöntemin temel birçok yanı da terk edilmiştir. Komünist partiler arasında (aynı zamanda tek tek partilerin iç hayatında da) açık eleştiri terk edilmiş, kadrolar ve devrimci kamuoyu genellikle, herhangi bir konu ancak sonuçlandıktan sonra haberdar olmuşlardır. Leninist yöntemin en önemli unsurlarından birisi olan, partinin ve kadroların kendi hataları üzerinden eğitilmesi de esas olarak terk edilmiş, komünistler kendi hatalarını "unutarak" aşmışlardır. Tabii, bu süreç daha birçok yönüyle incelenmelidir.

İşte, Komünist hareketin başarı ve yenilgilerinin enternasyonal çapta bir değerlendirmesini yapmak, devrimci teori ve pratiği ideolojik eğitimi ve M.L. savunusunu, tecrübeleri bir merzede birleştirerek, başarmak, hepsinden önemlisi devrimci süreci hızlandırarak, proleter dünya devrimi mücadelesine örgütlü bir ifade vermek için yeni bir enternasyonal, kaçınılmaz bir görev olarak önümüzde duruyor. Tek başına, sosyalist ülkelerde meydana gelen geri dönüş ve sonuçları dahi, enternasyonal çapta, kolektif bir çalışmayı gerektiriyor.

Revizyonizme ve oportünizme

karşı mücadele eden, proleter dünya devrimini ve onun tek, tek ülkelerdeki ayakları olarak sosyalizmi savunan, proletarya diktatörlüğünü, burjuva dünyasının karşısına çıkartan M.L. savunan parti ve gruplar birlik yapılması gereken yerlerdir. Revizyonizm, soyut bir kavram olarak görülemez. Özellikle modern revizyonizme ve onun türevleri olarak Sovyet, Çin ve Avrupa revizyonizmine karşı mücadele eden, son yıllardaki Gorbaçovcu dönemiğe direnen, Arnavutluk'ta meydana gelen geri dönüş sürecini de eleştirip, mahkum eden partiler en genel anlamda anti-revizyonist partilerdir. Troçkist akımın başından beri UKH'nin dışında olduğu kendiliğinden anlaşılması gerekir.

Teorik yakınlığın tam bir birliğe dönüşmesi, doğrultusunda örgütsel yapıların oluşması için somut pratik adımlar atılmalıdır. Dünya'nın bugün M.L. bir analizi, dünya devrimci sürecinin karşı-karşıya kaldığı sorunların izahı ve kapitalist restorasyonun bilimsel bir tahlili ekseninde oluşturulacak bir bildirge ile birliğin ilk adımı atılabilir. İlk başta tüm M.L. parti ve gruplar katılmasa da bu adım atılmalı, bildirge taslak olarak uluslararası komünist harekete sunulmalıdır. Tartışma içinde teorik çizgi ve program dahada netleştirilecek, ayrılık ve birlik noktaları berrak olarak ortaya çıkacaktır. Bu adımın başarılı olması için, ortak bir yayın organı çıkarmak, geçici bir merkez oluşturmak mümkündür. Tartışma içinde başka biçim ve yöntemlerde bulunabilir.

Ne varki, enternasyonal alanda böylesi bir pratiği başarı ile yürütebilmek için, ulusal alanda partiye doğru yürüyüşü tamamlamak gerekiyor.

Bugün Kürdistanlı komünistlerin önünde ulusal alanda partileşmek, uluslararası alanda ise enternasyonal adımlar atarak, süreci hızlandırmak görevi somut olarak duruyor. Kürdistan ülkesi, sadece devrimci bir kabarığa ve devrime değil, devrimci bir teorik seviyeye ve örgütlenmeye de ulaşmıştır. Komünistler bu süreci hızlandırmakla mükelleftirler. İçinden geçtiğimiz dönem aynı zamanda bu bakış açısından da incelenmeli ve bilincinde olunmalıdır.

Mayıs Sonu - 1992

Çawpêkewtînek le gel mamosta Cewher MİRAWDELI

(yek le berpîrsîyarî komîtey başurî Kurdistan le Rêkxirawî KAWA)

Zerdeşt ARYAN

- **Pîrsîyar** : Berêz tan çî katek destan be xebat kîrdewe we le gel kê m hîzb u Rêkxiraw kartan kîrdewe?
- **Wulam** : Lî Salî 1977 be nihênî le gel "Bîzutnewey rîzgarîxwazî Gelî Kurdistan" ke êsta çend hîzbu rêkxirawek lê durust bun, lî naw şar da karîm dekîrd. Ta salî 1979 duway tewawkîrdîni Qonaxî zankoy wêjey Kurdî le gel panzdeh (15) heval ke êsta sêzdehyan (13) şehîd bun, pêwendî man kîrd be şaxewa. Sereta wek mufrezey "Biruskey Kurdistan" xwo man nasand, belam duway sê (3) mang ke zemîney xebat gorankarî be serhat, çune naw PDK-îraq wek mufrezeyekî serbexwo kar man kîrd, le naw başurî Kurdistan gelaley çalakî man dadîruştu encam man eda. Ta salî 1987 bem core, paşan be hoy kîmyabaranekey Kurdistan le layan rejîmî BAASÎ FAŞÎ dagîrker le gundî BALISAN birîndar bum, we paş çak bunewem geraneme nawxwoy Kurdistan. Paş maweyek le layan rejîmî BAASÎ FAŞÎ yewe gîram bo mawey 3 mang le dezgehî teînerekan yan azaryan dam. Paşan rejîm le sunî dayîk bunî QELADîZê ruxandu minîj yan azad kîrdim. Her ew kate pêwendîm kîrdewe be şaxu ta katî raperînekey azarî 1991 fermandey hêzî askerî "hêzî ASOS" bum le naw PDK-îraq. Weleseretay le salî 1991 hevalanî KAWA'm nasî be îdeolojiyey ke le seretay xebat mawa karîm bo dekîrd, şad bum u be şewey nihênî karîm le gel dekîrdîm. Ta le raperîneke de xwon eşkîra kîrd u rêk xîstîni komîtey başur man le gel çend hevaley le naw rêkxirawî KAWA damezrand we est dilgermane dirêje bo rebaze edeyn.
- **Pîrsîyar**: Ew kat baredoxî şorîş le başurî Kurdistan çon bu?
- **Wulam**: Ke deleyn Kurdistan e me le ser astî başurî Kurdistan wulam dedeyneve. Zemîney xebat le 1979 ta 1987 be zor Qonaxî nazîk da teperî, le hemuyan gîngîr şerrî birakuji bu, ke zerpey gewrey le xebatî Gelî Kurdistan be gîştî u başurî Kurdistan be taybetî daw, dijîmî derfetî çakî bo rexa ke le Kurdistan da sud lew Qonaxê werîbigre u Kurd be Kurd kujbîde. We her em nakokî u dubereyekîye bo hoy be hezbunî desthelatî dijîmî naw çîya serkeşekanî Kurdistan u encamdanî pîlanî gulawî enfal u be karhenanî çekî komelkuj be hawkarîw pîştîwanî beşek lew kurdaney rezî xebatyan cê hîştîbu çekîyan bo rejîm hîlgîrtî bu. Belam le kutayî salî 1987 da gorankarî be ser xebatî Gelî Kurdistan da hat; be wey ke hem şer u nakokî le naw layane sîyasekan kotayî pê hat u Berey Kurdistanî damezraw, paşey le nawçey azadkîrayî. Kurdistan tesîk buwew, encamdanî çalakîj zor zehmet bu ta raperînekey mêjuyî lî azarî 1991 ke bazuy polayîni Gel le başur xulqandîyan.
- **Pîrsîyar** : Wek berçawe le Kurdistan'da keşey eşaîrî tevgerokî gewreye. Le rebazî xebatî rîzgarîxwazî Kurdistan da we dijîmînanîj hemîşe kelkîyan lem derfete werî gîrtuwe, be ray berez tan çarey em keşeye çon debet?
- **Wulam** : Bo çareserkîrdîni keşekanî eşaîrî xelkî Kurdistan le rewangey minewe pêwîste yekem hengaw hewlbîdîret hemu gurup, hîzbu rekrîraw u kesayetekanî şoreşgerokanî Kurdistan Komîtey aşîtxwaz durustbîken u hem u ew nakokî komelayetîyaney ke dijîmînan bo Gelekeman durust kîrdu we be şeweyekî hemîşe çareser bîkren, le rastîda ewro Geleke man be taybet le başurî Kurdistan helyekî zerrîn yekgîrtîmyekî mêjuyan bo rexsawe.
- **Pîrsîyar** : Wek aşkîraye le zorbey hatîne meydanî xebatî şorîşgêrî "xelkî Kurdistan hîzbu layanekî naw şorîş be şeweyekî çîya çîya pewendîyan le gel dagîrkeran yan çend welatekî berjewendî perest best buwe. Bereztan em kare çon heldîsengenî?
- **Wulam**: Eme wek Gelî Kurdistan le layan çuwar Welatî dagîrkerewa dest direjî man kîrawete ser, ew rejîme darîkeranej be direjay meju sud yan le raperîn u şorîşî Kurdistan wergîr tuwe, pêwendî ewan le gel bîzutnewey rîzgarîxwazî Kurdistan da le ser astî berjewendî xwoyane. Le rewangey mine we Gelî Kurdistan wek ewan dijîmînanî xwey da pewendî durust dekat, başîr waye le naw xwo yanda rezekanî xwo yan yek bîxen. We her weha çîye lew welataney temah yan le nîştîmanî Kurdistan daye. Durust kîrdîni pewendî le gel her Welat u Netewaw Layanek le ser astî şerefmendî karekî be nîrx u başe.
- **Pîrsîyar** : Gelî başurî Kurdistan le azarî 1991 da raperîw, em parçe dagîrkîrewew yan le dijîmî pakkîrdewe, belam duwayî dijîmînanî herîşî henaw le mawey çend roj yek da tuwan yan zorbey Kurdistan dagîrbîkînewew, rewunî be komel durust bîken. Be rayî to kem u kurî em bergîrî nekîrdîne çî bu?
- **Wulam** : Dagîrbunewey Kurdistan le layan rejîmî îraq ewew rewunî cemawerî sîtemdîdey Geleke man le baharî 1991 da dagerînewew çend kem u kurîyek ke hîzb u rekrîrawî sîyasî Kurdistan, be taybetîw Berey Kurdistanî be gîştî lê berpîrsîyarîni. Be wey weku pewîst xwo yan bo raperîneke amade nekîrdîbu. Paşan le gel dabezîn bo naw şarekan her yek ew xerîkî durustkîrdîni hezekî zîl u kê m îltîzam bu, le rewangey minewe debuya yekem hengaw durustkîrdîni yek organî hezî peşmerge baya u bituwanîm xetî bergîrî dabîmezîrîni le ser sînor, we pewîst bu Gelî Kurdistan ew kate tenha pîştî be îradey Gel bîbestê, çun ke her

iradey Gel ew raperîne mewuyey xuliqandî bu.

- **Pîrsîyar** : Berez tan wek endamekî rexrîrawî KAWA le raperîne keda çî dewriyek bîniye.

- **Wulam** : Weku mîn dîyare duwem rojî raperîneke kat 12.00 nîwero le gel 20 peşmerge le hevalanî hawbîrîm pewendî man kird be şahrî QELADîZE'y kawîl bu, çend rebagey (payegah) dijmin ke le ser rega man bun, dest man be ser dagirtin u serbaz u efserekan man be esîr kirdin. Paşan hatîne şahrî RANYA ke wa derwazey raperîneke bu, le wê be didarî xelkî şorişgêrî em şehri çîkey şard buyn u hevalanî rêxistinî şar man le RAN-YA'W, ÇUWARQURNE'w u HECîAWA pêwendîyan pêwekirdin u beşekî yan le naw şahr da manewe bo durustkirdinî yasa u Rageyandin u parastin le gel layane siyasekanî tîr, minij le gel hevalan man u hezî peşmergey Kurdistan u cemawerî raperîw berew çîyayî HEYBETSILTAN ke be ser şahrî KOYE'w bu, ew qutkey ke be eman dîyar kirdî bu le mawey 2 saet da kontrol man kird ta azad bunî şahrî KOYE'w, paşanîj row, şar u çekey degelew, le duwayîj da berew HEWLER, paşan bo şarî KERKUKî dilî KURDîSTAN ke eme 18.03.1991 çune naw şahr u 19.03.1991 kat 18.00 ewarê hezî peşmergey, cemawerî raperîw xwoyan geyande naw şahr u eme kelegerrekî xase bun le dijmin raperîn u be sezay tawanî wehşîyekanî xwoyan man geyandin we le paşan da le layan hezî haw beşî Berey Kurdistanîyewe fermanîm pedîra ke bikme fermandey asayîşî Qolî yekemî şerreke. Le katî herîşekey dijminîda mîn le seryterey KERKUK-SîLEMANî bum, wa ta ke le zerdeke bo mawey 3 roj bergîrî man kird u neman heşt lew regayewe herîş be kat, ta serencam le duwawere gemaro dîrayn u ew retley(hezî) eme pekhatî bu le 200 peşmergey hawbeş, zîyatîr le 150 peşmerge şehîd kîran, ke 5 î yan le hevalanî rexrîstinî emey KAWA bun, we xwojî birîndarbum. Paşan le layan 3 kes le hevalan man derbazyan kirdim bo deştai u mawey 15 roj be xwardin u derman beregewa hatîn ta gehîştîmewe dewr u berî şahrî RANYA. Dîşmîn ew nawçe negirtî buwe, le we baregah man damezrandewew, beşekî tîr le hevalan man pewendîyan pewe kirdînewe. Dubare le gel hezî hawbeş helî bergîrî man damezrand le sînorî nawçey azadkîraw, we hindeyek nawçeman le dijminan rîzgarkird, ta duwayî çend rojyek Berey Kurdistanî agir bestî le gel dijmin rageyand.

- **Pîrsîyar** : Le seretay raperîneke da Qewarey rexrîrawî KAWA başur tan çon bu u êsta çone?

- **Wulam** : Le seretay raperîneke da rexistinî "PîŞDER u BêTUEN" man ta endazeyek be hez bun, le duway ew rewistinî SîLEMANî'w, watîr şarî HEWLER u DîHOK u KERKUK u we le heryekek şar u Ordugah zoremalekanî Kurdistan endam u layengîrman hebu, we le raperîneke da Qewarey rexistin u hezî peşmerge-man zor kewt, estaj le zorbey şar u şarok kîçkekanî Kurdistan da rexistinîkanî eme kardeken.

- **Pîrsîyar** : Wekaşkiraye le mangî Nîsan da ENCUMENÎ NîŞTÎMANÎ le başurî Kurdistan heldîbijêrdîrêt, rolî êwe lem helbîjardîne da çon debêt?

- **Wulam** : Encumenî Nîştîmanî Kurdistan xewnî şewzî emeye, le seretayî raperîneke her bangewaz man kird

boy kîrduwe, we paşanîj beyannameyek man arestey xelkî Kurdistan kird, ke teyda daway damezrandinî Encumenî Nîştîmanî man kîrduwe. Rolî eme bo ENCUMENÎ NîŞTÎMANÎ pîştîwanîw pîştîgirtîne. Bo Beşdarî kîrdinîjman nunerayetî ewe yan taybete be bîryarî Konferansî KAWA, ke le mangî Nîsanî em saleda debesret. Belam eme eger beşdarîj nekeyn, dengî xwo man bo layanek berzdekeynewe; kesanek ke rayî îdeolojîyewa le man nezîk bîn.

- **Pîrsîyar** : Pêwendî êwe le gel hîzbu rexrîrawî siyasekanî naw Berey Kurdistanî da çone?

- **Wulam** : Eme Berey Kurdistanî be destkewteki gewre dînasîn we pe man waye debe Berey Kurdistanî Berey hemu xelkî Kurdistan bet. Raste eme le naw Beredanîne, belam le katî pewîst da şan be şanî Bere xebat dekeyn u ta estaj pewendî man le gel hemu rexrîrawî siyasekan naw Bere le serkewtîn daye, Weray hîngaw henanî pewendîyekî petew le gel hemu hîz bu rexrîrawe siyasekanî hemu beşe dagîrkeranî Kurdistan.

- **Pîrsîyar** : Pewendî ewe le gel rexistinîkî KAWA le parçekanîtirî Kurdistan yaxud derewey welat çone?

- **Wulam** : Pewendî eme le gel KAWA le derewey welat tenha regayî hevalanî komîtey bakur man eweye. Eme wek komîtey başur kes man le derewey welat nîye, le gel rexistinîkanî KAWA le parçekanî tirî Kurdistan le gel hevalanî rojhîlatî, Kîrdistanîj ke esta sergermî damezrandinî Komîtey rojhîlatî be yekewa kar dekeyn we biraderanî komîtey bakur le naw şarda hîç agahdarî yan nîn. Belamle Kurdistanî azadkîrawda çend hevaley zor behelwest debînin ke be dilgermî çawerwanî hevalan man dekeyn. Le bakur u taybetîj le Ewropa we le gel rojaway Kurdistan eme ta esta hîç pewendîyekman nîye.

- **Pîrsîyar** : Daxwazî berez tan bo Geli Kurdistan we kowarî "Alay Yekîtiw", "Agîrî Newroz" çîye?

- **Wulam** : Emê le bîlingoy kowaranî "Alay yekîtiw", "Agîrî Newroz" ezîzewe hawar le xelkî Kurdistan dekeyn u deleyen: Katî ewe hatuwe rezekanî şorişgêrî rasteqîney Geli Kurdistan yek bexeyn u yek den u yek reng wek Gelanî Cîhan bîselmînin, ke emej mîrovîn u şahestey jîyanekî azad u serfirazîn we bo xweweneranî berez xoşewîstîj dawa dekeyn ke dengî zulalî Geli Kurdistanî sîtemdîde zîyatîr be komelanî mîrawdostî cîhan aşîna bekeyn u pîştîwanî xwo yan man nîşan bîden.

* * *

- **Zerdeşt ARYAN** : Le kotayî da mîn be nawî destey Agîrî Newroz bereztan boem guftug pîroz dekem u sîpasîd dekem.

- **Cewher Mîrawdelfî** : Mînj zor sîpasî bereztan dekem bo em erke ke keşa tan we fişktan xîste xebatî çend saleman bo yekîtiw, demokrasîw serbexwoy nîştîmanî kirdim.

1 î Nîsanî 1992

Cuwarqurne-Başurî Kurdistan

“ÖZGÜR KADIN” TOPLANTISI

SONUÇ DUYURUSU

Kadın ve Erkek Arkadaşlara

24, 25, 26 Nisan 1992 tarihleri arasında bir bölgede hareketimizin bünyesindeki ve çevresindeki kadın arkadaşlara yönelik bir toplantı düzenledik. Böylesi bir toplantıyı ilk defa 8 Mart 1991 tarihinde gerçekleştirmiştik. İkinci toplantımız, katılması gerekip de katılamayan arkadaşların yarattığı olumsuz durum dışında canlı tartışmaların yapıldığı bir ortamda geçmiştir.

Neden böylesi “Kadınsal” toplantılara ihtiyaç duyuyoruz? Neden böylesi toplantıların hareketimiz tarafından desteklenmesi, özellikle teşvik edilmesi gerekiyor? Amaçlarımız, isteklerimiz nelerdir?

Kadın sorunu ve bu soruna ilişkin çözümlenmeler 80’li yılların sonlarında devrimci hareketlerin gündemlerine gerek Feminisit hareketin doğuşu ve gelişmesiyle, gerekse de devrimci hareketlerin bünyelerindeki geçmişte şu veya bu düzeyde çalışmış kadınların kendi “geri” durumlarını sorgulamaları ve edilgen konumlarına isyanla seslerini yükseltmeleri sonucu, geniş çapta tartışılmaya başlanılmıştır. Kadın sorunu 12 Eylül yenilgisi sonrası çeşitli siyasal çevrelerde tartışılmaya, bünyelerindeki hoşnut olmayan kadınları kaçırmamak gayretiyle başlanılmış, geçmişte kadın sorununa “üvey evlat” muamelesi yapıldığı noktasında günah çıkarılmış, öz-eleştirilmesini yapmışlardır. Fakat kadın sorununu yine yılda bir kez anmakla geçiştirmişlerdir. Diğer hareketlerde ve çevrelerde durum böyleyken hareketimiz KAWA’da acaba kadınların statüsü ve durumu çok mu içi açıcı bir yapıya sahipti? Buna cevap ne yazık ki hayırdır.

Kadın sorunu ne yazık ki hareketimiz içerisinde belki de hiç konuşulmayan tabu temalardan biri olmuştur. Dünya’nın yarısını oluşturan kadın kitlelerinin kurtuluşuna bu derece kayıtsızlık ve perspektif sunmamak, kadınları hareketimize bağlamıyor, bilakis bu durum güvensizlik duymalarını güçlendirmiş ve hatta sadece cinsiyetçi temelde örgütlenen hareketlere bile sempatiyi geliştirmiştir. Hareketimizin durumuna bakınca, daha doğrusu bünyesindeki kadın arkadaşların durumuna baktığımızda hala geleneksel tipik kadınsal rollerimizi oynamamız konusunda teşviklerle karşılaşılıyor, kadın sorununa yaklaşımda duyarsızlık ve önem vermeme ağır basıyor. Var olan sorunları, hataları örtme anlayışı hakim kılınıyor. Hareketimizin içindeki kadınların konumu toplumun bizlere sunduğu konumdan ne yazık ki farklı değildir. Onlarca zorluklara, toplumsal ve ailesel baskılara meydan okuyarak bu mücadeleye

katılan, fedakarca çalışan kadınlar bu devrimci mücadeleye ne derviş misali çile çekmek için, ne de kurtuluş hayalleri kurmak için katılmışlardır.

Toplumunu değiştirmek için yola çıkan, sosyalizm ve devrimci hedefiyle, insanların eşitliği ve refahı gibi yüce idealleri için savaştan örgütlerin, kişilerin bu soruna bu derece kayıtsız kalmaları doğrumudur? Kadın sorununun varlığından bihaber yaşanan bir ülkede, bu sorunun tartışılmasının düşünülmediği bir örgütte yüce ideallerle ortaya çıkan yeni temsil eden devrimcilere büyük görevler düşmektedir. Örgütümüz, yeni toplumu, yeni ulusu, yeni insanları şahsında somutlaştırmasını bilmelidir. Bir örgüt, bir parti işçiye, köylüye tüm sınıf ve tabakalara nasıl ki onların özelliklerine uygun bir tarzda özgül sorunları temelinde program sunuyor, örgütlenme olanakları açıyor, örgütlüyorsa, kadın sorununda da aynı şekilde özgül sorunları temelinde oluşturulacak kadın hareketi program ve örgüt düzeyinde desteklenmeli, teşvik edilmelidir. Günümüzde nasıl ki devrimciler feodalizme, aşiretçiliğe, ezilmeye, sömürüye karşılırsa, oldukları(?) kadınların köleleştirilmesine, baskı görmesine de karşı olmak zorundadırlar. Kadınlara yönelik baskı ve sömürüye karşı savaşmak zorundadırlar. Kendisine devrimciyim diyen her insan, kadınlara karşı uygulanan çağdışı gerici uygulamalara karşı durmalı, savaşmalıdır. Bu bir noktada devrimciliğin de denek taşıdır.

Kadınların günümüzde objektif olarak içerisinde bulunduğu siyasal düzeyinin geri olmasında erkek egemen anlayışının büyük bir rolü vardır. Şöyleki; günümüzde ulusal ve sosyal kurtuluş için yola çıkan, baskının sömürünün olmadığı eşitliğin hüküm sürdüğü bir toplum yaratmak isteyen örgütlere baktığımızda bu hiyerarşi içerisinde kadınlar geri bir konumda olup daha çok karar alanlar değil, genellikle haklarında karar alınanlar olmuşlardır. Çoğu kadınlarımız bu mücadeleye başlarkenki durumlarından -büyük fedakarlık yapmalarına rağmen- çağdaş ileri bir konuma gelmemişlerdir. Geleceğin sosyalist toplumunun örneği olması gereken hareketimizde de kadınlar ikinci cins olarak yaşamaya devam etmiş, karar mekanizmalarının dışında bırakılmışlardır. Kadınların yetkinleşip söz sahibi olması nedense hiç desteklenmemiş, çalışmak isteyen kadınlar yüreklendirilmemiştir. Genellikle, kadınlara kadınsal görevler sunularak mutfak saflarından devrime katılmaları beklenmiş ve desteklenmiştir. Geleceğin prototipi olması gereken bir örgütte, eğer safla-

rumuzu kadın hak ve özgürlüklerinin kararlı savunucusu haline getirmiorsak, kadın eziliyor, toplumsal olarak geri oluşu gerçeğine gözlerimizi kapıyorsak, böyle gelmiş böyle gider teraneleriyle kadınları oyaltıyorsak, değiştirme konusunda adım atıp önlem almıyorsak, hele hele bu durum devrim ve sosyalizm adına yapıyorsa bu üzülecek bir durumdur.

Ulusal Kurtuluş Mücadelesi veren, sömürsüz-baskısız bir toplum yaratmak isteyen bir örgütün toplumda eskiye ait ne varsa onları atıp yeni inşa etme mücadelesinde gerici düşünceye, kadını ezen gelenek ve göreneklere karşı kararlı bir mücadele yürütmesi zorunludur. Geniş kadın kitlelerine benim programım budur, cümle ezilenlerin kurtuluşu için savaşıyorum umudunu vermelidir. Ancak bu güveni sunduğunda özgürlüğe susanmış kadın kitlelerini devrim ve ulusal kurtuluş mücadelesine güçlü bir şekilde katacaktır.

Kadın sorunu toplumsal bir sorun olup, kadınların gerçek özgürlüğü ve eşitliği ancak toplumsal bir devrimle mümkündür. Kadın sorununun sadece kadınlara özgü bir sorun olmadığı düşüncesiyle bu mücadeleyi gerçek devrimci bir karaktere kavuşturmak için özel örgütlenmelerin yaratılmasını ve yaşatılmasını savunuyoruz. Toplumsal koşulların kadınlar üzerindeki tahribatlarına ve erkek egemen anlayışına gözlerimizi kapatamayız. Öyleki, dünyamızın yarısını köleleştirilmiş, egemen erkek anlayışıyla sömürü ve baskı altında rollerini kabullenmiş görünen kadınlar oluştururken, diğer yüzünü de yaşamı kendi cinslerinin yararına belirleyen erkekler oluşturuyor. Bu uzlaşmış görüntü dengeyi değil, toplumsal çarpıklığı ifade ediyor. Bu durumu değiştirecek, insanlığın yarısını bilinçlendirecek, teşvik edecek, yüreklendirecek, onları bu mükemmel eşitlik ve özgürlük kavgasının içerisine çekebilecek güç, yine proleter devrimci hareket olmalıdır.

Neler yapmak istiyoruz? Amaçlarımız nelerdir?

Herşeyden önce özgül sorunlarımız temelinde örgütlenmek istiyoruz. Kadınları harekete geçirmek özel çaba ve örgütlülük gerektiriyor düşüncesindeyiz. Böylesi özel örgütlere, kurumlara ihtiyaç, kadınların tarihsel, toplumsal ve psikolojik yapısından kaynaklanmaktadır. Bu feminizm değil, amaca, hedefe uygunluktur. Böylesi mücadele alanları yaratarak bugünden kadınların ezilmişliğine karşı mücadele yürüterek, bugünden kadınların eşitliği doğrultusunda yapabileceğimiz en fazlasını yapma mücadelesi vermiş oluruz. Eğer kadınlar örgütlenerek kendi ezilmişliklerini, baskıyı bilince çıkarıp dile getirirlerse bu talep aynı zamanda tüm azelilerin genel taleplerinin ayrılmaz bir parçası olarak düzene yönelecektir. Bu örgütler ve organlar vasıtasıyla kadınlar öz güvenlerine ulaşacaklar, mücadele hırsı ve azmi gelişecek, aynı zamanda politize olarak erkek egemen anlayışına, her türden sömürüye karşı yılların öfkesi ve birikimiyle mücadele edeceklerdir. Böylesi bir örgütlülük bir ekip işi olduğu gibi, kolektifite içermeli, ağırlığı kadınlarda olmalıdır. Bu sadece ka-

ğit üzerinde kalan ve sırf kadınları tatmin etmek için oluşturulan paravan bir yapı olmamalı, hedeflerini, amaçlarını özümseyip hayata geçiren mücadeleciler, aktif, militan bir yapı olmalıdır.

Kadınlar, sadece kapitalizme, sömürgeciliğe karşı değil aynı zamanda ataerkilliğin derin özelliğini üzerlerinde hala taşıyan örgüt içindeki erkek şovenizmine de karşı mücadele etmek zorundadırlar. Öyleki kadın sorunu hareketimiz içerisinde tartışılmayan tabu bir tema olduğu için kadın sorunu açılıp tartışıldığı zaman ataerkil kültürçüleri sinirlenerek, kadınları bölücülükle, feministlikle(anlamı bilinmezsin) suçlayabilmektedir. İşte bu arkadaşlarımız ne yazıkki bir kavrayış eksikliği çekiyorlardır. Bu kişiler görünüşte "devrimciler", fakat kadınlar üzerindeki baskıyı ve yaşanan gerçeği görmeyen, değiştirilmesinde bir rol oynamayan, ayakbağı olan ve devrimciliğin asgari gereklerini bile yerine getirmeyen kişilerdir ve bunlar çağdaş ölçülerin çok gerisinde kalanlardır. Kadınların durumlarına baktığımızda durum daha da vahimdir. Bin yıllardır kadınlar üzerinde süren baskı ve sömürü o kadar büyük tahribat bırakmıştır ki, bu durum onları özgür düşünceden, politik mücadeleye atılmadan kendi sorunlarını ve ezilmişliğini kavramadan uzaklaştırmıştır. Yılların getirdiği ezilmişlik ve baskı kadınlara özel bir psikoloji benimsetmiştir. Yıllardır ayrı dünyalarına, kendi alanlarına hapsedikaları için bu durum onları özgürlük fikrinden uzaklaştırmış, yaşadıklarının "doğal" olduğuna inandırmıştır. Kadınlar hele hele Kürdistan kadını, sorunlarının çıkışının neden ve niçinini araştırma, gereksinimlerinin neler olduğunu belirleme ve bu doğrultuda mücadele etme, bu mücadeleyi toplum sathında çözme ve politik arenada söz sahibi olma alanında büyük gerilik içindedirler. İşte tamda bu noktada kadınlar içerisinde bilinç yükseltici çalışmaların yapılmasına ihtiyaç vardır. Kadın bilincini geliştirme, kadın olarak ezildiğinin farkına varma, bunun kader olmadığını anlama, değiştirilebileceğine ikna olma ve yollarını arama kadınlara politik kimlik kazandıracak; belki başlangıçta salt kedi talepleriyle harekete geçen, örgütlenen kadınları gelecekte toplumsal direnişin merkezine oturtacaktır.

Düşüncelerimizi, hedeflerimizi işleyebileceğimiz, çözüm önerilerini tartışabileceğimiz, suskun konuşmak isteyen kadınlara söz verebileceğimiz bir bülteni hedefliyoruz. Sayfa sayısı, çıkış aralıkları önemli değil. Önemli olan kadınların böylesi bir dergiyi sahiplenmesi kendisini sorumlu hissetmesidir. Böylesi bir bültenle sömürgeciliğe karşı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde yer alan, aynı zamanda erkek egemen anlayışına karşı da cephe açacak tüm kadınların dili, kulağı ve beyni olmak istiyoruz. Yıllardır değişmez diye gösterilen gerici toplumsal yasalara karşı dikilen kadınların öz benliklerini bulacakları bir organ olacaktır. Bu organ aracılığıyla sorunlarımızı, isteklerimizi kadınların dilinden ortaya koyup tartışmak, tartıştırmak istiyoruz.

Bizler henüz işin başındayız. Neler yapmalı,

neler etmeliyiz ki daha geniş kadın kitlelerine kurtuluş umudu aşılıyalım, seferber edelim düşüncesinden hareketle kadınlara uzanmak istiyoruz. Ufkumuz geniş, böyle olduğu içinde özel bir kadın örgütlenmesine önem veriyoruz. İnsanlığın yarısını özgürleştirmek istiyorsak ve kadınlara kadınlık bilinci vermek istiyorsak, geleceğin toplumu açısından önemli bir adım atıyoruz demektir. Böylelikle bugünden kadının ezilmişliğine karşı mücadele yürüterek, eşitliği doğrultusunda yapabileceğimiz en fazlasını yapma mücadelesi vermiş oluruz.

Günümüzde dünyamızın yarısını oluşturan, ezilen, baskı gören kadınların eşitlik savaşları, başkaldırıları gün geçtikçe geliyor, güçleniyor. Bu durum aynı zamanda gerek kadınlara gerekse de örgüt ve partilere yeni görevler, yeni arayışlar dayatıyor. Bu durum sevindirici olduğu gibi, henüz bir perspektif sahibi olmayan örgütler, partiler ve kadınlar açısından üzücüdür. Bu sorun sadece ülkemizde olmayıp aynı zamanda uluslararası kadın hareketinde çıkmazlarından biridir. Kadınların baskıdan ve sömürden kurtuluşu ancak ve ancak toplumsal bir devrimle mümkündür. Bu devrimin uzun bir süreyi kapsıyacağından hareketle bu mücadele için bugünden inatçı, sabırlı ve militan bir çaba sarfetmek gerekiyor. Bizlere düşen görev ise bu mücadeleyi gerçek devrimci karektere kavuşturmak, bu doğrultuda çalışan özel örgütlülükleri ivedi bir şekilde yaratmaktır.

Kadın kurtuluş hareketi, yeni isyancı bir toplumsal değişim dinamiği olup kapitalizme, sömürgeciliğe ve egemen erkek şovenizmine karşı misillenmeli, kadınlara baskıdan ve sömürden kurtuluşun sosyalist bir devrimle mümkün olabileceği göstermeli, kapitalist düzen ve özel mülkiyet sürdüğü müddetçe insanların da baskı ve sömürden kurtulamayacaklarının bilincini aşılmalıdır. Bizlerin amacı; bugünden kadın sorununa sahip çıkarak, bugünden kadınların ezilmişliğine karşı mücadele vererek, sınıf savaşımı, ulusal kurtuluş temelinde örgütlenmiş öncü bir komünist/sosyalist kadın hareketi yaratmak olmalıdır. Bu hareketin amacı; öncelikle yaratılan kadın kadrolar vasıtasıyla geniş kadın kitleleri içerisinde çalışmalar yapmak, kadın kitlelerini kapitalizmin, sömürgeciliğin yıkılması için verilen mücadelenin içine çekmek, onları yönlendirmek, eğitmek, özgürlükleri doğrultusunda isyana teşvik etmektir. Aynı zamanda parti, örgüt içerisinde de cinsiyet ayrımcılığına, kadının ikincil rolüne karşı da mücadele etmekte önemli görev ve amaçlarından biridir. Bu organ partinin, örgütün söylediklerinin aynısını tekrarlayan organlar değildir. Örgüt ve partiyle ilişkisi geniş bir tartışmanın konusudur. Bu organlar kendi inisiyatifleriyle, bağımsız bir şekilde önlerine çıkan ihtiyaca göre önlem alan, bilinçli politik yaratıcı özel çalışmasıyla partiyi, örgütü tamamlar. Komünist kadın hareketi salt kadınsal sorunlarla ilgilenip de, kendisini toplumsal kurtulustan soyutlayamaz. Toplumun kurtuluşu için mücadele etmediği müddetçe kendisini de kurtaramaz. Bu hareket sömürgeciliğe, kapitalizme ve her türlü baskıya karşı genel

mücadelenin bir parçası, bir tamamlayıcısı olarak bayrak açmalıdır. Sosyalizmin, kadının kurtuluşunun ön koşulu olduğunun propogandasını yapmalıdır.

Bu hareketin dışında özgül sorunları temelinde örgütlenen Demokratik Kadın Hareketi de mevcuttur. Demokratik kadın hareketi sadece emekçi kadınları değil, ev kadınlarını, köylü kadınları, aydınları, çeşitli katmanların küçük burjuva kadınlarını kapsadığı için daha geniş bir yapıya sahiptir. Örgüt ve partilere bağlantısız çalıştığı içinde özerk bağımsız bir yapıya sahiptir. Görevi kadınların ezilmişliklerini bilince çıkarma, kurtuluşları uğrunda mücadele etme doğrultusunda onları harekete geçirmedir. Sınıfsal tabanı açısından kendi sınıf karakteri doğrultusunda mücadeleye farklı bir yön vermek isteyen kadınları barındırır. Bu hareket içerisinde yer alan marksist kadınlara büyük görevler düşmektedir. Öyleki temel görev bu harekete marksist bir perspektif kazandırmak, kadınların kurtuluş mücadelesini sınıf mücadelesine bağlamaktır. Ancak bu da böylesi geniş kadın kitlelerini bünyesinde barındıran bu kadın hareketine girerek bu doğrultuda çaba sarfederek, militanca güven verici çalışmalar sergilemekle mümkündür. Gerek Komünist Kadın Hareketi gerekse Demokratik Kadın Hareketi birbirlerini dışalayan alternatif olan hareketler değildir. tam tersine doğru bir politik yaklaşımla inisiyatif ele alırsa birbirlerinin bütünleyicileridirler.

Evet amaç ve hedef politikada kalıcı bir toplumsal dinamik olan yepyeni bir kadın hareketi oluşturmaktır. Kadınlar olarak bizlere güzel günler vaad eden, bugünden sorunlarımıza el atan gerçek eşitlik kavgasına tutuşan böylesi bir hareketi yaratma, emektarı olma gibi kutsal görevler bizleri bekliyordur. Yıllardır eğer kadın sorunu, kadınların özgürlüğü diyerekten yerimizde saymaya devam ediyorsak sadece ve sadece o güzelim günleri düşlerimizde yaşıyorsak herşeyden önce kendimize gelmeli, sorunlarımızı kavrayıp kavratmalı, ürkekliği ve çekingenliği üzerlerimizden atarak bu kavgada ben-de, bizde varız diyebilmeliyiz. Kuşkusuz kadınların uğradığı haksızlıklar, insanlığın bir lekesidir. Kadınların ezilmişliğini toplumsal bir yara olarak kavrayabilmek, bunu yüreğinde hissedebilmek insan olmanın gereğidir. Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesine omuz vermek, desteklemek, kendini eleştirebilmek, gerici değer yargılarını, erkek şovenizmini, yüreğinin köşesinde-bucağında kalmış geri yönleri tezgaha sermekle bu görev yerine getirilir.

Bu doğrultuda küçük bir adım atarak henüz yeni başlayan uzun bir süreci müjdeliyoruz.

“Özgür Kadın” toplantısı sonuç duyurusudur.

15 Mayıs 1992

"YENİ DÜNYA DÜZENİ" ve KÜRDİSTAN

(DÖRDÜNCÜ BÖLÜM)

Ali BİÇER

"Yeni Dünya Düzeni"ni üstüne oturttukları temelleri ilk iki bölümde biraz açmaya çalıştık. Kuşkusuz, bu temelleri bütün yönleriyle bu yazının sınırları içinde açmak olanaksızdır. Bu, değil bir kitap, bir dizi kitap konusudur. Zaten, kaleme aldığımız bu yazıda amacımız, geniş kapsamlı bir değerlendirme yapmak değil, ilerdeki çalışmalarımız için bir ön hazırlık yapmaktır. "Yeni Dünya Düzeni" ya da ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" denilen bu güncel poletekanın, Kürdistan mücadelesi ve dünya proletarya mücadelesi açısından, kendi dünya görüşümüzün perspektifi doğrultusunda, perdeyi biraz olsun aralamaya çalıştık.

"Yeni Dünya Düzeni" kavramı, ilk kez 1930'larda, ABD'de ortaya atıldı. ABD, bunu, yeni ekonomik düzenlemeler, ona bağlı olarak uluslararası alanda yeni açılımlar sağlama anlamında kullandı gözüküyse de, dünya genelindeki anlamı daha farklı olmuştur. "Yeni Düzen"den kasıt, 17 Ekim Devrimi'ne (sosyalizme) karşıt yeni ekonomik ve politik açılımlar yapmak olmuştur. 12929-30 bunalımı bütün emperyalist sistemi sarsmıştı. Tekelci burjuvazi yeni atılımlara gereksinim duymaya başladı. Hem ekonomik, hem de politik alanda sosyalizmin gelişmesi karşısında zorlanıyordu. Japonya ve Avrupa'da mantar gibi biten faşist diktatörlükler bu "Yeni Düzen" denilen ekonomik ve politik bunalımın ürünü olmuşlardır.

"Yeni Dünya Düzeni" kavramı, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalist sistemle kapitalist sistemin net çizgilerle ayrıştığı, sanayide 1950'lerde otomasyon biçimine geçildiği (bu durum üretici güçler için önemli, ileri bir değişimdir) dönemde yeniden kullanılmaya başlandı.

Bu Truman Doktrini ve Mars-

halPlanı'nın kapitalist ülkelere (yenilgiye uğrayan faşist cephe içindeki Almanya, İtalya, Japonya) ekonomilerini yeniden diriltmeleri, burjuva demokrasisini yerleştirmeleri, yarı-feodal, yarı-sömürgelerde ise, sermaye ihracının yoğunlaştırılması, sosyalist gelişmeyi önleyecek askeri faşist dikta yönetimlerin sahneye konması anlamına geliyordu.

"Yeni Dünya Düzeni", şimdilerdeyse, "sosyal" emperyalist sistemin ekonomik ve politik olarak iflas edip teslim bayrağını çekmesinden sonra yaşanan değişimler-Dönüşümler, ya da pazarların masa başında yeniden düzenlenmesi anlamına geliyor. Bu düzenlemenin bir özelliği ise, demokrasi havariliği, parlamenterizm uşaklığının askeri cunta uşaklığına tercih ediliyor gözükmesidir. Çünkü, emperyalizm varoldukça, proleter devrimler de varolacaktır. Gerek eski sosyalist ülkelerde, gerekse Orta Doğu ve Latin Amerika gibi ülkelerde yeni proleter demokrasilerinin gündeme gelme korkusu vardır. Bunun için, burjuva demokrasisini sayısız kere yenilereyerek, her derde deva olarak, tıpkı bir meta gibi pazara sürüyorlar. Nasıl ki, bir malın reklamı, elden geldiği kadar malın adı ve markası yenilenecek insanların bilinçaltını hedefleme yoluyla müşteri çoğaltmaya çalışma biçiminde yapılıyorsa, burjuva demokrasisi de benzeri yöntemle halkların pazarına sunuluyor. Ne kadar çok insanın bilinçaltına burjuva demokrasisi işlenirse, burjuva demokrasisinin ömrü de o oranda artmış olacak. Bugün reklamı yapılan mal nasıl ki mutluluğun, sağlığın, geleceğin güvencesi, çağdaşlığın ölçütü olmazsa olmaz düzeyinde bireye dayatılıyorsa, burjuva demokrasisi de aynı yöntemle halklara dayatılıyor. Dünya halklarını, burjuva demokrasisinde daha demokratik, daha özgür, daha çağdaş, daha insan haklarına saygılı,

daha eşitlikçi emeğe saygılı ve yaşama olanakları daha geniş bir yönetim biçimi olamayacağına inandırmaya çalışıyorlar.

Tekeller ve Rekabet:

Bugün, göreceli de olsa, kapitalist sisteme belli bir dinginlik veren olguları da kısaca açmaya çalışalım. Tekelci kapitalizmin çürüme sürecine girmesinin "kapitalizmin hızlı gelişmesini önleyeceğini sanmak yanlış olur. Önlemez." Sistem olarak çürümenin doğruluğu, onun yeni atılımlar yapmasına engel değildir.

Kapitalist sistem yaşadığı sürece, sınırlı da olsa, büyüme ve gelişme gösterecektir. Bunalımlarını aşmak için de yeni değişimleri yapmak zorundadır. Özellikle son yıllarda kapitalizmin büyük gelişmeler sağladığı çok açık. Bu gelişmelerin aynı oranda yarattığı ise, tekeller ya da kapitalist ülkeler arasındaki eşitsizliğin büyümesidir. Tekelci kapitalizmin amacı daha daha fazla kârdır. Daha fazla kâr hırsı, eşitsiz gelişimin kaynağıdır. Tekel bir malın tek üreticisi-satıcısı anlamına, yani, malın tek bir elden piyasaya sürülmesi anlamına geliyorsa da piyasada öyle işlemiyor. Tekel sözcüğü, daha çok, ne kadar malın pazara sürülmesi, pazara sürülen malın fiyatı hakkında etkili olma gücü anlamına geliyor. Örneğin; bugün tek bir TV tekeli bulunmuyor. Birden fazla TV tekeli var. Aynı malı üreten tekeller arası rekabetin olması kaçınılmazdır. Eskiden bu rekabet daha çok malın maliyetini düşük tutup, rakip şirket ya da gruptan daha ucuz satmak şeklinde olurdu. Günümüz tekelleri ise bunu bir anlamda aşmış gözüküyorlar. Örneğin; farklı tekeller ürünlerinin (TV'lerin) fiyatları birbirlerine çok yakındır. Bu, tekeller arasında rekabetin olmadığı anlamına gelmiyor. Eskiye nazaran daha büyük bir

rekabetin olduğu açık. Ama bu rekabet daha çok fiyat kırma üzerine kurulmuyor. En azından büyük tekel pazarlarda daha fazla pay koparmak için belirleyici bir şekilde fiyat kırma yöntemine başvurmuyorlar.

Günümüzde büyük tekel arasında geçerli olan rekabet yöntemi, yeni model ve yeni markalar üretmek "daha kaliteli" malları pazara sürme yöntemiyle rakip tekelden daha fazla kar elde etme amacını taşıyorlar. Tekeller bu yöntemle yeni alıcılardan kalmıyor, eski alıcılarını da yeniden alıcı durumuna getirebiliyor. TV. üretimine kabaca bir göz atarsak, siyah-beyaz ekrandan renkli ekrana, sekiz kanaldan daha fazla kanala, kavisli ekrandan düz ekrana, düğmeliden uzaktan kumandalıya geçildi. Böylece, tüketiciler iki-üç senede bir TV'lerini yenilemek zorunda kalıyorlar. Yeni modelleri, yeni markaları pazarlarken de, görülmemiş yoğunlukta reklam kampanyası başlatılıyor. Bu reklamlarda asıl amaç, malın kalitesini, kullanma özelliklerini tanıtmak değil, malın niteliği ne olursa olsun, kullanım alanının sınırları da önemli değil, o malın bir mutluluk, çağdaşlık vb. aracı biçiminde sunulması, kandırma ve manevi zorlamayla tüketimin artırılması gerçekleştiriliyor. Medyanın da büyük ölçüde bu amaca hizmet ettiği açık.

Sermaye İhracı:

Tekelci burjuvazinin kârını yükselten diğer bir olguysa, sermaye ihracıdır. Bu sermaye ihracını ekonomik olarak gelişmemiş ülkelere yapar. Feodalizmin tam olarak tasfiye edilmediği, ekonomik olarak neredeyse tam bağımlı olan bu yarı-sömürge ya da yeni-sömürge denilen ülkeler, çözülmeye başlayan feodal üretim ilişkisinin yerine kendi içi dinamiğiyle gelişen kapitalist ilişkiler geçmediği için, bol ve ucuz bir işgücü, geniş hammadde kaynakları açısından tekelci burjuvazi için bir cennet niteliğindedirler. İşte bu alanlarla, pazarda tıkanma aşıyor, tekel daha da büyüyüp, güçlenebiliyorlar. Bugün önde gelen tekelin hemen hemen hepsinin, çok yaygın bir şekilde az gelişmiş ülkelerde

şirket kolları ve acentaları vardır. Bu ülkelerde siyasi yönetimler genel olarak faşist diktatörlük olduğu için, tekelin ekonomik ayrıcalıkları, bir yerde, güvence altındadır. Emperyalist ülkelere, başlangıçta yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin kendileri için manav-kasap gereksinimlerini karşılayan alanlar olarak gördükleri halde, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bu ülkelere sanayi aktarımı da başladı. Örneğin; elektronik ve bilgisayar sanayiinin ön plana çıkması, tekstil ve beyaz eşya gibi malların, işgücü ve hammadde gereksinimlerinin yoğun olmasından dolayı, bu tür sanayi dalların bu ülkelere aktarılmasında sakınca görülmedi. Bu tür sermaye ihracı, yarı-sömürgelerde (Bugün dünyada Kürdistan dışında etkili sömürge bir ülke kalmadığı için, sömürge ve yarı-sömürge terimini şimdilerde altı çizilerek kullanmayı doğru bulmuyoruz, klasik sömürgecilik Kürdistan dışında büyük oranda olgu olarak kalmıştır.) geçerli bir ekonomik gelime göstermiştir. Ama bu ekonomi tamamıyla dışa bağımlı, kof ve derinliği olmayan bir ekonomidir. Sermaye ihracının ilerici bir misyonu yoktur. Tekelci burjuvazi ya da işbirlikçi tekelci burjuvazi ülke ekonomisinin çıkarına yönelik değil, pazara yönelik kâr çıkarına göre yatırım yapar. Buradan da, iş pazardan çok dış pazar hedeflenir. Sermaye ihracı, emperyalist ülkeler (ülkenin etkin tekelci) tarafından ihraç yapılan ülkenin ekonomik çıkarına göre değil, ihraç edenin çıkarına göre yapılır. Buna en açık örnekse; ABD'nin Orta Doğu'daki petrol ülkelerine yaptığı ihraçtı. "Yapılan bir araştırma göstermektedir ki, 1947-1949 arasında Amerikan dış yatırımı 9/10'u doğrudan iş yatırımıdır ve yaklaşık 4/5'i sömürge ve yarı-sömürge ülkelere yapılmıştır. Bu sömürge ya da yarı-sömürge ülkelerdeki yatırımların 0/10'u da petrol alanına yapılmıştır. Gelişmekte olan ülkelere yapılan yatırımın 2/3'ü ise, doğal kaynakları işleme endüstrisine yapılmıştır, ki bunların temel amacı ihraçtır."(14)

İşçi Aristokrasisi:

Günümüzde kapitalist ülkelerin işçi sınıfı belli bir sessizlik içeri-

sindedir. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı tarihin en büyük sessizliğini yaşıyor. İşçi sınıfı, sınıf olarak tarih sahnesine çıktığından beri ilk kez böylesine yaygın ve uzun süreli bir sessizlik içine girmiştir. Burada sözünü etmeye çalıştığımız işçi sınıfı, ABD, Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa vb. ülkelerdeki işçi sınıfıdır. Bu ülkelerdeki işçi sınıfı, yarı-sömürge tipi ülkelerdeki işçi sınıfıyla (ekonomik açıdan) büyük farklar arz etmektedir. Yarı-sömürgelerdeki işçi sınıfının çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sendikal haklarının elde edilmesi, ülkelere demokrasinin yerleşmesi gibi yaşamsal sorunlarla yüz-yüze, emperyalist ülkeler işçi sınıfı bu sorunların çok uzağında bulunuyor. Kuşkusuz, bu ülkeler işçi sınıfının sahip olduğu haklar kapitalizmin bir bağısı değil, işçi sınıfının tarih içindeki sınıf mücadelesinin bir ürünüdür. Durum böyle de olsa, bugün emperyalizmin "Yeni Düzen" çark sömürsünü pervasız döndürebiliyorsa, bu ceraseti biraz da kendi ülkelerindeki işçi sınıfının sessizliğinden alıyor demektir.

"Kapitalistlerin, birçok sanayi dallarının birinde, birçok ülkelerin birinde vb. elde ettikleri yüksek tekel karları onların bazı işçi kesimlerini bir süre için oldukça önemli bir işçi azınlığını elde etmelerini ve onları bütün ötekilere karşı, belli bir sanayinin ya da belli bir ulusun burjuvazisinin tarafına kazanımlarını iktisaden olanaklı kılar."(15) Emperyalizm, yarı-sömürge ya da yeni-sömürgelerden ihraç edilen ürünleri alıp, yarı-sömürge ya da yeni-sömürgelere satarken, ya da ülkedeki tekel yüksek kâr sağladığı sürece emperyalist ülkenin işçi sınıfı da sömürü pastasından az da olsa pay alır. Yani, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı, ekonomik refahını kendi ülkesinin başka ülkeleri sömürmesine borçlu. İşçi aristokrasisi sınıfın tümünü kapsamaz. Bugün emperyalist ülkelerde bile ekonomik zorluklar içinde bulunan işçilerin sayısı hiç de az değildir. Bu ekonomik zorluğa en çok maruz kalanlar da bu ülkelerde bulunan yabancı işçilerdir. İşçi aristokrasisi sınıfın tümünü kapsamasa da, kimi zaman bütün sınıfı yönlendirecek kadar güçlü olabiliyor. En çok güçlü olduğu

dönemlerde ise emperyalist sömürünün (yarı-sömürge ülkelerdeki sömürünün) yoğunlaştığı, emperyalistler arasındaki çelişkinin keskinleştiği dönemlerdir. Sosyalist dalganın yükseldiği dönemlerde de (2.Dünya Savaşı sonrası olduğu gibi) emperyalistler özellikle kendi ülkelerindeki işçi sınıfının (daha çok, işçi aristokrasisinin) sömürü pasta-sındaki payını büyütürler. Amaç, kendi işçi sınıfının güvenini kazanmaktır, iç cepheyi sağlamaktır.

Silahsızlanma ve Çevre Sorunu:

“Yeni Dünya Düzeni” için yaygarası koparlina olaylardan ikisi de, silahsızlanma ve çevre sorunudur. Emperyalizm bu iki olayın çözümünü kendi dışında arıyor. Durmadan silahlanan ve çevre kirlenmesine neden olan kenisi değil de mazlum halklarımı gibi davranıyor. Başta ABD olmak üzere, hiçbir emperyalist güç silahlanmaya karşı değil. Karşı oldukları, kendi dışındaki güçlerin silahlanmasıdır. Eşitsiz gelişim yasası ve tekelci burjuvazinin daha çok kâr hırsı (pazar sorunu) olduğu sürece, silahlanma yarışı da kaçınılmazdır. Çünkü, emperyalistler arasındaki rekabet her zaman yeni bir dünya savaşı (dünya pazarlarını yeniden paylaşmak) tehlikesini taşır. Doğayı kirlen de kapitalist üretimdir. Kapitalist üretimde malın maliyetini düşük tutmak temel hedeftir. Bunu yapmanın yolu da, doğayı ve işçiyi ihmal etmek ve bunlardan hoyratça yararlanmaktan geçiyor. Çevreyi olumsuz etkileyen en önemli etkenler, nükleer silah denemeleri ve sanayi artıklarıdır. Ozon tabakasının delinmesi, asit yağmurlarının yağması, keza yine kapitalist üretimin bir sonucudur. NÜSHED'in (Nükleer Savaşın Önlenmesi için Hekimler Derneği) hazırladığı rapora göre, dünyada kişi başına dört ton dinamit düşüyor, bir nükleer silah denemesinin maliyeti 12-13 milyon dolar tutuyor, dünyanın üç günlük askeri harcaması 6,5 milyon dolardır. Sadece bu para bile beş yıllık tropik ormanları kurtarma programının maliyetine eşittir. “Silahlanmaya giden birkaç saniyelik masrafla kırk bin

çocuğun ölümü önlenebilir. Birkaç saatlik silahsızlanma tüm dünyanın su sorununu çözebilir. Silahlanmanın birkaç gün durmasıyla, dünyadaki tüm açlar doyar.” Ama silahsızlanma, emperyalizm varolduğu sürece değil birkaç gün, birkaç saniye dahi durmaz. Silahlanma emperyalizmin varlık nedenidir.

Doğu Bloku'nun silahlanma yarışında havlu atması, göreceli de olsa, silahlanma yarışının sınırlandırılmasını gündeme getirmiştir. Bu sınırlandırma, ABD ve müttefikleri için tehlike olabilecek güçler için geçerlidir daha çok. ABD, dünya silah pazarında söz sahibi ülkelerin başında geliyor. ABD, bir yanda silahsızlanma tartışma ve görüşmelerine katılırken, diğer yandan, elindeki silahların üstünlüğüyle yetinmeyerek, daha üstün (bir yerde, kendi gücüyle yarış ederek) silahların arayışına giriyor. Bunda amaç, bir yandan silah gücünü yenilerken, diğer yandan da, silah pazarını canlı tutmak, sattığı silahlarını bir dönem sonra önemini düşürmektir. Yeni bulduğu silahın karşısında eski silahların hüküm doğal olarak düşer. Ve bu da, silah talebini yeniden artırmış olur. İran-Irak Savaşı'nda olduğu gibi, kimi bölgesel savaşların körüklenmesinin altında, silah tükellerinin de olduğu bir gerçektir.

Kültür ve Sanat:

Emperyalizmin büyük ibre özenle üzerinde durduğu diğer bir konuya, “Yeni Dünya Düzeni” içinde sosyalizmin yeniden, gerek tek bir ülkede, gerekse, 2.Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi, blok olarak yer almasını ne pahasına olursa olsun, önlemektir. Devrimleri yapan, eni topluları kuran, bilinçli, dinamik kitle yığınları (devrimci sınıflar)'dır. O halde, devrimleri önlemenin, kokuşmuş düzenleri devam ettirmenin bir yolu da, kitle psikolojisini, kitle bilincini hedef almaktır. İnsanlığın kimi ideallerini kendine mal etme öncülüğünü yapıyor gözükmeğidir. İşte, emperyalizm, demokrasi, insan hakları, birey ve ulus özgürlüklerini savunmaya soyunurken, asıl amaç aldatmaktır. Kurt, kuzuyu koruyor, oysa gerçek, kurt kuzuyu sorunsuz ve kalıcı bir şekilde katletmenin yollarını yapı-

yor. Demokrasilerin yerine faşist diktatörlüklerin, insan hakları yerine işgenlerin, katliamların yaşanması, özgür ulus ve birey yerine ezilen ulus, korkak, sinmiş bireyin varlığı, halklar arasındaki barış yerine savaşın konması, bozulmamış bir doğanın yerine bozulmuş doğanın olması, bütün bu olumsuzluklar emperyalistlerin çıkar savaşımında doğmuyormuş gibi gösterilerek, dünya proletaryası ve halkları aldatılmaya çalışılıyor. İşte, emperyalizm, bir yandan bütün bu mutlulukların anahtarının kendisinde olduğunu vurgularken, diğer yandan, halk kitlelerinin sadece çalışan ve tüketen sürüler haline dönüştürülmesi için elindeki medyanın sağladığı gücü kullanarak, vaadettiği o mutlulukları, özgürlükleri, uyuşturucu, seks ve tüketime yönelik mallarla gidermeye çalışıyor. Yılgın, uyuşuk, güvensiz, içine kapanık ve sinmiş “yeni” kapitalist insanı, yani, insanı ve çağdaş bütün değerlerinden soyutlanmış (yabancılaşmış) insanı yaratmaya çalışıyor.

“Bugünkü gelişme aşaması içinde, burjuvazi, kendi egemenliğine karşı ayağa kalkacak insanların direnme gücünü ve sistemini felce uğratmak için, beyinleri yıkayacak iki yöntem kullanmaktadır. Birinci, anlatılmaz ahmaklıkta sözleri ve vıcık vıcık müziği olan seri plak üretimi (video klipler) pikap ve radyolar da (TV kanallarında) milyon kere çalınacak bu plaklarla kitlelere işlenecektir. Öbür yöntem ise, saçma, modern sanat üretmek, ki bunda amacı; küçük ama etkili bir aydın ya da insan çevresinin, böyle olma-ya can atan bir çevrenin beynini yumuşatmak”(16). Özellikle günümüzde son derece yaygın ve etkili olan medya, halk kitlelerini düzeysiz, sağ bunalım yada bireysel şiddet empoze eden bir kültür bombardımanına tabi tutuyor. Özellikle de, feodalizmin tam olarak tasfiye edilemediği yarı-sömürgelerde bu emperyalist kültür ihracı yeni kuşakları geçici de olsa etkileyebiliyor.

Sonuç:

“Yeni Dünya Düzeni”nin gerçekten “Yeni Düzen” olmadığı, emperyalist propogandanın bir safasatası olduğunu yazımızda sık sık

vurgulamaya çalıştık. Emperyalistler, "Yeni Düzen" adıyla "... burjuva kapitalist düzeni ayakta tutmak, devrimleri önlemek, halklar üzerindeki baskı ve sömürülerini yeni biçimler ve yeni yöntemlerle sürdürmek için bir modüs vivendi, melez bir "Yeni Toplum" peşinde koşmaktadırlar."(17) Kimi burjuva ekonomistlerin belirttiği, kapitalist sistemle sosyalist sistemin iyi yanlarını alan yeni bir toplum sistemi, ise bu, ütopyadan başka bir şey değil Kapitalist toplumla sosyalist toplum birbirlerini tamamlayan değil, karşıt toplumlardır. Bunlar, yaşlı, hasta bir insanın bedeniyle yeni doğmuş, sağlıklı bir çocuğun bedeni kadar birbirlerine uzak iki yaşam biçimidir.

Üzerinden fazla zaman geçmeden emperyalistlerin ayyuka çıkardığı "Yeni Dünya Düzenleri" ya da ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" olarak bilinen bu oldu daha şimdiden üzerindeki cilalardan arınıyor, gerçek yüzü meydana çıkıyor. Çünkü, hiçbir ambalaj kamufle ettiği nesnenin iç çürümesini önleyemez. Söz konusu çürüme fazla gecikmeden herkes tarafından algalanacak düzeyde koku salar. ABD, Körfez Savaşı'nda, başlangıçta çıkarına yönellik başarılı bir politika yürüttü. Sorunu kendisiyle Irak arasındaki bir sorun olmaktan çıkarıp, bütün kapitalist dünyanın bir sorununa dönüştürdü. Böylece, birkaç ülke dışında, Birleşmiş Milletler'i arkasına aldı. Körfez Savaşı'nın başarısı, ABD'nin gerek Orta Doğu'da, gerekse Doğu Avrupa'daki başarısızlığının da başlangıcı oldu. Savaşın bitiminden sonra ABD, gelişmeleri tam istediği gibi düzenleyemedi. Bu iki bölgede de yeni politikalar üretmez duruma düştü. Orta Doğu'daki ilişkiler daha da derinleşip, belirginleşti. ABD'nin Körfez bunalımına savaşla "çözüm" bulmasının nedeni, Arap ve Kürt halklarının özgürlüğü, demokrasi ve barış için değil, Orta Doğu'daki petrol yatırımlarının genişliği gözönüne alındığında, bu durum hiç de şırtıcı değildir. Körfez Savaşından sonra, ABD dışındaki emperyalist güçlerle (özellikle AT ülkelerinde) ABD'nin kendileri için ne derece tehlikeli bir güç olduğu kaygısı daha da derinleşti. Bunun için, NATO tartışma konusu yapılı-

yor. Sovyetler'deki Cumhuriyetler ve Yugoslavya'daki iç savaş sorununda AT (daha çok Almanya) ABD'yi gölgede bırakan politikalar üretmeye başladı. Kendilerinin de önemli bir güç olduğunu göstermeye çalıştılar.

ABD'nin kendi içinde pek soursuz ya da başarılı olduğu da söylenemez. Örneğin; ABD'de kırsal alanda yaşayanların %16'sı, kentte yaşayanların %8'i yoksulluk sınırının altındadır. Buna paralel olarak, kenar mahalleler, çocuk ölümleri, serserilik, fuhuş, uyuşturucu kullanımı ve kültürsüz bir gençlik çğ gibi büyüyor. Aynı paralellikte, sanayi üretimi de düşüyor. ABD, bugün üç trilyon dolara yakın dış borcuyla, dünyanın en borçlu ülkesi durumunda. Çok geniş neredeyse dünyanın her yanına yayılmış askeri gücünü de, her geçen gün, istediği düzeyde tutmakta biraz daha zorlanıyor.

ABD, dünya pazarında da zorlanıyor. Özellikle Almanya ve Japonya, ekonomik alanda büyük gelişmeler gösteriyorlar. Almanya, son yıllarda, askeri harcamalara da ağırlık vermeye başladı. Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesi, Almanya'nın daha da devleşmesine yolaçtı. Hızla gelişen ekonomisi, Japonya'yı da askeri harcamalar yapmak zorunda bırakacaktır. Bu ülke tekellerinin gelişmesi, ABD'nin "sömürge" ve yarı-sömürge ya da yeni-sömürge'deki pazar alanlarını zorlayıp, daha da küçülteceği açıktır. Pazar sorunu emperyalistler arasındaki çelişkiyi kekinleştiren en temel nedendir. Bu, emperyalistler için yeni büyük bunalımlar, yeni büyük savaş demektir.

ABD'nin ya da emperyalist dünyanın "Yeni Düzeni"ni bozacak en önemli güç ise, dünya proletaryası ve ezilen halklardır. Yeni Ekim Devrimleri, yeni Viena Direnişleridir. Bugün ayakta olan ulusçuluk (Doğu Avrupa ve Kafkas Halkları vb.) her ne kadar kapitalizmi seçiyorlarsa da, kapitalizmin bu çekiciliği geçicidir, temelsiz bir umut, bir düş üzerine kuruludur. Bu halklar için Bilimsel Sosyalizm çok geçmeden olmazsa olmaz temelinde bir gereksinim olarak kendini dayatacaktır.

Orta Doğu, ulusal ve sınıfsal mücadele açısından, emperyalist dünyanın en sıcak bölgesidir. Bu mücadele bölgesinin merkezi ise Kürdistan'dır. Kürt halkının dört bin yıllık özgürlük ve birikim savaşı günümüzde daha radikal ve güçlü bir boyutta sürüyor. Kürdistan ulusal kurtuluşçu, demokratik, sosyalist devrimi, işbirlikçi, sömürgeci bölge ülkelerine darbe vurmaya kalmayıp, bölge genelinde devrimci bir dalga yaratarak, emperyalist sisteme büyük bir darbe indirecektir.

Günümüz koşullarında, dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun, yeni bir devrim dalgası emperyalist dünyayı kısa sürede sarsacaktır. Dünya proletaryası ve ezilen halklar, emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" safsatalarıyla uzun süre oyalanamayacağı açıktır. Dünya proletaryası ve ezilen halkların "Yeni Dünya Düzeni", sosyalist düzen ve insanoğlunun gelmiş geçmiş en büyük idealini temsil eden sınıfsız, özgür ve herkesin yeteneğine herkesin gereksinimine göre olan komünist düzendir.

DİPNOTLAR

1. Lenin-Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması S.149 (Sol Y.)
2. Age. S.152
3. G.Dimitrov-Faşizme Karşı Birleşik Cephe. S.152 (Ser Y.)
4. S.Tanilli-Devlet ve Demokrasi
5. E.Hoca-Emperyalizm ve Devrim S.9 (Say.Y.)
6. Y.Küçük-Türkiye Üzerine Tezler S.389 (Tekin Y.)
7. E.Hoca-Age. S.9
8. S.Tanelli - Age. S.27
9. Lenin-İşçi Sınıfı ve Köylülük S.173 (Sol Y.)
10. Lenin-Age. S.174
11. Lenin-M.B.K ve Emperyalist Ekonomizm S.22 (Koral Y.)
12. C.Bender - Yeni Ülke S.4
13. Marks-Engels Seçme Yapıtlar C.1 S.65 (Sol Y.)
14. M.Dobb. Kapitalizmin Dünü ve Bugünü S.43
15. Lenin-Emp.Kapitiz. En Yüksek Aşaması S.151
16. M.Kagan G.B.O. Estetik ve Sanat, S.574 (Altın Kitaplar)
17. E.Hoca- Age. S.14

ABD'İN ÇEKİÇ GÜÇLÜ “YENİ DÜNYA DÜZENİ” Mİ? “AVRUPA BİRLİĞİ”NİN “YENİ DÜNYA EKONOMİK SİSTEMİ” Mİ?

Zerdeşt Aryan SURUCI

Günümüzdeki uluslararası politik gelişmeler, artık eskiden olduğu gibi sadece görünürdeki şekilsel ve yüzeysel “Doğu-Batı Sistemi” veya “Blok Zıtlıklarıyla” değil, ancak özellikle 1960’lardan başlayıp 1980’lerde hızlanan ve dünya çapında meydana gelen büyük alt-üst oluşlarla temeli “çıkar”, “güvenlik” ve “ekonomik yarış” gibi itici faktörlerden kaynaklanan Dünya-ABD-Avrupa ve Japonya bağlantıları çerçevesinde açıklanabilir. Politikanın özünü teşkil eden ve yukarıda belirtilen kavramların içerik ve hiyerarşisi, uluslararası düzlemde meydana gelen çok yönlü, derin ve geniş ölçekteki değişimler, giderek etkileri ve manevra kabiliyetleriyle çarpışan değişik merkezkaç dinamik-güçlerin girdabında stratejik, askeri, teknik, ekonomik, bimsel, ticari, kültürel, diplomatik vb. alanlarda “bütünlüşme, diyalog ve yarışlarla” yeniden biçimlenmektedir. İzah edilen gelişmelerin oluşmasında, Dünya çapında önceden hesaplanamayan olay ve rizikoları, örneğin; büyük depremler, hızlı çoğalan nüfus yoğunluğu, iltica ve göç akınları (ulusal ve bölgesel düzeyde), çevre birliği ve etkileri, su sorunu, enerji, beslenme, ulusal toplumsal sorunlar ve sınır anlaşmazlıkları, ABC ve diğer kitlesel kıyım silah üretimi ve tehlikeleri v.s. eklemek gerekir. Günümüzde ABD gibi “Avrupa Birliği” devletleri büyük Almanya ve Fransa’nın öncülüğünde geri kalan dünya ile ilişkilerini istihlal ve tehlikeli bir atılganlıkla şu temellerde yürütmektedir;

a- Uluslararası ilişkiler dinamiğinin kapsam ve gücünü teşkil eden Sosyo-ekonomik, politik, ticari istikrar, kültürel ilişki, yarış, tehlikeler, krizler ve bunları önleme artık “ulusal devlet” sınırlarıyla sınırlanmaz.

b- I. ve II. Dünya Savaşlarının, Dünya sathındaki birçok bölgesel, ulusal savaş ve çatışmalarla en son yürütülen Körfez Savaşı’nın da ortaya serdiği gerçek, dünya çapında ulusal çıkarları kollamak ve korumak için her ne kadar as-

keri güç önemli bir faktör olsa da buna paralel sürekli çoğalan sosyal, ekolojik sorunları çözmede yetersiz kalmıştır.

c- Devletin ve toplumun birbirini karşılıklı olarak etkilediği gerçeğinden hareketle, devletin “iç ve dış politika”sını düzenli yürütebilmesi için, “toplumsal barış”ın sağlanması, üretimin, tüketimin düzenlenmesi, kısacası halkın sürekli çoğalan ihtiyaçlarının sağlanması gerekir. Batı Avrupa, özellikle 1970’lerden itibaren canlandırdığı ekonomik ve teknik gücüyle sağladığı cephesi ve mevzisi şeklinde donatıp tahkim etti. Aynı ABD, sornaları gelişen Batı Avrupa’nın kendi kontrolü dışındaki herhangi bir yönelimini hep “kapı önündeki Sovyet tehdit ve tehlikesiyle” dizginlemeye çalıştı. Buna rağmen ABD, Batı Avrupa’yı da temeli I.Dünya Savaşı’na kadar uzanan ve Wilson’un meşhur 14 Maddelik “Dünya Barış Programı” (yada yayılma programı)’nı da kapsayan “Yeni Dünya Düzeni”ne bağlama isteminin istikrarsızlaştırdığı Doğu Avrupa ve Sovyet Blokundaki ülkeleri çözüp dağıtma çabaları Batı “Avrupa Birliği”nin ABD karşısında politik bir güç olarak tarih sahnesine çıkmasını engellemeyemedi. Hele 1980’lerden bu yana uluslararası sistemde meydana gelen politik değişim ve erozyon, dünyadaki politik hiyerarşik yapılanmaların katalizatörleri olarak etkileri devam etmektedir. Fransa ve büyük Almanya’nın öncülüğündeki “Avrupa Birliği” diyalektik bir olgu olarak “Amerika Birleşik devletlerinin”, “Yeni dünya Düzeni”ne karşı evrensel çapta sorumlu bir kutup ve “alternatif model” biçiminde çıkmaktadır. “Avrupa Birliği” eski Varşova ve Sovyet Paktı ülkelerini bir miktatsız gibi çekmekte, pazarlarını enine ve derinliğine, ticari, ekonomik, parabirimi ve kültürel alanda alt-üst ederek yeniden “entegre” etmektedir. Buna karşın ABD’nin 1980’lere kadar Avrupa’daki hükümrancılığının kuvvet bileşkelerini teşkil eden askeri koruyucu, düzenleyici ve belirleyici fonksiyonlarına bağlı olarak politik, parabirimi, ticari ve

kültürel alandaki etkinliği aşınarak zorlanmakta, hatta gün gittikçe azalarak aşağıya doğru büyük bir düşüş göstermektedir. Bir örnek;

Günümüzde ABD ve Avrupa’nın birbirlerinin pazarlarında yaptıkları yatırımın hacmi yaklaşık olarak aynı olmasına rağmen Avrupa’nın ABD’de yaptığı yatırımların hacmi giderek genişlemektedir. Tıpkı bir zamanlar Varşova Paktı ülkeleri için üstlendiği askeri, ekonomik, ticari birliğini uluslararası çapta çarpışan değişik güçler karşısında yaşam dinamiğini yitirip çözülüp dağılmaktan kurtarmadıysa bir zamanlar Batı için hamiliği üstlenmiş ABD’yi de Japonya, Batı Avrupa, ulusal-toplumsal mücadele ve bizzat ABD’deki sosyal çalkantılar karşısında gerileyip güçten düşmesini ve inine çekilmeye zorunluluğundan kurtaramayacaktır. Bundan böyle büyüyüp, gelişmekte olan “Batı Avrupa Birliği” karşısında “Afrika Birliği=OAU”, “ASEAN=Asya Güvenlik Ülkeleri Birliği”, “İslam Konferansı”, Orta-Güney Amerika’daki “Serbest Ticaret Bölgeleri” gibi bölgesel bloklarda, ABD’ye özellikle Batı Avrupa’ya daha fazla bağımlı hale geleceklerdir. Hegemonya mücadelesi, teknik, ekonomik, ticari, üretimsel yarış, pazar kapma hırsı ve çıkarlarını uzun dönemde koruma atakları ABD ve Batı Avrupa’yı diğer alanlarda olduğu gibi günümüzde özellikle şu üç alanda karşı karşıya getirmektedir:

a. Eksportunun büyük bir bölümünü zirai ürünler teşkil ettiğinden ABD, Avrupalılardan 2000 yılına kadar kendi tarım ürünleri için gümrük duvarlarının tamamen kaldırılmasını istemekte, Batı Avrupa ise şu anda buna ihtiyaç duymadığı bahanesiyle karşı çıkmaktadır.

b. Batı Avrupa, Dünya çapında yarışabilecek ve üstün bir AIR-BUS projesini gerçekleştirmek amacıyla devlet kanalıyla uçak endüstri sektörünü olanca gücüyle desteklemekte, bu da ABD’yi geride bırakılmak endişesiyle Batı Avrupa

Devletleri nezdinde protesto yapmaya zorlamaktadır.

c. ABD, Batı Avrupa Birliğini, Telekomünikasyon alanında da gümrük duvarlarını örmekle suçlamakta, Batı Avrupa Birliği ise bu ve diğer alanlarda elde ettiği başarılarından dolayı kendisine artmış bir güvenle ABD ve Japonya'ya karşı bir tutum içine girmektedir.

Aynı kapitalist ekonomiye sahip fakat yarışan ve çatışan iki kutup olarak ABD ve Batı Avrupa'nın karşı karşıya geldiği diğer bir alanda güvenlik sorunu ve dış politikada cereyan etmektedir. Batı Avrupa, Dünya çapında gücünü belirleme ve gelişmelere kendi çıkarları doğrultusunda müdahale edip yön vermek için çok yönlü gizli-açık ilişki, diplomatik girişim ve çabasını yoğunlaştırarak harmonik hareket eden bir güç olarak ağırlığını koymaya çalışmaktadır. Batı Avrupa'nın ABD karşısındaki ağırlığı özellikle 1980'lerden sonra temelden yeni bir biçim almış bulunmaktadır. Almanya, birliğine kavuşarak gelişmekte olan bir süper güç konumuna geldiği gibi ABD'ye karşı rakip bir güç olarak ağırlığını koymak amacıyla Nato'da "reform"ların yapılmasının zorunluluğunda ısrar etmektedir. Bir zamanlar kurucu ve koruyucu olan ABD, Sovyet Paktının dağılmasından sonra güçlenen Batı Avrupa'dan dolayı NATO'da kalmak zorunluluğunu endişeyle hisetmektedir. Yeni pazar alanları olan eski Varşova ve Sovyet Cumhuriyetlerinin Batı Avrupa Birliği (VEU), AET'ye girme eğilim ve çabaları ABD'yi oldukça telaşlandırmakta, dolayısıyla reel olarak buralarda devre dışı bırakarak geriletmektedir.

Hele Rus Cumhuriyeti'nin yaptığı ve imzaladığı Antlaşmalarla eski Varşova Paktı, "Sovyetler Birliği" gibi pakt ve birliklerden bir bütün olarak geri dönülmez biçimde vazgeçmesi Batı Avrupa'yı ve özellikle Almanya'yı her alanda ABD'ye karşı güçlü bir konuma getirmiştir. Bundan böyle gelişip güçlenen "Avrupa Birliği" Dünya çapındaki azınlık, insani ve ulusal sorunlara, sınır anlaşmazlıklarına, mülteci ve göç akınlarına Dünya atmosferi ve çevre kirliliğine, ekonomik kriz ve toplumsal sorunlara, kitlesel kıyım silahları, bölgesel krizlere vs. kendi çıkarları doğrultusunda müdahaleyi gerekçelendirerek için KZSE(Helsinki), EG, ABD, IMF, UNO, NATO.... gibi uluslararası kurumların sözkonusu gelişmelere uygun cevap verebilecek şekilde yeniden düzenlenmeleri gerektiğini, her fırsatta dile getirerek dayatmalarda bulunmaktadır. Elbette tüm gelişmeler "demokratik, dinamik" Batı Avrupa emperyal birliğinin doğrultusunda olmuyor. Zamanında Doğu Avrupa ve Sovyet Blokunu dağıtmakta baş mimar olan Batı Avrupa, şimdi de ta

Bulgaristan'ı dahi kapsayacak bir kordon ve ağır kurulmasına ağırlık vermiş bulunmaktadır. Amaç, buraları "modernize" edip kendine bağımlı kılmaktır. ABD'yi buralara sokmamaya kararlı ve eğilimli olan Batı Avrupa Birliği, aynı zamanda ABD'nin dış politikasına çengel atıp belirlemeye hazırlanıyor. Bilindiği gibi bu misyonu "Birleşik Büyük Almanya" ve Fransa üstlenmiş durumdadır.

Kısacası; dünyadaki tüm gelişmeleri belirleme ve müdahale etmeye Almanya kararlı gözüküyor. Bu nedenle kolları şimdiden sıvamış bulunuyor. Örneğin; Almanya, Kamboçya sorununun "çözümü" konusunda görev üstlenmekte, Çin Halk Cumhuriyeti, Kuzey Kore, Küba gibi "sosyalist" olduğunu iddia eden ülkelerde "insan hakları, basın yayın özgürlüğü, serbest piyasa ekonomisine" geçilmesi konusunda (Çin'de büyük çapta uygulanmakta) zorlayıcı faktör olarak rol oynamaktadır. Yine Almanya, Latin Amerika'nın birçok ülkesinde olduğu gibi iç işlerine karışmakta, örneğin; Sandinist Hükümetin seçimleri yapmaya rıza gösterilmesinde ve Salvador'da devrimci radikal güçlerin diplomatik savaşa ağırlık vermesinde baskıcı rejimin istikrarı ve bir avuç kanemecinin hükümranlığındaki "ekonomik stabilizasyon ve canlanma" programının rejililiğini üstlenmektedir. Almanya, Afrika kara parçasında da geliştirdiği ekonomik ilişkilere paralel olarak, sınırlı yaptığı "kendisi için yardım"larla oldukça politik ağırlık kazanmış bulunmaktadır. Yıllar boyunca kan dökücü Irak rejimini her türlü açık-gizli ilişki ve zehirli kitlesel kıyım silahlarıyla Kürdistan, Irak, Kuveyt, İran ve İsrail halklarına karşı donatıp güçlendiren Almanya, Körfez Savaşı esnasında ABD'ye yaptığı geniş boyutlu parasal yardım ve İsrail "yanlısı" yaptığı mali, moral ve askeri yardımla, Saddam diktatörünün Kuveyt'ten çıkarılmasında büyük rol oynamıştır. Almanya, Doğu Avrupa'ya 1984'den bu yana meblağı 90 milyar doları aşan kazanç getiren ve özü kendine bağımlı kılma ve sömürme yatırımı olan "maddi yardım"da bulunarak dünya çapında rekor kırmıştır. Kuzey-Güney ve Orta Amerika pazarlarına büyük bir iştahla yönelen Almanya, bununla yetinmemekte, ABD'deki Avrupalı ırk mensuplarının diğer Asya, Uzak Doğu ve Afrika'dan gelen insanları karışımı neticesi Avrupa ırk tipinin tükenme tehlikesiyle karşı-karşıya olduğunu iddia etmekte, ABD'yi buna karşı tedbir almaya zorlamaktadır. Avrupa Birliğinin mimarı, demokrasinin, insan haklarının, halkların haklarının v.s. savunucusu olduğunu iddia eden Almanya, öbür taraftan ABD'deki değişik etnik ve demografik halklara mensup insanların birlikteliğine tahammül etmemekle hatta buna karşı tedbir almadığı takdirde ABD-Almanya

ilişkilerinin ciddi biçimde bozulacağı tehdidinde bulunmaktadır. Bu politikayla ABD, Asya, Afrika ve Uzak Doğu'nun nezdinde gözden düşürülmek dolayısıyla izole edilmek istenmektedir. Almanya, Dünya çapında yaptığı ekonomik, teknik, ticari, diplomatik vb. ataklarla "Avrupa Birliğini" de yanına alarak ABD'yi büyük ölçüde geriletmeyi, güç ve otoritesini tasfiye etmeye yönelmiş bulunmaktadır. Bundan dolayıdır ki, ABD artık Avrupa'da bulundurduğu askeri gücüyle Avrupalıları ekonomik, ticari ve politik tavizler vermeye zorlayamayacaktır. Böylece 1790'lardan bu yana ABD'nin zamana ve çıkarlarına uygun olarak seçtiği "izole etme-enternasyonalize etme", "ideal-gerçekçi(realist)" bileşkelerinden oluşan ve uyguladığı sözkonusu politikalarla süreç içerisinde dünya jandarmalığına erişen Amireka, tam (200) yıl sonra yeniden Dünya politik sahnesinde görülen, politikası hesaplanamayan çok yönlü gelişkin süper güç olan Almanya ile boğuşmak zorunda olacaktır. Gelişen dev olan Avrupa Birliği, ABD'nin ekonomik dinamiğinin temelini oluşturan IMF, Dünya Bankası, OECD, ERD gibi "uluslararası" kurumları kendilerinin oluşturmakta olduğu ECU, Avrupa Bankası gibi organlarla tasfiyeye yönelecektir. Son Körfez Krizi ve Savaşı da açıkça gözler önüne serdi ki ABD artık eskisi gibi hegemonyasını istediği şekilde sürdürüyor. Hatta Körfez Savaşı'nın zaferi Japonya. Avrupa Birliği ve Almanya'nın ABD'ya borç olarak verdiği bir zaferdir.

Zaten, ABD'nin Avrupa'da askeri olarak güven kaybetmesi, ta 1960'larda, De Gaulle'nin iktidarda olduğu zaman Fransa'nın karşı tavır takınmasıyla başladı. ABD'nin askeri olarak Avrupa'dan çekilmesi kaçınılmaz bir sonudur.

Sonuç olarak; şunu belirtelim. Avrupa'yı "müttefik ve bir güç" olarak yanına almış olan Fransa ve Almanya, bundan böyle ABD'nin özü eskisi olan ama "yeni dünya düzeni" sözcükleriyle örtülmüş hegemonyasına karşı, "yeni dünya ekonomik düzeni" maskesi altında dünya çapında "barışçıl" bir haç seferi başlatmış bulunmaktadır.

11 Mayıs 1992

(Agirî Newroz'da yayınlanan bu yazıyı olduğu gibi aktarıyoruz.)

SEROKU ENCUMENÎ NETEWÎ

PÊŞEWA U TÊKOŞINA RIZGARÎYA NETEWÎ

Konewaniya pêşewa di tundî u berengariya pêlên şoriş u dijî şorişê da zwuya dibe. Gel heru her rewşt u xwusetên pêşewa, yê xwe ragirtî digere. Millet bi serpêhatiya xwe li ser keferat u biryarên Rêberan şikbere. Kiryarên nebaş, yê wekî dîtînen tengaso, dudilî, sistoxavî u h.d. Rêberêkî rewştîzîm diket. Bi tewai u kurtî, gîraniya Rêberêkî li buyerên cîvaki da yekcare. Lê li welatên paşkeftî da ew gîraniya zor caran cudâ u xelete. Heta li kat u gorepanên şorişeke dagiraniyên Rêber yek li matêkên (tesîrên) gelêriye. Civakên peşkeftî u kêrnok nîkarin şunpêya xwe bê mirovên wek mahatma Gandî, Omer Muxtar u h.d. bibînin. Loma Gelên jêrdest her kat li kesên weki Ho şî min, Zapata u h.d. digerin. Lawanên van Gelen hez u evîneke têrbuy li malê xwe wernegirtine, mêla wana zîyatir li ser Rêberê Netewîne. Divê Rêber li çarçewa giringî u giraniye xwe agahdar bît, bergirê zar, zîman u desthilatiya xwe bît. Divê Rêberêkî xwudane berhem rewştîpakî, dadimendî u mirovayetiyebe.

Mêjuya Netewan bi hêvî udanwaziya pêşevanên rastî boriye. Wekî Gel ê me EHMEDÎ XANÎ ta sala 1640 da di berhemê xwe (MEM U ZÎN) ê dali beşî "DERDÊ ME", da çavli rêya Rêberêkî rast u durust bo KURDAYE:

"Ger mejî hebuya ittîfaqek

vêkre pêkra înaqiyadek

Tirk, Ereb u Ecemî

Ji mera dikirin xulamî"

Paşrewên Ehmedî Xani firojî, piştî 350 salan her u her bona rizgariya Kurda li Rêberên hemdem digerin. Lê heyf u mixabin li Welatê me gorweşa civake me hinde. Rêberên çavteng, xwepeşt u sergerm bejndane. Rêberên me şerrê Netewî diajon, lê ramyareke (sîyaseteke) seranserî Niştîman rêknaxin, li bîr u raya 30 mîlyon Kurd guhdar nabin. Rêberên me yan boşeki KURDISTANA PARÇEKIRÎ, yanware Soran, yan cîyê Kurmanca, yanjî herma Pêşder diparezin. Hawar li halê me Kurda, ma gelo em hiç ji mêjuya xwe ya dur u direjfernabin? Belê ŞEHÎD u ajîyanên meyên nemir weki S. M. MERZENCÎ, M. MISTEFA BARZANÎ, QAZÎ MIHEMMED u h. bi vî şiklê hewildana me xembar nabin? xeletiyên mejuyî li seretada "pêkenînin" eger bêtne dubare kirin li encamêda "Tund u y tijin" Gelo ma em kurd xwe nazapînin? Bona çî kurdên Mahabade, Amedê (dîyarbekre), Silemanîyê, Qamişlu li

dawîya sede 20. da Konseyekî Netewî saz bikin? Me li mêjuya xwe da her kat dest u piştê xwe da dijminekî u li dijî yekî dîtir şerrkir, çî dest me keft? Welatê me firojî li nav dewlet u netewên bêganda parçekirî u dabaşkirîye.

Eger em li hember dagirkeran u serwerên wan ser bi emperyal nebin yekdest, yekdeng u yek biryar nîkarin çî encamekê gehînin. Rastî ya rast em dikarin li dijberîya navbera dagirkeran u hêzên emperyal hinde sud u kelk wergirin, lê em baş bizanin ku nakokiyên beynî dijmin u neyarêd me derfetekî demaneyê. Lê peyman u daxwaziya dijmin u neyarêd meyên hemîşe berde wama xwin mijî u bindestî ya meye. Lewma bo me ramyarek "eger serxwebun, yeketî u demokrasînebe, nabe" pêwîste. Destpêka xebateka waha saz kirina Konseyekî Netewî ye. Lê egerem kêmbinbin u hingavteng rawestin, li dervey Welat bi şeweyekî tirs nok u asan bikoşin, encam her puç u bêbere. Gelê me Rêberên yakgirtîxwaz, dadimend u demokrat, ye ku berjewendîya hemî Kurdistanê li jor her tiştî berzdikin, dixwaze. Em li vê deverê Xelkê xwe u Rêberên sîyasî yê başurî Kurdistanê pîroz dekeyn, li xebata wanada serkeftîneke nebîrr arezu dikeyn. Her waha em hêmvîdarîn, ku Rêberên sîyasî vê daxwaziya me ya derbarey demokrasî da guhdar bin. Eve tiştêkî zor xwoçewîste, ku îro xwuşk u birayêd mey li başurî Kurdistanê di tevdira hîlbijartina Encumenekî Netewîdane. Beşeke netewê me we yekemcar bi mecalekî azad u demokratîk da Nunerên xwe nişê bidin u hîlbijêrin. Arezuya Milletê me eve ku hiç lay u kesek bi hirs u girsên xwebîni ve hingava taze u mêjuyî ya xwoçewîst sêber neke, da ku em bîbin embazekî paqîj li rêgaya jîyanake demokratî li rojhilatî nêzik da. Li gel xwuşk u birayêd xwe yê mesîhî, yêzîdî u misilman hevberayetiyeke qeşeng pêşçav bixin, kanîya şaristanîya mezra BOTAN bi dilop u çilkêd yeksanî, destgirî u bextewariyê biseqînin. Pîrozbayî bo P.D.K.-i, ku li Konferansa ŞEHÎDÊ Welat DR.A. QASIMLO da biryara xwe bona bêçdarbuna Konferansa Netewî îlam kir.

Em zor bextewarin, çîmkî li WELATÊ me hingaven yekgîrtin a NETEWÎ têtne hilanin. Rêberên me xwe ji hested remî, yê Kurmanc, Soran, eşirtî u h.d. rizgar dikin. Bêşik her danîştîwanekî Kurdistanperest bi vê yekê dilşad u bexteware.

Qeladîzê/8.2.1992

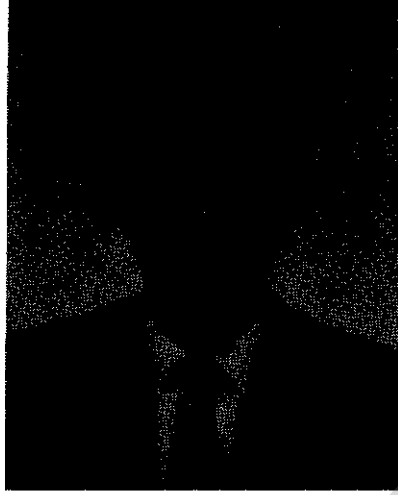
SERCAN DOZ BAHÖZ

KAHROLSUN TÜRK SÖMÜRGEÇİLERİNİN BARBAR NAMERTLİĞİ!

*Kürt Ulusunun Bağımsızlık Yürüyüşü Zaferle Taçlanacak,
Dr. MEHMET EMİN AYHAN Yoldaşımız Ölümsüzleşecektir!*

Silvan devlet hastahanesinde iç hastalıkları uzmanı olarak görev yapan Dr. MEHMET EMİN AYHAN yoldaş, 11.06.1992 günü akşamı, T.C.'nin özel savaş araçlarından biri olan kontr-gerilla faşistlerinin, evinin çevresinde kurdukları alçak pusu sonucu katledildi. MEHMET EMİN AYHAN yoldaş eşiyile birlikte bir ziyaretten dönerken, "acil hastamız var, bakabilir misiniz?" denilerek ev kapısından dışarıya çağırılarak, sokak ortasında otomatik silahlarla taranarak katlediliyor. T.C. Kuzey Kürdistan'daki barbar işgalinin ömrünü uzatmak için, politik cinayetlere, teröre, katliama ve işkenceye sığınıyor. Özel savaşı dünyada gözlemlenen en kirli, en barbar biçimiyle sürdürüyor. T.C. gibi insanlık değerlerinden bütünüyle uzaklaşan başka bir karşı devrim gücü göstermek olanaklı değildir dersek, kesinlikle abartma olmayacaktır. Çağdışı faşist boyunduruğunu Kürdistan'da devam ettirmek için halkımıza karşı açtığı savaşta hiçbir kural ve sınır tanımamaktadır. Ayrıca T.C.'nin bir başka özelliği, düşmanlığın en namertçe örneğini sergilemesinde yatmaktadır. Dr. MEHMET EMİN yoldaşın alçakça politik bir cinayet sonucu öldürülmesi yeni bir olay değildir. VEDAT AYDIN cinayetiyle kendisini açığa vuran, T.C.'nin kirli ve çağdışı yüzünü ortaya koyan sistemli politik cinayetler zincirinin ve de özel savaş siyasetinin bir halkası durumundadır.

Son iki yılda yüzlerce Kürdistan'lı yurtsever, devrimci aydın, ulusal kurtuluş savaşçısı hain komplo ve tuzaqlar sonucu katledildi. T.C. şimdiye kadar işlediği seri politik cinayetlerle 17 Şubat 1992'de Bingöl'de değerli yoldaşımız M. SABRİ KIZILKAN'ı kaçıırıp, Norşin'de şehit etti. 26 Şubat 1992'de Silvan sağlık memuru ŞEHMUZ AKINCI yoldaşımızı hain bir komplo ile fiziki olarak aramızdan ayırdı, başta Yeni Ülke, Özgür Gündem gibi gazeteler olmak üzere Kürdistan'daki basın yayın kuruluşlarının muhabirlerine yönelik seri imha hareketine devam etti. Türk sömürgeciliğinin KUKM savaşçılarına, hareketimizin üye ve taraftarlarına yönelik insanlık dışı saldırılarıyla birlikte, Kürt ulusu insanlık tarihinde bir eşine daha az rastlanabilecek bir imha hareketi yaşıyor. Bu çağdışı, çürümüş, yenilmeye mahkum sömürgeci siyasetin savaş çizgisinin sonucudur ki; gün geçmiyor Kuzey Kürdistan'da ön plana çıkmış politik şahsiyetler, aydınlar, işçi-emekçi halktan insanlar ve yurtsever esnaflar katledilmesin. Ne var ki, bugün Kuzey Kürdistan'da politik cinayetler öylesine korkunç boyutlara ulaştırılmış bulunmaktadır ki, onları politik cinayetler düzeyi ile ifade etmek olanaklı değildir. Politik cinayetler öyle bir boyutta ki, artık bir kitle katliamından daha fazla ölümlere neden olmakta, halkımıza ve ulusal kurtuluş davamıza daha kapsamlı zararlar verir duruma gelmişlerdir. T.C., sömürgeci terör, katliam politikasına; politik cinayetlerin bu akıl almaz korkunç düzeyiyle yeni bir sistem ve muhteva kazandırmıştır. Bu, sessizce bir halkı jenositent geçirme yöntemidir. Bunun adı,

adım adım gerçekleştirilen sessiz jenositent. Bu, özel savaşın yeni ve son taktiği oluyor.

Kuzey Kürdistan'da önce bizzat açığa kontrgerilla eliyle katliamlar gerçekleştirildi. VEDAT AYDIN'dan MEHMET EMİN AYHAN yoldaşa kadar uzanan bu katliamlar zinciri kontr-gerillayı yeniden aktüelleştirdi. Kontr-gerillanın devlet içinde ayrı bir örgütlenme olduğu hükümetin bunu tamamiyle kontrol edemediği propagandaları yükseldi. Ne yazık ki, sol basından bazı kesimler de farkına varmaksızın ya da uzağı görmeyen yetersiz yaklaşımı sonucu bu yanlış propagandaya hizmet sundular. Oysa kontr-gerilla T.C.'nin, Türk devletinin ta kendisidir, onun ayrılmaz bir parçasıdır. Demirel-İnönü hükümeti de bunu yönetiyor.

Son dönemlerde Hizbullah denilen bir örgütlenme yaratan T.C. ya da onun başına oturan T.C., halkımızın dini değer yargılarını en iğrenç yöntemlerle istismar ederek, halkımızı bölme, birbirine kırdırma neticesinde Ulusal Kurtuluş Mücadelesine darbe vurma yolunu denemektedir. Kendi kirli çağdışı sömürgeci emelleri için bu derece alçakan T.C.'nin bu caniyane yöntemlerinin önüne geçmek gerekmektedir. Değil Kürdistan'lı tüm siyasal güçler Kürdistan'da bulunan her insan, bu karanlık oyun, terör, katliam önüne geçmek için bir an dahi bekleme hakkına sahip olmamalıdır. T.C. Kürdistan'da hayatı ölüme tercih ettiren cehennemi koşullar yaratmakta, anarşi ve terörü çekilmez duruma getirmekte, kargaşa yaratmaya çalışmaktadır. Devrim güçleri özel savaşın bu yeni manevrası karşısında siyasal uyanıklığı yükseltmeli; onu boş çıkaracak mücadele ve yöntemleri geliştirmelidir. Devrimci eylem biçimlerinin seçiminin bu noktada oldukça önemi vardır. T.C. bu faşist sömürgeci özel savaşın son karanlık saldırısında mutlaka durdurulmalı ve durdurulacaktır. Her dara düştüğünde barbarlığın en nega-

tif sınırda bulunmasına şıgınan T.C.'nin bu nedenle, umutları, çabaları geçicidir, boşunadır. En dişi namert barbarlığı da artık sökmeyecektir.

Dr. MEHMET EMİN yoldaş 1954 yılında Mardin'in Nasaybin ilçesine bağlı Dala (Akçatarla) köyünde dokuz çocuklu yoksul bir ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu köyde, ortaokulu Nusaybin'de, liseyi Mardin'de bitirdi. Tıp fakültesinin ilk beş yılını Hacettepe'de, son yılını Eskişehir'de okudu. Hekim olarak ilk önce Ordu-Ünye'de çalıştı. Daha sonra İzmir Ege Üniversitesi Tıp Fakültesinde uzmanlık eğitimi gördü. Son bir buçuk yıldır, Silvan Devlet Hastahanesinde iç hastalıkları uzman hekim olarak çalışıyordu.

MEHMET EMİN AYHAN yoldaşın devrimci-yurtsever fikirlerle tanışması aile çevresi ve lise yıllarına dayanır. Ancak üniversite yılları olan 70'li yıllar, O'nun için Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bilinçli, kararlı militanca katılım ve yükselme yılları olur. Hacettepe ve Ankara'da devlet ve sivil faşist güçlerin ortak saldırılarının yoğunlaştığı bu zorlu yıllarda, O anti-faşist mücadelede militanca yerini aldı. Aynı yıllar, Kürdistan devrimi için de önemli dönemler yıllarıdır. Kürdistan'da aydınlar, ileri işçiler, işi-emekçi önderleri, devrimci örgütlenmelerini yaratmak için yoğun çalışıma ve mücadele söz konusuydu. MEHMET EMİN AYHAN yoldaş, M-L ile revizyonizm ve küçük burjuva milliyetçi akımları arasındaki net ayrılıkları görece, daha kurtuluş yıllarında hareketimiz KAWA'nın saflarında aktif bir şekilde yerini aldı.

MEHMET EMİN AYHAN yoldaş, gerek Ankara'da kaldığı dönemde, gerekse Kürdistan'da bulunduğu dönemde, özellikle Mardin-Nusaybin alanlarında devrimci hareketimize, KUKM'ne, çalışmalarına önemli katkılarda bulundu. Büyük bira araştırma yeteneği, olgunluğu ve kararlılığı kendisinde simgeleştirmesini bilen Dr. MEHMET EMİN AYHAN yoldaş alçak günlülü, gösterişten uzak sade kişiliğiyle çevresinde oldukça seviliyor, örnek alınıyordu. Sosyalizmi ve yurtseverliği mücadelesi ve kişiliğinden birleşen MEHMET EMİN AYHAN yoldaş, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine büyük hizmet ve katkılarda bulundu. Bugün Ulusal Kurtuluş Devrimimize en verimli ve yararlı bir dönemde, düşman, O'nu yok etmeye yöneliyorsa, bu O'nun mücadelesi, emek ve ürünlerinin T.C.'nin yüreğine saldırdığı korkudan kaynaklanıyor.

** Kürdistan Bağımsızlık Şehitleri mücadelemizde yolunuzu sürekli aydınlatan meşalelerdir!*

** Dr. MEHMET EMİN AYHAN, M. SABRİ KIZILKAN ve ŞEHMUZ AKINCI yoldaşlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yaşıyorlar!*

** Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan ve Sosyalizm!*

**KAWA-MK
Haziran 1992**

JİYAN FEREC XALİD ve BEŞ YOLDAŞIMIZ KERKÜK'TE ŞEHİT EDİLDİ

Devrimci mücadelemizde Kürdistan Devrim Şehitlerine katılan J.F.Xalit yoldaşımız, emekçi bir ailenin kızı olarak ülkemizin kalbi olan Kerkük'te 1968'de dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Kerkük'te yaptı. Daha çocuk denilecek yaşta ulusal kurtuluş mücadelesinin içinde yer alan Xalid yoldaş, kısa sürede sivrildi ve sevilen bir militan haline geldi. Öyle ki, o herkesin sevdiği BACI'sı olmuştu. Güney Kürdistan'daki hareketimizin öncel örgütlenmelerinden olan "Biruskey Kürdistan" saflarında 1988'de yerini aldı. Örgütlü mücadelede en öndeydi ve o alandaki önderlik içinde yer aldı.

Genç yaşına rağmen kendisini her alanda geliştirdi. Militan kişiliği ve savaşçı özellikleriyle 1991 Newroz Devriminde en ön saflarda faşist Bas katillerine karşı savaştı. Kerkük'te işgalcilere ilk öldürücü darbeyi vuran 200 kişilik öncü birliğin içinde yer aldı. Ve beş yoldaşımızla birlikte

Kürdistan Bağımsızlık Şehitlerinin arasına 1 Nisan 1991 tarihinde katıldı.

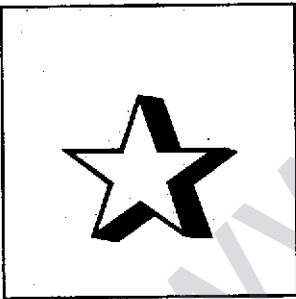
Hareketimizin Güney Kürdistan örgütlenmesini oluşturup, mücadeleyi genişlettiği 90 süreci ve sonrasında saflarımızda yer alarak, her alanda mücadele etti. O mücadelesiyle Kürdistan Kadınının özgürlüğe ve kurtuluşa uzanan savaşının sembolü haline geldi.

**KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK ve
KURTULUŞ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!**

Anısı mücadelemizde yaşatılacak, uğruna mücadele ettiği, Bağımsız, Birleşik, Demokratik ve Sosyalist Kürdistan davası zafere ulaşacaktır.

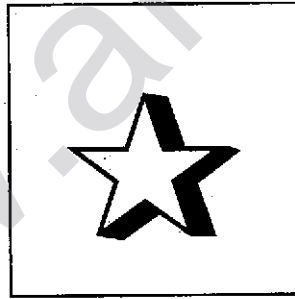
KAWA

GÜNEY KÜRDİSTAN KOMİTESİ

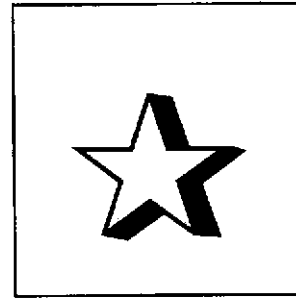

HASAN HARPUTLU

Ağustos 1978'de Ankara'da sivil faşist güçler ve kontr-gerilla tarafından öldürüldüler.

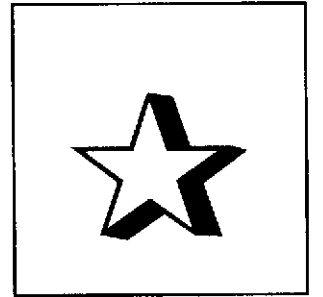

KEMAL BİNİCİ

MAHSUN ASLAN

Haziran 1980'de feodal-faşist güçlerce katledildi.

KASIM ARSLAN

Ağustos 1982 Diyarbakır zindanlarında işkence ile öldürüldü.

**BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK VE
SOSYALİST KÜRDİSTAN UĞRUNA TOPRAĞA DÜŞEN
ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR!**

ENTERNASYONALİST ÇİZGİ VE SOSYAL-ŞOVEN YANSIMALAR ÜZERİNE GECİKMİŞ BİR TAVIR

Setxan DOZ

Özellikle, emperyalizm dönemiyle birlikte belirgin hale gelen, ezilen halkların devrimci mücadelesi ve ona karşı tavır, aynı zamanda gerçek enternasyonalist çizgi ve "sosyalizm" maskesi takmış sosyal-şoven siyasetin de ayırtecisi olmuştur. Gerek Lenin'in II.Enternasyonal oportunistlerine, gerekse de bir bütün olarak III.Komünist Enternasyonalin yürüttüğü tüm ideolojik-siyasi mücadelenin sürecine bakılırsa ağırlıkta olanın, sömürge ve bağımlı halklar sorunu olduğu rahatlıkla görülebilir.

Politik bir sorun olarak ulusal harekete karşı tavır, komünistlerin siyasal mücadelelerinde daima önde tuttukları, kendileri ile egemen burjuvazi başta olmak üzere, her türden burjuva çizgi arısına hat çektikleri bir alan olmuştur. Pratiğin konusu olduğu içindir ki, sosyal-şoven çevrelerin "ezilen ulusların kurtuluş hareketlerini destekliyoruz" deyip, "sonra da , ama, fakat, lakin, ancak," diyerek, işi yokuşa sürüp, kıvırmalarına müsaade edilmemiştir. Ülkemizdeki gelişmelerle birlikte, uluslararası alanda bize bu konuda oldukça geniş ve derin bir ideolojik-siyasi miras bırakılmıştır. Ve bugün gelinen yerde artık, sözde keskin "enternasyonalist" geçinip, pratikte sosyal-şoven çizgi izlenilmesine, bu çizginin komünizm adına, halkların kardeşliği adına savunulmasına izin verilemez.

Türkiye Sol Hareketi, öteden beri sosyal-şoven hastalıklardan kurtulamamış ve her önemli dönüm noktasında sosyal-şovenizm tezahür etmiştir. Gerçi geçen 70 küsur yılda, sol birçok alanda kendini geliştirmiş, burjuvazi ile arasına derin hatlar çekmiştir. Tüm hata ve eksikliklerine rağmen, M.L.'e doğru evrimleşen siyasi yapılanmalar ortaya çıkmıştır. Ancak, öteki alanlarda meydana gelen gelişmeleri, sol bir bütün olarak, ulusal sorunda göstermemiş, aksine, ısrarla geleneksel çizgi korunmuştur. Gerçi dış gerçevede, görüntüsel planda bazı değişiklikler yapılmıştır. Yapılmıştır ama, öz yine aynı kalmıştır. Buna, vitrinsel değişiklikle diyebiliriz. Sosyal-şovenizm öylesine yaygın ve bulaşıcı bir hastalıktır ki, zaten hastalıklı olan bünyeleri etkisi altına almakta ve kötürümleştirmektedir. Siyasal yapıların deyim yerindeyse genlerine ka-

dar işleyen bu hastalık, kalıtımsal yolla, sonraki nesillere de aktarılmaktadır. Bugün tekrarlanan da budur ve 'bazı olumlu gelişmeleri saymazsak) "sol"un hastalığa karşı bağımsızlığı bulunmamaktadır. Aksine tarihsel mirasın getirdiği alışkanlıkla, rahatlıkla mikrobu kapmaktadırlar.

Kürdistan'da Körfez Krizi ve sonrasında meydana gelen hızlı gelişmeler, sosyal-şoven ruhlarda hareketlilik getirdi. Değiştiğini ve hatalarından arındığını iddia edenler, eski nakaratları tekrarlamaya başladılar. Bunun tipik örneği olarak TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi) üzerinde durmak gerekiyor. Sosyal-şoven çizgiyi en pervasız ve tutarlı savunan bu çevre oldu. Onlar ne kadar Türkiye'de ipliği pazara çıkmış sosyal-şoven çevrelere küfür ettilerse, o kadar söz konusu çevrelerin tezlerini "Leninizm" cila-sı ile savundular. Bu çevre , bir yandan Şefik Hüsnü'den, 70'li yılların yarısına kadar, sosyal-şovenizmi bir bütün olarak red ettiklerini söylüyorlar, öte yandan TKP'nin çakar-almaz silahları ile ulusal harekete, özel olarakta Kürdistan'daki komünist hareket KAWA'ya saldırıyorlar. Sonuçsuz ve sorumsuz bir çaba olmasına rağmen, ibretlik olması açısından tavrıları üzerinde durmak gerekiyor.

KÜRT HALKI NERELİDİR?

Ara başlık şaşırtıcı gelebilir. Normalde, artık burjuvazisin de siyasi literatürüne girdi, Kürtler esas olarak kendi anavatanında, Kürdistan'da yaşıyor. İşgalcilerin tüm baskı, katliam, asimilasyon, sürgün ve jenosid çabalarına rağmen Kürt halkı ve Kürdistan, tarihten, dünya arenasından silinemedi. İşgalciler ısrarla, Kürdistan yerine Türkiye, İran, Irak ve Suriye dediler. Kürtler, azgın ırkçılık dönemlerin de Arap, Türk, ya da Fars sayıldılar. İç ve dış şartların zorladığı koşullarda ise, İranlı, Iraklı, Türkiyeli, Suriyeli Kürt oldular. Bu haliyle fazla mazhuru da yok. Hatta, sosyal-demokrat akıl hocaları, (içlerinde kendilerine sosyalist diyenler de var) bunu "kültürel zenginlik, Anadolu'nun etnik mozayigi" olarak olumladılar.

Bu durum karşısında, egemen ulus tutarlı demokratlarının, komünistlerinin,

görevi, Kürtlerin, ulus olarak üzerlerinde yaşadıkları bir toprak parçası tarihsel olarak şekillendikleri bir ülkeleri olduğunu, işgale uğrayıp, parçalanmasına rağmen Kürdistan'ın olduğunu savunmaları gerekir. Kürt ulusal sorununda doğru devrimci ve demokratik bir tavır alabilmek için, Kürtlerin ulus olarak üzerleride yaşadıkları Kürdistan gerçeğini görüp, ona göre davranmak gerekir. Bütün bunlar şüphesiz bilinen şeyler ve bugün mücadelenin, siyasal-teorik seviyenin geldiği noktada, bunları tekrarlamak, belkide sorunlara geriden başlamak olabilir. Yine de zorunlu kaldık. Çünkü; TDKP yazarları, Kürdistan gerçeğinin üzerini örtmeye, Kürt ulusunun, Türkiyeli, Iraklı, İranlı, Suriyeli göstermeye çalışarak, oldukça geri ve şoven bir konuma düşüyorlar. TDKP'nin "Kürdistan Örgütü"nü yayın organı olan "Denge Şores", özel bir itina ile Kürt ulusunun, Irak'a ya da Türkiye'ye havale ediyor. Güney Kürdistan'daki mücadeleden bahsederken, "Irak Kürt halkı", yada emperyalizmin Irak'a yönelik planlarından bahsederlerken "Irak Arap ve Kürt halkı" diyor. Burda söz konusu olan bir dil sürçmesi, kelime hatası değildir. Söz konusu olan, yazarların Irak'ı, bir ülke olarak görmeleri, Kürdistan gerçeğini gözardı etmeleridir. Soruna böyle yaklaşmak, resmi ideolojinin dışına çıkmamaktır.

Ama sorun, kavramlar düzeyinden çıkıp, siyasal anlayışlar sorununa kaymıştır. Siyasal sonuçları ise katıksız sosyal-şovenizmdir. Yazar, Kürtleri Irak'ta, Irak ülkesinde yaşayan, Irak'a ait bir halk olarak görmektedir. Yazar'a Kürtlerin 'Irak'ın Kürt halkı' değil, Kürdistan'ın Kürt halkı olduğunu hatırlatmayı gereksiz görüyoruz. Gereksiz görüyoruz, çünkü, yazarın, bunları daha ağır hatalı ve sapmaları bu sorunu gölgede bırakmaktadır.

"IRAK'IN TOPRAK, BAĞIMSIZLIĞI" VE "KÜRT HALKININ ULUSAL ÖZGÜRLÜK SORUNU"

Emperyalist ceple ile, Kuveyt petrolleri üzerine dalaşan Saddam faşisti, Kuveyt'i emperyalistlere kapturmakla kalmadı, kendi paçasını da emperyalistlere kaptırdı. Zaten, Saddam, ya da Irak Arap

burjuvazisi, egemenleri emperyalistlerin bölgedeki en iyi müşterileri, dostları idi. Aralırının bozulmasının nedeni, Saddam'ın biraz ileriye giderek, efendilerinin etki alanına müdahale etmesiydi. Körfez Savaşında, savaşan her iki tarafta gerici çıkarlar, etki ve nüfuz alanları için savaşıyorlardı. Savaşan bir tarafın küçük olması, bir şeyi değiştirmez. Emperyalistlerin Arabistan çöllerinde, özgürlük değil, petrol ve üstünlük aradıkları tamamıyla doğrudur. Bu konunun altını çizip, anti-emperyalist çizginin zayıflamasına müsaade etmemek gerekiyor. Ki KAWA, emperyalizmin niyet ve yönelimlerini, emperyalist siyasetin sonuçlarını önceden olduğu gibi Körfez Savaşında da açığa çıkartmış, teşhir etmiş ve ona karşı mücadele etmiştir. Pratik ve teorik hattımız bu konuda nettir, ama sorunu bu kadar koymak eksiktir. Ve tutarlı anti-emperyalistlik te değildir. Zira, Arabistan çöllerinde Saddam'da özgürlük değil, petrol ve üstünlük aramaktadır. Saddamla, emperyalist cephe arasındaki savaş, böyle değerlendirilmelidir. Paylaşım için yürütülen bir savaşta, orduların nerde olduğu fazla önemli değildir. Önemli olan, orduların ne için savaştığıdır. Cephede, sınır hatları değişebilir, bu değişimle birlikte savaşın niteliğininde değişmesi için, savaşa yön veren siyasetin de değişmesi gerekiyor.

Bu bağlamda, Saddam ve emperyalistlerin Kürdistan'da (Güney'de) yürüttükleri dalaşa gerici bir dalaştır. Emperyalistlerin etki ve nüfuz alanı peşinde koştukları ne kadar doğru ise, Saddam'ın Kürdistan'da kendi egemenliğini, sömürgeci varlığını korumak istediği de o kadar açıktır. Burada da Irak gericiliği açısından, "anti-emperyalist" bir tutum değil, paylaşım siyaseti söz konusudur. Siyasal demogogların, ABD'nin büyüklüğü ve Irak'ın küçüklüğü üzerine yürüttükleri yaygara için özünü değiştirmez.

Körfez Savaşında tutarlı anti-emperyalist tavır, tutarlı demokratik tavır ve gerçek komünist tutum, emperyalist işgalciliğe, Irak işgalciliğine, ikisine birden karşı çıkmaktır. Emperyalizme karşı, Irak'ın "toprak bağımsızlığını" (toprak bütünlüğünü anlamına gelir)savunmak, Irak'ın Kürdistan işgalini savunmaktır. Vu bu da sugötürmez bir şekilde gerici bir tavidir. Peki, TDKP ne diyor, ona bakalım:

"Bugün Irak'ın toprak bağımsızlığının savunulmasıyla, Irak Kürt halkının ulusal özgürlüğü sorunu birbirlerini tamamlayan 'komple' bir sorun halinde-dir."(1)

Nasıl olacak bu iş, yazarlar bunu bize açıklıyorlar. Doğrusu açıkladıklarında da, "Kürt halkının ulusal özgürlüğün'den eser kalmıyor. "Irak'ın toprak bağımsızlığını" savunmaya başlarsan, bu seni otomatikman, Kürdistan'daki Irak işgalini onaylamaya götürür. Kendi kaderi-

ni tayin hakkını savunma ise boş bir palavra olarak kalır. Kürtlerin ulusal özgürlüğünü tutarlı olarak savunabilmen için. "Irak'ın toprak bağımsızlığını" parçalaman gerekiyor. "Bağımsızlık" kelimesi, yazarın hoşuna gidebilir. Ne varki, bu hem Kürt halkı açısından işgalciliği içeriyor, hem de "toprak bağımsızlığı" binbir bağla dünya kapitalist sistemine eklenmiş durumda. Yazar'ın bu bakış açısı. Kürt halkına Irak gericiliğini hedef olmaktan çıkartıyor, onun yerine Irak'ı işgal eden emperyalizmi koyuyor. Kürt halkından istenenler şunlar;

"Kürt halkı, Irak'a dış müdahalelerin son bulmasını istemeli ve işgalcilere karşı mücadele etmelidir."(2)Yazarın niyetinin, tam olarak anlaşılması için, devamında söylenenleri de aktarmak gerekiyor.

"Kürt işçi ve emekçileri, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda bir mücadele çizgisinde yürümeli, silahlarını en başta, kendi toprakları da sayılması gereken Irak topraklarını işgal eden emperyalistlere yöneltmelidirler."(3)

Gördünüz mü? "Kürt işçi ve emekçileri"nin "sınıf çıkarları" neymiş. Öncelikle Irak topraklarını işgal eden emperyalistlere karşı mücadelesi. Yani, Irak gericiliğine karşı mücadelenin paydos edilmesi, en iyi halde ikinci plana atılması. Bunun Kürt işçi ve emekçi sınıflarının sınıf çıkarları ile ne ilişkisi olabilir. Kürt işçi ve emekçileri, kendi bağımsız çıkarlarını savunabilmeleri için, öncelikle ülkesini işgal eden Irak (burda Güney Kürdistan için söylüyoruz) gericiliğine karşı mücadele edeceklerdir. Kendi bağımsız sınıf çıkarlarını savunabilmek için, kendi ülkelerindeki işgali kırmaları gerekiyor. Irak'ta emperyalist işgal kırılrsa, Kürt halkının siyasal durumunda, ekonomik hayatında, bir değişiklik olacaktır. Olumlu anlamda hayır. Hatta, emperyalistlerle olan rekabetini ikinci plana atan Irak işgalciliği bütün gücüyle Kürdistan'a yönelecektir. Bu açık değildir. Kürt halkı elbette emperyalist hile ve tertiplere, yayılmacılığa karşı mücadele etmelidir. Bunun yolu, öncelikle, Kürdistan'daki işgalin kırılmasından geçiyor. Emekçilere düşen, anti-işgalci mücadeleyi, anti-emperyalist bir hatta yürütmek, bağımsızlık çizgisinde yürümektir. Yazar, "önce Irak", işgal eden emperyalistler "Kürdistan'da gerçek anti-işgalci mücadeleyi saptırmış oluyor. Bunun akabinde "Saddam rejimine karşı mücadeleden" bahsetmesi bir şeyi değiştirmez.

TÜRK DEVLETİ Mİ? TÜRK-KÜRT DEVLETİ Mİ?

Burjuvazi, bir yandan Kürtleri yillarca inkar etti, ortadan kaldıramayınca

'dağlı Türk'e dönüştürdü, mızrağın çuvala sığmadığını görünce, Türkiye'de her hakka sahip olarak gösterdi. Öyle ya, Kürt kökenliler, milletvekili, askeri egemen, sivil yönetici olabiliyorlardı. "Tabii Türk olarak". (Gerçi, Türkiyeli Kürt olarakta olabilirler) Biz burjuvaziden devletin sınıfsal içeriğini ve ulusal rengini açıklamayı bekliyoruz. Buna sınıf çıkarları, siyasal konuları izin vermez.

Devrimciler açısından açık olan, Türkiye'deki devletin, egemen sınıfların devleti olduğudur. Yanlız, bu egemen sınıfların adlandırılması Türkiye Sol'un da bir hayli değişiktir. Biz Türk kapitalist-burjuvazisi ve toprak egemenlerinin devleti diyebiliriz. Kapitalist-burjuvazinin içine bürokrat burjuvazi de dahildir.

İkinci konuda ise, Kürdistanlı devrimciler ile, Türkiyeli devrimciler arasında fikir birliği yoktur. Biz, Türkiye'deki devletin ulusal renginin Türk olduğunu, Türk ulusu dışındaki ulus ve azınlık milliyetlerin bilakis bu devletin ulusal zulmünün hedefi olduğunu vurguluyoruz. Kürdistan'da Türk Devleti, işgalci, yabancı bir güçtür. Tümüyle Türk hakim sınıflarının çıkarları temsil edilmektedir. Kürtler, devlet mekanizmasında sömürgecilere uşaklık etmekte, işgal kurumlarında çalışmaktadırlar. Aslında işgalci tüm ülkeler, işgal ettikleri ülke halkını, askeri-siyasi aygıtının içine alarak onu hem kontrol etmek istemişlerdir, hem de o halkın insan gücünden, potansiyelinden yararlanmışlardır. Hatta kimi sömürgeciler, işgal ettikleri ülkelerde kukla rejimler de kurmuşlardır. Kürdistan'da şu anda "yerli" kukla bir rejim yoktur. İşgalcilik, tüm kurum ve kuruluşlarıyla işin başındadır.

TDKP yazarı aynı fikirde değildir. Ona kalırsa "devlet Kürt ve Türk devleti"dir. "... Kürt komünistleri ve işçileri açısından ulusal özgürlük sorununu işçi sınıfının demokrasi programına bağlama ve aynı devlet birliği içindeki bütün uluslardan işçilerin ve halkın özgür birliğini savunmada; ve Kürtulusal özgürlük mücadelesini emperyalizme Türk ve Kürt egemen sınıflarının devletine karşı işçiköylü (halk) devrimi mücadelesine dönüştürme de ifadesini bulur."(4)

Şimdi bu tavrın sosyal-şoven bir çizgiden farkı var mıdır? Yazar, soruna "komünist" açıdan baktığını iddia ettiği için devleti "egemen sınıfların" devleti olarak göstermektedir. Buraya kadar normaldir de. Ama sonrasında, bu devleti Kürt ve Türk Devleti'ne dönüştürmektedir. Yazar, ben Kürtlerin değil, "Kürt egemenlerinin" dedim demesi bir şeyi değiştirmez. Çünkü, Türkler açısından da yazarın dediği, "Türk egemenleri"dir.

Türk Devleti'ni, "Kürt ve Türk egemen sınıflarının Devleti" olarak görmek, onun Kürdistan'daki işgalci ve

imhacı karakterini gizlemek demektir. Bu tavrıyla, yazar resmi ideolojiye oldukça yaklaşmıştır. Kürt egemenleri, ulusal hain olarak, Türk Devletinde yer almaktadırlar. Devlete, Kürt egemen sınıfı olarak damgasını vurmamaktadırlar. Sömürgeci devletin Türklemiş, "Kürt" uşakları olarak, sömürgeci çarkın içinde yer almaktadırlar.

Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları, Kürt kimliğini, koruyup o doğrultuda hareket ettiği oranda, Türk Devleti'nin hedefi olmaktadır. Türk Devleti'nin, örneğin; Kürdistan'da sözüm ona, toprak reorunu savunması bu yüzdendir. Kemalistlerin, Kürdistan'da "feodalizme karşı mücadeleleri", Kürt ulusal kimliğine yönelik bir mücadeledir. Egemen sınıf açısından da, devletin rengi Türktür. Türk burjuvazisinin, egemenlerinin devletidir. Bunu, çarpıtıp, milli zulmün, işgalciliğin işini kolaylaştırmamak gerekiyor.

Yazarın bu tavrının tarihsel kökleri vardır. Zira, yazar, "küçük-burjuva devrimciliğinden, komünistliğe geçtiğini" iddia ettiği yıllarda, hepten pusulayı şaşırmıştır. Bugünkü tavrın anlaşılması için, ona kaynaklık eden tarihsel dayanakların açıklanması gerekiyor. Aşağıda, aktarılanlar okunduğunda, o günden, bu yana pek birşey değişmediğini, sosyal-şoven görüşlerin ısrarla korunduğu rahatlıkla görülebilir. "Kürdistan'da Türkiye'nin diğer bölgeleri gibi, genel olarak yarı-sömürge olan Türkiye'nin bir bölgesini oluşturur."(5)

"Kürdistan, Türkiye'nin bir bölgesi" olunca, Türk Devleti'de Kürt ve Türk Devleti olur. Olur da, bunun komünistlikle alakası olmaz. Üstelik yazar, bir de "Kürt komünisti" olduğunu iddia ederse, işler iyice saçmalasın. Yukardaki, görüş açısının, Türk işgalini meşrulaştırıp, gerçeği gözlerden gizlediğini, sömürge tespiti kurtulayım derken, egemen ulus burjuvazisinin çizgisine yazarları yaklaştırdığı tüm çıplaklığıyla orta yerde duruyor.

Bir noktanın altını çizmek gerekiyor, "ortak devrim", "ortak örgütlenme", ulusal kurtuluş görevlerinin inkar edilmesi, bu tür tespitlerin, mantıki sonucudur. Eğer, "sınıf kardeşliği ve örgütlenmesi gibi gerekçeler yerine, yukardaki bakış açısı sağa-sola eğip-bükmeden savunulursa, tartışmalar daha sağlıklı yürüyecektir. Yoksa, ilgili-ilgisiz yere, Türkiye Sol Hareketinin çokça yaptığı gibi Lenin'den alıntı yapmakla, gerçekler gizlenemez. Aslında, Lenin hiçbir şekilde sosyal-şovenizme kanıt ve tanık olarak gösterilemez. Lenin'in bir devlet içindeki çeşitli uluslardan işçilerin bir partide örgütlenmesi tezi, mekanik olarak Kürdistan'a uyarlanamaz. Hele, Türkiye Sol Hareketinin yaptığı gibi hiç uyarlanamaz.

Lenin'in çizgisi her ülkede proletaryanın, ulusal kökenine bakılmaksızın kendi sınıf örgütlerinde örütlenmesidir. Kürdistan bir ülkedir. İşgal edilmiş, dörde parçalanmıştır. Kürdistan proletaryasının ilk görevi işgali kırmak, demokratik ve ulusal görevleri çözmektir. Bu sürecin sosyalizme bağlanması için proletarya, mutlaka mücadelenin başına geçmelidir.

BİRLEŞİK KÜRDİSTAN'IN KURULMASI KİME ZARARLIDIR?

Artık, güncel olarak tartışılıyor, emperyalistler ve yerel eemenlerin, bölgedeki sömürgeci devletlerin, Kürt sorununda anlaştıkları ana konulardan birisi, bölge haritalarının değişerek, bir Kürt Devleti'nin kurulmasının mümkün olmadığı ve yanlış olduğu, bağıntılı olarak ikincisi, Kürt sorununu tek tek devletlerin bir iç sorunu olarak gösterilmesi ve bu sünuca mahkum edilmek istenmesidir.

Kürdistan'ın parçalanması, bu parçalanmışlığın bugünkü uluslararası düzeyde korunup-desteklenmesi olgusu Kürt burjuva ve küçük-burjuva akımlarının önemli bir bölümünü etkilemekte, statükoya boyun eğmektedirler.

Bugün, Birleşik Kürdistan fikrini en kararlı olarak Proleterya Hareketi KAWA ve bazı devrimci akımlar savunuyorlar. Kürt burjuvazisinin uzun vadeli sınıfsal çıkarları kendi önderliğindeki Birleşik Kürdistan'dan yana olmasına rağmen, bugünkü güç dengelerinde yetmiyor. En iyi halde kendi deyimleri ile "gönülde ve halde" bu emeli yaşıyorlar.

Proleterya Hareketi, Kürdistan'ın sosyal, ekonomik, tarihsel sürecinin bir bütün olarak tahlil edilmesinin sonucu olarak bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan ve Sosyalizm hedefini ortaya koyuyor. Bu yaklaşım, gerçekleştiği oranda bölgedeki gerici statükoyu alt-üst etmele kalmıyor, emperyalist-kapitalist dünyanın çıkar ilişkilerini de derinden yaralıyor.

Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan, sıradan bir Kürt Devleti değildir. Emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı, feodalizme ve sömürgeciliğe karşı, proletaryanın öncülüğünde bir emekçi cumhuriyettir. Sosyalizme geçmenin eşiğidir. Aynı zamanda Dünya Devrimci Hareketinin yeniden yükselmesinin, güçlü bir merkezde toplanmasının zeminini de yaratabilir. Devrimci hareket ve ezilen halklar için güç ve esin kaynağı olabilir. Öteki şeylerin yanında, her renkten burjuva-gerici koronun Bağımsız-Birleşik-Demokratik Kürdistan'a karşı çıkmalarının, başta gelen nedeni budur. Belirtilmeli ki,

birçok siyasal gözlemcininde tespit ettiği gibi Kürt halkı ulusal hareketi giderek, Birleşik bir Kürdistan hedefine doğru yöneliyor. TDKP'yi rahatsız eden de bu gelişmedir. Onlar endişelerini, sosyal-şoven ön yargıların depreştirdiği korkularını gizlemiyorlar;

"... Kürdistan'ın, farklı bölge devletleri sınırları içindeki parçalarının bölge devletlerinden ayrılarak "Birleşik Kürdistan'ın kurulmasını öngören çizginin verilebileceği zarar..."(6)

Sosyal-şoven niyet ve düşünceler ancak bu kadar açıkça ifade edilebilir. Kürdistan'ın, farklı bölge devletlerinden ayrılması ve birleşmesi, gerçekte kime zarar verir. Bu olayı sonuçları ile düşünelim. Önce, Kürdistan'ı işgal eden sömürgeci devletlerin çıkarları gerici egemenlikleri derinden sarsılır. Sömürgeciler yalnızca Kürdistan'da egemenliklerini kaybetmekle kalmazlar, kendi ülkelerinde de ayakta kalmaları zorlaşır. Türkiye, Suriye, Irak, İran devrimci hareketinin işi kolaylaşır, düşmanı zayıflar, önü açılır. Marx'ın İrlanda bağlamında söyledikleri de bu doğrultudadır; "İrlanda'dan kurtulmadığı sürece, İngiliz işçi sınıfı asla herhangi bir başarı gösteremeyecektir. İngiltere'de İngiliz gericiliğinin kökleri... İrlanda'nın byunduruk altında tutulmasında yatmaktadır."(7)

İkinci olarak; bölgedeki gerici statükodan büyük yararları olan emperyalist ilişkiler ağı alt-üst olur. Orta-Doğu'nun stratejik konumu, petrolün denetimi emperyalistler tarafından zorlaşır. Emperyalist ceprede çok önemli bir yarık açılmış olur.

O halde TDKP'nin korkusu niye. Bu ne menem "komünistlik"tir böyle. TDKP, kimlerle aynı cepheye yaklaştığının farkında mıdır? Kürt milliyetçilerinden, Kürt burjuvasından kaçayın derken, sömürgeci burjuvazinin siyasal istemlerine kapılanmaktadır. Ve bu yolun sonu uçurumdur. Bizden hatırlatması.

TDKP'li arkadaşlar okudukları kitaplardan bilmeleri gerekiyor. ulusal sorunda "birlik, birlik" diye nakarat tumak her derde deva değildir. Hele, bunun marksistlikle hiçbir alakası yoktur. Bizim ulusal sorundaki anahtarımız nedir? M.L. klasiklerden açkılıyalım.

"Ulusal sorun ancak, kendi gelişmeleri içinde incelenen tarihi koşullarla bağıntılı olarak çözülebilir.

Bir ulusun içinde yaşadığı iktisadi, siyasi ve kültürel koşullar, sorunun, yani şu yada bu ulusun nasıl örgütleneceği, gelecekteki anayasasının hangi biçimi alacağı sorunun karara bağlanması için var olan biricik anahtardır."(8)

Ya da: "Herhangi bir toplumsal

sorun incelendiğinde, o sorunun, belirli tarihsel sınırlar içinde formüle edilmesi ve eğer özel olarak bir ülke söz konusuysa (örneğin belli bir ülke için ulusal program gibi) o ülkeyi öteki ülkelerden aynı tarihsel dönem içinde ayırdeden özelliklerin hesaba katılması, marksist teorinin kesin bir gereğidir.”(9)

Peki TDKP'nin, "marksist teorinin kesin bir gereği" olan bu somut bakış açısı ile bir ilgisi varmıdır? Örneğin; Kürdistan'ın işgal edilmesi, her türlü ulusal varlığının ayaklar altına alınarak inkar edilmesi, parçalanması olgusunu göz önüne almış mıdır? Hayır, o bunlardan en iyi halde ayrıntı ve ajitasyon olarak bahsetmektedir. Bütün bu siyasal olguların, program, taktik ve örgütlenmeye getirmesi gereken farklılıkları görmez, görülmemesi için özel bir çaba harcar, hem de M.Lenizmi kendine kanıt ve tanık gösterme çabası ile.

Kürdistan'da yaşayan, Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin sadece "aralarında dil, tarihin belli bir dönemi için tarih ve kültür birliği olan ve duygu bağları bulunmuyor"(10), aynı zamanda aynı topraklar üzerinde, aynı siyasal koşullarda, ekonomik şartlarda yaşıyorlar. Gösterilmek istendiği gibi, yalnızca tarihin belli bir dönemi için tarih ve kültür birliği bulunmuyor, bugünde tarih ve kültür birliğini koruyor. Yazara kalırsa, Kürtler zorla tutuldukları devletler içindeki halklarla kardeşleşmekte, ama, birbirlerinden ise ayrılmaktadırlar. Arkadaşlar eğer M.L. olma iddialarını korumak istiyorlarsa, Ecevitvari düşünmekten kendini kurtarmalıdır. Bıraksınlar da Birleşik Kürdistan'dan gericiler ve emperyalistler kendi zararlarını hesaplasınlar. Halkların özgürce kardeşleşmeler için, vazgeçilmez ilk temel ve ön koşul, hiçbir kısıtlamaya uğramaksızın, özgür olmalarıdır. Her türlü ulusal ön yargının, ulusal dar görüşlülüğün kaynağı olan, ulusal baskının her türünün ortadan kalkmasıdır.

Birleşik Kürdistan'ın red eden TDKP yazarları, yerine neyi koyduklarını ise şöyle açıklıyorlar;

"Kürdistan bölgeleri birbirlerinin gelecekları hakkında karar veremezler. Bu bölge halkları kendi gelecekları için özgürce kendileri belirlemek zorundadırlar. Bu ise, aynı devlet birliği içindeki işçilerin ve halkların birliği ve ortak düşman emperyalizme ve tüm milliyetlerden iç gericilere karşı ortak örgütlenme, ortak mücadele anlamına gelir. Partimizin savunduğu çizgi de işte bu çizgidir.”(11)

Yazar, yine sapla-samanı birbirine karıştırmış. Kürdistan halkının zorla bölünmesini öylesine kanıksamış ve meşrulaştırmış ki, bir halkın kendi kaderini kendisinin belirlemesini, bölgelere

ayırması, Bugüne kadar bilindiği kadarıyla marksistlerin, tutarlı demokratların ulusal sorunda savdukları temel şiarlardan birisi ulusların kaderlerini tayin hakkıdır. Yazar ise, bunu kaşla-göz arasında "bölge"lerin kendi kaderlerini tayin hakkına dönüştürüyor. Kürt ulusu, önce tek tek devletlerin içine hapsediliyor, sonra dört ayrı ulus varmış gibi, dört ayrı kaderini tayin hakkı savunuluyor. Bunun anlamı ise, hangi devletle birlikte ise, o birliğin korunması oluyor. Tabii, bunun özgürce belirleme ile ilgisini, biz anlayamadık. Anlayan varsa TDKP yazarına anlatsın. Ayrıca "ortak düşman emperyalizm ve tüm milliyetlerden iç gericilik" diyerek, işgalci egemenler ön sıradan orta sıraya çekiliyor. Böylesi bir tespitle, ilhaka uğramış bir ülke ile, ilhaki gerçekleştiren ülke arasında, program, taktik, örgütlenme düzeyinde hiçbir farkta kalmıyor. Kalmayınca da, yazarın M.L. le bu konuda uzaktan-yakından ilgisi olmadığı daha iyi görülüyor.

Yazarın aksine Lenin şöyle der:

"Proletaryanın, ulusların baskı altında tutulması sorununa ilişkin tutumu, ezen ve ezilen uluslarda aynı mıdır? Hayır, aynı değildir. İktisadi, siyasî, ideolojik, manevi vb. bakımdan aynı değildir.

Bu ne anlama gelir?

Aynı hedefe (ulusların kaynaşması hedefine) farklı başlangıç noktalarından, birinin şu yolda, ötekinin bir başka yolda yaklaşması anlamına gelir.”(12)

Bunlarda ise ezen-ezilen ulus ayrımı ortadan kalkmıştır. Türk halkının, önüne koyduğu görevle, Kürt halkının önüne koyduğu görev aynıdır. Kürdistan'daki ittifaklar, mücadele ve görevler ile, Türkiye'deki aynı olursa, nerde kaldı ezen-ezilen ulus ayrımı. Devrimci olmak için, kelime düzeyinde, durmadan "devrim, sosyalizm, sınıf" diye tekrarlamak yetmiyor. Bütün bu kavramları yerli-yerine oturtup, siyasal arenada canlandırmak gerekir. Bunun yolu ise, her ülkenin sosyal, ekonomik, tarihsel, ulusal farklılıklarını dikkate alan, somut bir program oluşturmaktan geçer. Bu olmadımı, yapılan çoğu kere devrimci lafazanlıktır. Devrimci lafazanlık, keskin görünmesine rağmen, oyalamanın dışında bir rol üstlenemez.

Yukarıda söylediklerinden hızını alamayan TDKP yazarı, Birleşik Kürdistan konusunda son hükmünü veriyor;

"Bugün bazı Kürt burjuva-feodal çevrelerinin, bazı küçük-burjuva akımlarının "Birleşik Kürdistan" diye ortaya attıkları sloganın belirlediği çizginin hemen yukarıda ortaya koyduğumuz çizgi olmadığı açıktır. (Yukarıda ortaya koyduğumuz çizgiyi okuyucuya sunduk B.N.) Ve dar milliyetçi bir çizginin sloganıdır. İşçilerin,

emekçilerin ve emekçi halkların birliğine ve çıkarlarına değil, burjuva ve feodal-burjuva sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir.”(13)

Ulusların özgürce kaderini belirlemesi ve bunun sonucu olarak sömürgelelerin, bağımlı halkların bağımsızlaşması, neden, "emekçi halkların çıkarına" olmasın? "Dar milliyetçi" olmamak için, mutlaka ezenulusla birliğini savunmak gerekiyor? Norveç, İsveç ayrılığında, Norveç ayrılığını destekleyen, Norveçli proyetaraya, "dar ulusalcı" mı olmuştur? Bu bakış açısı Marx'ı da "dar milliyetçi" ilan edebilir. Marx'ın İrlanda bağlamında söyledikleri, temelde ayrılıktır, ya da; yukarıdaki bakış açısı ile "emekçilerin bölünmesi"dir. Yazarın kendi milliyetçi sapmasının boyutunu ortaya koymak için Marx'ın tavrını mümkün olduğunca bütünsel olarak aktaralım;

"... İngiliz işçilerine neyi öğütleyeceğiz? Benim kanımca onlar bildirilerinde, ayrı bir madde halinde, Birliğe karşı çıkmalıdır" (yani İrlanda'nın Büyük Britanya'dan ayrılmasını desteklemelidirler) "kısaca, 1783'te olanı, yalnızca daha demokratik ve o zamanın koşullarına uygun hale getirmektir. Bu, bir İngiliz partisinin programına konabilecek olan biricik legal ve bu yüzden de tek olanaklı olan İrlanda kurtuluşu istemi biçimidir. İki ülke arasında, sırf kişisel bir birliğin devam edip edemeyeceğini ilerde deneyim göstermelidir..."

"İrlanda'nın muhtaç oldukları şunlardır;

1. Kendi hükümetleri (self-government) ve İngiltere'den bağımsızlık
2. Bir tarım devrimi..."(14)

EMPERYALİST PARMAK HİKAYESİ

Artık moda oldu, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin dışında herkes "anti-emperyalist" Kürt siyasal hareketleri ise hep "emperyalizmin uşağı" oluyorlar. Eskilere dayanan bir terane. Kemalist burjuvazi, bir yandan emperyalistlerin desteği ile, Kürt isyanlarını batırıyor, öte yandan ise "İngiliz parmağı" diye, Sovyetlere blöf yapıyor. Bu kemalist gelenek miras olarak Türkiye'de iyice yerleşti. Komünistinden, gericisine herkes Kürdistan'da emperyalist parmak arıyor. Kürdistanlı örgütler, Lübnan'da, Paris'te, Stockholm'de mi toplandı,yorum hazır; "emperyalist yönlendirme", "Batı oyunu" v.s. vs.

TDKP yazarları da 1991 Stockholm Konferansının akabinde yayınladıkları yazılarında tüm Kürdistanlı örgütleri

(kısmen PKK hariç) "emperyalizme bel bağlayan", "hareketi emperyalizme bağlamaya çalışan", "gerici grup", "gerici ve uşakları" olarak gösteriyor. Konferans hakkında doğru-dürüst bilgisi olmayan, burjuva basınından öğrendikleri ile yorum yapan baylarımız, gerçekleri de saptırmıyorlar. Açıkça yalan söylüyorlar. Bunların "emperyalizm" yakıştırmalarının anlamını kavramak için, aynı derginin içinde, kendilerinin Cumhuriyet Gazetesinin yazarları hakkındaki yorumunu aktaralım; "Sol çevrelerde, burjuva basının 'ehvenişer'i sayılan Cumhuriyet Gazetesinin, köşe yazarları -ki bunlar kendilerini demokrat, ilerici, sosyalist, sosyal-demokrat vs. ile payelendiriyorlar- Kürt sorununda "emperyalizm parmağı"na "işaret eden" yazılar döşendiler"(15)

iyi de, sizde kendinizi "komünistlikle" payelendiriyorsunuz, ama Cumhuriyet yazarları gibi Kürt siyasi hareketlerini "emperyalizmin kontrolünde" gösteriyorsunuz. Şimdi söyleyebilirmisiniz, kendinize taktığınız payenin dışında, sizin, Cumhuriyet'in şoven köşe yazarlarından, bu konuda ne farkınız var. Açık ki yok.

Stockholm Konferansına katılan tüm Kürdistanlı örgütler hakkında söyleyenler tekkelimleyle, yazarın kemini ağzı ile konuştuğunu ortaya koyuyor. Bu kadar kin duyulması boşa olmasa gerek.

"Koneransçılar, emperyalist ve gericilerden beklentilerini dile getiriyorlar...

Özal'ın Türk Devleti adına Orta-Doğu'daki gelişmelerden yararlanmak amacıyla Kürt halkı aleyhine giriştiği entrikaları benimseyen bu gerici grup, Türk Devlet yetkililerinin Talabani ve Barzani gibi Irak Kürt Partilerinin temsilcileri ile temaslarını da "Kürt halkı yararına çok büyük gelişmeler" olarak değerlendiyor...

KAWA temsilcisi, Irak Kürtlerinin "Türk Devletiyle anlaşmalara gitmelerini yadırgamadıklarını" belirtiyor...

Burada, emperyalizmin taktiklerine dört elle sarılan ve "kültürel özerklik" vb. bağımlılık ilişkileri altında köleliğin devamını benimseyen bu gerici ve uşaklar....

Onlar, Kürt halkının özgürlüğü, Türkiye gericiliği ve Türk Devleti'nin kararlarıyla "elde edeceği" iddiasındadırlar."(16)

Kişi eğer gırtlığına kadar sosyal-şovenizmin pisliğine batmışsa, böyle konuşması normaldir. Aslında bu yazarın eski bir huyudur. Türkiye devrimci hareketi bunların, bir kalem darbesi ile devrimci hareketleri, karşı devrimci ilan etiklerini yakın tarihten iyi hatırlıyor. Yazarlar bunların bazılarını "unuttular", bazılarının ise sözde "özeleştirisini" verdiler. Dünyada

ne kadar kötülük varsa, Kürdistanlı akımlara yüklenilmiş. Ayrımsız, Kürdistanlı tüm akımlar, "reformist, uşak, gerici" olarak damgalanmış.

Kürdistan sınıflı bir toplumdur. İşgal edilmiş bir ülke olarak, ulusal devrim gündemdedir. Ve işgale karşı olan tüm güçlerle ulusal cephe temelinde bir araya gelmek doğrudur. Dolayısıyla reformistlerle de bu temelde eylem birlikleri, ittifaklar gerçekleşecektir. Ama "uşak ve gerici"le değil.

Reformistler bir yana ama, yazarlarımız, Türk Devleti'nin bir kanadından bir zamanlar çok umutlanmış, demokrasi beklentisine kapılmışlardır. Eylül öncesinde ürkekçe desteklenen CHP, Eylül'den sonra "demokrasi için" DSP'de cisimleşmiş şekliyle desteklenmiştir. Bunları da mı unuttu baylarımız. Sağa-sola çamur atacıklarına, aynaya bakmalarında yarar vardır.

Konferansta KAWA temsilcisi, Güneyli örgütlerin, TC ile görüşmesi bağlamında öz olarak şunu söylemiştir; "Güneyli örgütler, Kuzey Kürdistan devrimci hareketini bilgilendirerek, Güney'deki mücadeleyi TC'ye bağlamadan, TC hakkında hayaller yaymamak koşulu ile, Kuzey'deki devrimci mücadelemiz hakkında tahahütte bulunmamak koşulu ile, açık olmasına da dikkat ederek, TC ile siyasi ve diplomatik ilişki kurabilirler." Denilen budur ve bu doğrudur. Güneyli örgütler kendilerini bir parça ile sınırladıklarından, onlardan fazla birşey beklenemez.

Konferans belgelerinin bir bölümü KAWA Merkez Yayın Organı ALA YEKİTİ'de yayınlandı. Konferansa sunulan KAWA-TSK ortak açıklaması ve KAWA'nında içinde yer aldığı on örgütün ortak açıklamasında öteki şeylerin yanında şu söyleniyordu:

"Kürdistan sorunu sadece Kürt kimliğinin tanınması, kültürünün tanınması ve bu bağlamda bazı haklara sahip kılınması değildir. Sorun, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce ve en geniş bir biçimde belirlemesidir. Kürdistan'da bu amaçla mücadele verilmektedir. Ve bir gerçektir ki, Kürt ulusu kendi kaderini özgürce belirlemediği sürece, ne bölgede kalıcı bir barış, ne de demokratikleşme sağlanabilecektir."(17)

Öteki şeylerin yanısıra, bildiri ve sonuç belgelerinde, sorunun özü yukardaki gibidir. Kürt halkının mücadelesine uluslararası destek araması, Kürdistan'ı işgal eden devletleri, uluslararası anlaşmalara uymaya çağırması, işgalci ülkelerin uluslararası bağlantılarını kesmeye çalışması, Kürdistanlı örgütlerin doğru olarak yaptıkları ve yapmaları gereken şeylerdir. Ulusal kurtuluş hareketi kendini tecrit edemez. O hem dünya halklarının

aktif desteğini almalı, hem de dünya karşı-devrim cephesinin içindeki çatlaklardan, sallanmalardan yararlanmalıdır. Bunu anlamak için, devrimi pratik olarak örgütleyip, iktidara yakın olmak gerekiyor...

Son olarak şu söylenebilir, eleştiriler belgeli olmalıdır. Yalan ve palavrayla bir yere varılmaz. Halkın deyiimi ile 'Kör bıçak kan çıkartmaz.'

Haziran-1991

DİPNOTLAR

1. Denge Şorış-Sayı.4 S.4
2. Aynı Dergi S.5
3. Aynı Dergi S.6.
4. Aynı Dergi S.8-9(a.b.c)
5. Parti Bayrağından Aktaran KAWA-Sayı.1 S.13
6. Denge Şorış-Sayı.4 S.9
7. Leninizm Dizisi, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu-6.Defer S.52
8. Age. S.35 (a.m.c.)
9. Lenin-UKTH. S.63 (a.ç.l.)
10. Denge Şorış-Sayı.4 S.9
11. Aynı yerde
12. Lenin-Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm S.15-16 (a.ç.l.)
13. Denge Şorış-S.4 S.9
14. Marx'tan aktaran Lenin-UKTH. S.109 (a.ç.l.)
15. Denge Şorış-S.4 S.3.
16. Aynı Dergi S.7
17. ALA YEKİTİ Sayı.22 S.48

AGİRÎ NEWROZ

Kurulduğu günden beri, ideolojik-siyasi çizgisi doğrultusunda tüm Kürdistan çapında mücadeleyi, örgütlenmeyi önüne görev olarak koyan hareketimiz KAWA, bugün gelinen yerde, bunu önemli oranda hayata geçirmiştir. Önceki süreçte de, Kürdistan'ın öteki parçalarına örgütsel-siyasal planda müdahale eden hareketimiz, 1990'da aldığı atılım kararı ile, ülkenin tüm parçalarında örgütlenme, askeri-siyasi aygıtını kurup, mücadelenin başına geçme görevini önüne koydu. İlk olarak Güney ve Doğu Kürdistan'da siyasal-askeri çalışmalara ağırlık verdi. Güney Kürdistan'da hızlı alt-üst oluşların yaşandığı koşullarda KAWA, NEWROZ DEVRİMİ'ne pratik olarak katıldı. Ülkeyi inşa faaliyetinden, askeri savunmaya, siyasal çalışmanın tüm alanlarına gücünü ve imkanlarını zorlayarak bağımsız bir güç olarak yer aldı.

Bu yazıda tanıttığımız AGİRÎ NEWROZ, kısaca anlattığımız sürecin ürünü olarak ortaya çıktı. KAWA, Güney Kürdistan Komitesi'nin yayın organı olan AGİRÎ NEWROZ, esas olarak Kürtçe'nin Soranca lehçesinde, ve Arap alfabesinde yayını sürdürüyor. Ama içinde, latince alfabeyle, kurmanci lehçesinde de yazılar var. AGİRÎ NEWROZ'un bir amacıda, tek alfabeyle, tek yazım diline kavuşturulması için çalışmalar yürütülen Kürt diline katkıda bulunmak.

Böylesi bir yayının önemi açısından birşeyler söylemek gerekirse, bunun Kürdistan tarihinde, Birlik, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde tarihi bir adım olduğu söylenebilir. Ülkesi işgal edilen, parçalanıp mayın tarlaları ve tel örgülerle çevrelenen Kürdistan tarihinin tersine çevrilme sürecinin köşe taşlarından biridir.

Kapakta öne çıkartılan "Yaşasın Kürdistan Halkının Birlik, Demokrasi ve Bağımsızlık Mücadelesi" sloganı var.

AGİRÎ NEWROZ, kendisi hakkında şöyle diyor. "Biz Kürdistan halkının dili ve sesiyiz. Tüm Kürdistan'da Kürt dili, edebiyatı ve genel olarak kültürünün taşıyıcısıyız. Ki, ilk hedefimiz Birleşik Kürdistan'a kendi alanımızda katkı sunmaktır. Bu çabanın daha başarılı olması için eleştiri ve önerilerinizi, siyasi ve edebi ürünlerinizi, parçalanmış Kürdistan'ın birleşik sesini yaratmak doğrultusunda, mücadelenin haber ve yorumlarını, siyasal katkılarınızı bekliyoruz. Her yerdeki KAWA militanları ve örgütleri bizim temsilcilerimizdir.

Daha iyisini birlikte yapacağımıza inanıyor, burdan tüm Kürdistan halkına selamlarımızı iletiyoruz.

AGİRÎ NEWROZ Yayın Kurulu

AGİRÎ NEWROZ, siyaset, toplum, kültür ve sanat alanlarını önde tutmak koşuluyla, mücadelenin sesi, yol göstericisi, meşalesi olmak istiyor.

Nisan 1992'de çıkan özel sayısındaki yazıları sırasıyla içindikiler sayfasından aktarıyoruz:

1. Baş yazı. PASOK (Kürdistan Bağımsızlık Partisi) ve HESİK (Kürdistan Sosyalist Hareketi)'nin birlik kararını kutluyor, bu gelişmenin önem ve sonuçlarını değerlendiriyor.

2. C.Miravdeli yoldaşın, "Ulusal Meclis, işgalcilerin ölüm haberidir" ve Zerdest Aryan yoldaşın, "Acil Bir Gereksinim: Ulusal Meclis" yazısı. Güney Kürdistan'daki Ulusal Meclis'in önemi ve içeriğini konu alıyor.

3. Şiir köşesinde İsmail Çomani ve Wusta Aras'ın şiirleri var.

4. B.E.S.'nin "Namlunun Sevgisi" isimli Hikayesi.

5. Semire Muhammet Ali yoldaşın, "Kürdistan, Serhildan ve Kadın" konusunda bir incelemesi. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ve genel olarak toplumsal gelişimde kadının yeri, kadın sorunun önemi üzerine bir yazı. Ayrıca, daha öne ALA YEKİTİ'nin 22.Sayısında yayınlanan, Ş.Rezgül yoldaşın, "Serhildan-Kadın ve Gerçeklik" yazısı özetlenerek, Soranca'ya çevrilmiş.

6. KAWA Güney Kürdistan Komitesinin örgüt tüzüğü.

7. Kuzey Kürdistan'da Newroz 1992 Serhildanını değerlendirilmesini Reboz yoldaş yapıyor.

8. Kürdistan Bağımsızlık Şehitlerine ayrılan bölümde, Kerkük'te şehit edilen yoldaşlarımızla ilgili olarak, KAWA Güney Kürdistan Komitesinin açıklaması.

9. Kurmanç lehçesinde Latin alfabesi ile yazılmış, "Ulusal Meclis ve Önderlik, Ulusal Kurtuluş Savaşlarında Önderlerin Rolü" üzerine, Sercan Doz Bahoz yoldaşın bir eleştiri ve değerlendirmesi.

10. Ve son olarak AGİRÎ NEWROZ'un yayın kurulunun, yayın ilkeleri ve amaçları konusunda açıklaması.

AGİRÎ NEWROZ hakkında bu kısa değerlendirmeyi yaptıktan sonra, bu sayıda, Sercan Doz BAHUZ yoldaşın yazısını Kürtçe, KAWA Güney Kürdistan Komitesi'nin Kerkük'te şehit olan KAWA Peşmergeleri ile ilgili açıklamasını Türkçe olarak yayınlıyoruz.